

ဗျာဒိတ်တော်သိုက်စာတမ်း

မေ
ကောသလဒိပိမင်္ဂ
၁၆ ချက်
မူစုံ

ကိုရွှေသိမ်းမင်း
စုစည်းခင်းကျင်းသည်။

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

မင်းဟန်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စုစုလှိုင် (၀၁၂၃၄)

စုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၂၈၊ တာဝတိံသာလမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

စာအုပ်ချုပ်

မင်းဇော်

ဗျာဒိတ်တော်သိုက်စာတမ်း

ခေါ်

ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်

ကိုရွှေသိမ်းမင်း
စုစည်းခင်းကျင်းသည်။

မာတိကာ

* ဘူးတောင်းနှစ်လို့ စောင်ခြမ်း ပေါ်သည်။
ဦးအေးချို(မဟာဝိဇ္ဇာ)

၁- ကောသလမင်းကြီးအိပ်မက်ခန်း ၅
လေးဆစ်သဖြန်
မတ္တရာ စေဉ်ပါဆရာတော်

၂- ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက် ၁၄
၈ လုံးဖွဲ့ မြန်မာကဗျာ
လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး

၃- ဗျာဒိတ်တော်သိုက်စာတမ်း နိဒါန်း ၁၇
မြင်းခြံမြို့ ဆရာဦးစ

၄- ကောသလအိပ်မက်ပါဠိ ၃၁
ကောသလအိပ်မက် နိဿယမြန်မာပြန်
မောင်မောင်ညွန့်(မန်းတက္ကသိုလ်)

၅- ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ခုအကြောင်း ၆၂
ညောင်ကန်ဆရာတော်

၆- တစ်ဆယ့်ခြောက်ထပ်၊ အိပ်မက်ရပ်၊ ၈၆
သည်ကပ် စ-ဆုံး၊ ဘယ်ခါနည်း။
ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်

၇- ကောသလမင်းကြီး အိပ်မက်အကြောင်း ၉၉
မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်

၈- ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက် ရုပ်စုံ ၁၁၃

၉- ကောသလအိပ်မက်အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ၁၂၉

ဘူးတောင်းနှစ်လို စောင်ခြမ်း ပေါ်သည်။

ဦးအေးချို(မဟာဝိဇ္ဇာ)

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကာလက မြတ်စွာဘုရား ထံမှောက် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နေကြသော ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာများ အနက် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးနှင့် မိဖုရား မလ္လိကာတို့သည် ထူးခြားသောသူများ ဖြစ်သည်။ ‘ထူးခြားသည်’ ဆိုသည်မှာ အထူးသဖြင့် ပသေနဒီကောသလမင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမင်းကြီးသည် အလွန် လှသားဇာန်သည်။ ဝတ္ထုသဘောအရပြောရလျှင် စရိုက်ရှင်ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် မြင်ရသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် စတင် ဆုံဆည်းချိန်မှ အစပြု၍ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံလွန်ချိန်အထိ အကောင်း-အဆိုးမျိုးစုံ ဒွန်တွဲနေသည်။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို စတွေ့စဉ် ကတည်းက စူးစူးရဲရဲ မေးခွန်းမေးခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ ကောသလသံယုတ် ဒဟရသုတ်တွင် တွေ့ရသည်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထဝိဇ္ဇာ သူဌေး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစကားကို ပြောဆို၏။ ထိုသို့ပြောဆိုပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်လက်မေးမြန်းလျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားက ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်တို့မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဂေါတမသည်လည်း အတုမရှိသောသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏ဟူ၍ ဝန်ခံသလော။”

“မင်းကြီး။ အတုမရှိသောသဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏ဟူသောစကားကို ကောင်းစွာဆိုလိုသူသည် ငါ့ကိုသာလျှင် ရည်ညွှန်း၍ဆိုသည် ဖြစ်ရာ၏။ မင်းကြီး မှန်၏။ ငါသည် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍သိ၏။”

“အရှင်ဂေါတမ။ အကြင်သမဏဗြဟ္မဏတို့သည်လည်း သံဃာနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဂိုဏ်းဆရာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထင်ရှားကုန်၏။ များသောအခြံအရံ ရှိကုန်၏။ အယူဝါဒကို တီထွင်ကုန်၏။ လူအများက သူတော်ကောင်းဟု သမုတ်အပ်ကုန်၏။

ထိုသမဏဗြဟ္မဏတို့သော်မှလည်း ငါသည် အတုမရှိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏ဟု ဝန်မခံကုန်။ အရှင် ဂေါတမသည် စာတ်အနွယ်အားဖြင့် ငယ်လည်း ငယ်၏။ ရဟန်း ပြုသစ်စလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ဝန်ခံ သနည်း။”

ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဘုရားဖြစ်စက တွေ့ဟန်ရှိသည်။ ရဟန်းပြုသစ်စ ဆိုသောစကားကိုထောက်၍ ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားက ငယ်သော်လည်း မထေမဲ့မြင်မပြုအပ်သော ၄ ပါးကို ဤသို့ ဟောကြားလေ၏။

“မင်းကြီး။ ငယ်၏ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်ကုန်။ ‘ငယ်၏’ ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်ကုန်သော အရာတို့ကား ဤ ၄ပါး တို့တည်း။

- မင်းကြီး။ မင်းသားကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ မြွေကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ မီးကို ‘သေးငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။
- မင်းကြီး။ ရဟန်းကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင် မပြုအပ်၊ ပြက်ရယ် မပြုအပ်။

ဤ ၄ ပါးတို့ကို ‘ငယ်၏’ဟူ၍ မထေမဲ့မြင်ပြုပါက ကြီးမား သောအန္တရာယ်၊ ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း အကျယ်ဟောလေသည်။

ထိုသို့ ဟောပြီးသောအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းက

“အရှင်ဘုရား။ တရားတော်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါ၏။ ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသောဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသောဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြား သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မျက်စိအမြင် ရှိသောသူတို့သည် အဆင်းကို မြင်ကြရှုစိမ့်မည်ဟု အနိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင် ပြဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား-အကျွန်ုပ် သည် မြတ်စွာဘုရားကို ‘ကိုးကွယ်ရာ’ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်းကောင်း ‘ကိုးကွယ်ရာ’ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ‘ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် သော ဥပါသကာ’ဟု မှတ်တော်မူပါ။”^{၁၁}

ဤလျှောက်ထားသောစကားများသည် ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီး သရဏဝံ့ယူခန်းပင် ဖြစ်သည်။ အသက်ထက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာအဖြစ် ခံယူခန်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤကဲ့သို့၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်တွင် သရဏဝံ့ခံယူပြီး ဥပါသကာအဖြစ် ဝန်ခံထားပါလျက်၊ ဥသဘ ၅၀၀ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွားထီးငယ် ၅၀၀ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွားမငယ် ၅၀၀ တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ဆိတ် ၅၀၀ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သိုး ၅၀၀ တို့ကိုလည်းကောင်း ယစ်ပူဇော်ရန် စီစဉ်ပြန်သေးသည်။^၂

အခါတစ်ပါး၌လည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုပ္ဖါရုံကျောင်း ဝိသာခါ ဆောက်လုပ်သည့်ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ ညချမ်းအချိန်အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေရာမှ ထတော်မူ၍ တံခါး မှန်အပြင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ-ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍ ရှိနိုးလျက်ထိုင်နေစဉ် ခြေသည်းလက်သည်း ရှည်သော ဆံကျစ်ထုံးရသေ့ ၇ ယောက်၊ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်း ၇ ယောက်၊

၁။ ဒဟရသုတ်၊ ကောသလသံယုဂ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုဂ်၊ မြန်မာပြန် စာ ၆၇-၆၉
၂။ ယညသုတ်၊ ကောသလသံယုဂ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုဂ်၊ မြန်မာပြန် စာ ၇၅

အစေလကတက္ကတွန်း ၇ ယောက်၊ တစ်ထည်တည်းဝတ်သော တိတ္ထိ ၇ ယောက်၊ ပရိနိဗ္ဗိတိ ၇ ယောက်တို့သည် အထူးထူးအပြားပြားသော ရသေ့ အသုံးအဆောင်တို့ကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်မှ ဖြတ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် နေရာမှထကာ ပခုံးတစ်ဖက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်၍ လက်ယာပုဆစ်ခူးဝန်းကို မြေ၌ထောက်လျက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များရှိရာသို့ လက်အုပ်ညွတ်ကာ “အရှင်ဘုရားတို့။ အကျွန်ုပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်း ပါတည်း။ ပသေနဒီကောသလမင်း ပါတည်း။”-ဟု ၃ ကြိမ်တိုင် ရေရွတ်လေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြတ်သွားပြီး မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်၍၊ “ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရဟန္တာ အရဟတ္တမဂ်ရသူတို့တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ကြ၏။” ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပသေနဒီကောသလမင်းအား “ကာမဂုဏ်ခံစားနေသော၊ အမွှေးနံ့သာများ သုံးစွဲလေ့ရှိသော၊ ရွှေ၊ ငွေကို သာယာလျက်ရှိသော သင်သည် ‘ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကုန်၏။’ ဟု သိနိုင်ခဲ့သည်။”-ဟု ဆုံးမရလေသည်။^၃

ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်လျှင် ထိုထိုသော တက္ကတွန်း၊ တိတ္ထိ၊ ရသေ့၊ ပရိနိဗ္ဗိတိ၏အပေါ်၌လည်း ကြည်ညိုစိတ် အာရုံညွတ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြတ်သွားရာဘက်သို့ လှည့်၍ရှိခိုးကာ မိမိအမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ ပြောသေးသည်။ အကယ်၍ အကြောင်းကြိုက်ဆုံမိလျှင်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် ကိုးကွယ်ချင်လည်း ကိုးကွယ်လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ရှိဟန်ပေါ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းရာ၌လည်း အတုမရှိသောအလှူဖြစ်သည့် အသဒိသဒါနအလှူ ပြုလုပ်သောမင်း ဖြစ်သည်။ အသဒိသဒါနအလှူသည် ဘုရားရှင်တစ်ဆူလျှင် တစ်ကြိမ်သာလှူဒါန်းသော ဖြစ်မြဲဓမ္မတာအလှူ ဖြစ်ပါသည်။

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရိတ္တချီတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်း ၅၀၀ ခန့်လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူလေ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့သွား၍ ပင့်ဖိတ်ပြီး အာဂန္တုကဒါနကို စီရင်စေပြီး မိမိ၏အလှူကို ကြည့်စေရန် ပြည်သူများကို ခေါ်ပြုလေ၏။ မင်းကြီး၏အလှူကို ပြည်သူများက မြင်လေလျှင်၊ ပြည်သူ

၃။ သတ္တဇဉ်းလသုတ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊ မြန်မာပြန်စာ ၇၇-၇၉

တို့လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ်ပြီး အလှူကို စီရင်ကြ၏။ ပသေနဒီ
ကောသလမင်းကြီးကိုလည်း ကြည့်ရှုစေရန် ဖိတ်ကြားကြ၏။ ဤသို့ဖြင့်
မင်းကြီး တစ်လှည့်၊ ပြည်သူပြည်သားတို့ တစ်လှည့် ပြုသောအလှူသည်
တစ်ဖက်အပေါ် တစ်ဖက် မနိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။

ပြည်သူပြည်သားတို့ပြုလုပ်သော ၆ ကြိမ်မြောက်အလှူတွင်မူ
အဆအရာအထောင် တိုးပွားစေ၍ လှူဒါန်းလေသောကြောင့် 'မည်သည့်
အလှူဝတ္ထုပစ္စည်း ကျန်သေးသည်။' ဟူ၍ မရှိစေဘဲ ပြည့်စုံလွန်းလှလေ၏။

ထိုအလှူကို မင်းကြီး မပြိုင်နိုင်ရှိသောအခါ မိဖုရားမလ္လိကာက
အသဒိသအလှူကို စီရင်လေ၏။ နဘဲသားပျဉ်ချပ် ၅၀၀ ပြုလုပ်စေပြီး၊
မဏ္ဍပ်ထိုးကာ နဘဲသားပျဉ်ချပ် ၅၀၀ ပေါ်တွင် ရဟန်းတစ်ပါးစီ သီတင်း
သုံးစေ၏။ ရွှေနိပုစ္ဆန်ခွံအုပ်သော လှေတော် ၈ စင်း၊ ၁၀ စင်းတို့ကို
မဏ္ဍပ်အလယ်က ထား၏။ သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်းတစ်ပါးလျှင်
ဆင်တစ်စီးစီက ထီးဖြူတစ်စင်းစီ ကိုင်စေလျက် ရဟန်းတို့ကို မိုးစေ၏။
ရဟန်း ၂ ပါးအလယ်၌ မင်းသမီး ၂ ဦးစီ နေစေပြီး၊ မင်းသမီးတစ်ဦးက
နံ့သာကိုသွေးပြီး လှေ၌ ထည့်စေ၏။ မင်းသမီးတစ်ဦးက ရဟန်း ၂ပါးကို
ယပ်ခတ်၍ နေစေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ထီးဖြူ၊ ထိုင်နေရာပလ္လင်၊
သပိတ်ခြေ၊ ခြေဆေးအင်းပျဉ်တို့ကိုလည်း လှူဒါန်း၏။ ထိုတစ်နေ့ချင်း
လှူသောအလှူသည် ၁၄ ကုဋေ ရှိလေ၏။

ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အခြားအခြားသောအလှူတို့ကို
လှူဒါန်းနိုင်သော်လည်း ဆင်များဖြင့် ထီးဖြူမိုးခြင်း၊ မင်းသမီးတို့ဖြင့် နံ့သာ
သွေးခြင်း၊ ယပ်ခတ်စေခြင်း စသည်တို့ကို မလှူနိုင်သောကြောင့် ပြည်သူ
ပြည်သားတို့အပေါ် အသဒိသဒါနဖြင့် အနိုင်ယူသောမင်းလည်း ဖြစ်သည်။^၁

ကျန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်အပ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာခြင်းသည်
ကြီးမြတ်သောလာဘ်လာဘဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည့်အခါ 'အာရောဂျံ
ပရမံ လာဘံ' ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုဂါထာအစသည် 'အာရောဂျံ'
မဟုတ်၊ 'အာရောဂျံ' ဖြစ်သည်။ နိဂ္ဂဟိတံ ခေါ် သေးသေးတင်မပါကြောင်း
လည်း ဆရာတော်များက သတိပေးလေ့ရှိသည်။ ဤဂါထာသည် ပသေနဒီ
ကောသလမင်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားရသောဂါထာဖြစ်သည်။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အလွန် အစားကြူး၏ အရပ်
ပြောစကားတွင် 'တစ်ခါတစ်ခါ ထမင်းစားလျှင် ဆန်တစ်အိတ်နှင့် ဆိတ်

၄။ အသဒိသဒါနဝတ္ထု၊ လောကဝဂ်၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု
က- ညောင်လေးပင်တောရ၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု၊ တတိယတွဲ၊ စာ ၂၁၂-၂၁၉
ခ- အရှင်စန္ဒိမာ၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု၊ တတိယတွဲ၊ စာ ၄၈၆-၄၉၅

တစ်ကောင် ကုန်သည်။’ဟု ပြောကြလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သဂါထာဝဂ္ဂ သံယုတ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ ဒေါဏပါကသုတ်တွင် ‘တစ်စိတ်ချက် ထမင်းစား၏။’ဟူ၍ ပါသည်။

အခါတစ်ပါး၌၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဆန်တစ်စိတ်ချက် ထမင်းကို သင့်လျော်ရာဟင်းလျာများနှင့် နံနက်စာ ထမင်းစား၏။ ထမင်း စားပြီးသော် ထမင်းကြောင့်ဖြစ်သော မအိမသာပင်ပန်းမှုကို မပယ်ဖျောက်ဘဲ မြတ်စွာဘုရားထံချဉ်းကပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီး၏ မအိမသာဖြစ်နေသော ကိုယ်ကိုမြင်၍ ‘အလွန်အကြူး များစွာစားသောက်သောသူအား ဤသို့သော ဆင်းရဲဖြစ်တတ် ၏။’ဟူ၍ ‘မိဒ္ဓိယဒါဟောတိ’ အစချီဂါထာကို ဟောကြား၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

‘အကြင်အခါ၌ ပညာနည်းသောယောကျ်ားသည် ထိနမိဒ္ဓကြောင့် ငိုက်မျဉ်းလေ့ ရှိသည်ဖြစ်၏။ အတိုင်းအရှည်မသိ အလှိုငိုတိုင်း များစွာစားသည်လည်း ဖြစ်၏။ အစားကျွေး၍ မွေးမြူသော အိမ်ဝက်ကြီးကဲ့သို့ အဖန်တလဲလဲ ငိုက်မျဉ်းလေ့ ရှိသည်ဖြစ်၍ တလူးလဲလဲ အိပ်နေသောကြောင့် အနိစ္စ စသည့်တရားကို ကြံစည် ထင်မြင် မဆင်ခြင်နိုင် ဖြစ်၏။ ပညာနည်းသောယောကျ်ားသည် အမိဝမ်း၌ အဖန်ဖန်တုံခေါက် ပဋိသန္ဓေ နေရပေလိမ့်မည်။’

မြတ်စွာဘုရားသည် အစားအစာဘောဇဉ်ကို အတိုင်းအရှည်ဖြင့် စားခြင်းသည်သာ ကိုယ်စိတ်မပင်ပန်း ချမ်းသာခြင်းရှိနိုင်ကြောင်းကို ‘မနုဇဿသဒါ’ အစချီဂါထာကို ဆက်လက်ဟောပြန်၏။ ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

‘အခါခပ်သိမ်း သတိရှိသော၊ မိမိအဖို့ရအပ်သော ဘောဇဉ်ကို -ဝါ-ရအပ်သောဘောဇဉ်၏ အတိုင်းအရှည်ကို သိ၍ ဆင်ခြင်တိုင်း ထွာစားသောလူအား ဝေဒနာတို့သည် ပါးရှားကုန်သည်ဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းသာ အိုရ၏။ အသက်ကိုစောင့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဂါထာကိုကြားလေသော်၊ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မိမိ နောက်၌ရှိနေသော သုဒဿနလုလင်ကို ခေါ်၍ ‘အချင်းသုဒဿန။ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ထံတော်ပါး၌ ဤဂါထာကို သင်ယူ၍ ငါ ထမင်း စားတိုင်း- ထမင်းစားတိုင်းသော အခါ၌ ရွတ်ဆိုလော့။ ငါသည်လည်း သင့်အား အသပြာ ၁၀၀၊ အသပြာ ၁၀၀ ကို အမြဲပေးအံ့။’-ဟုဆို၏။

သုဒဿနလုလင်လည်း အမိန့်ကိုနာခံလျက် မြတ်စွာဘုရားထံတော်ပါး၌
ဤဂါထာကိုသင်ယူပြီး မင်းကြီး ထမင်းစားသောအခါတိုင်း ရွတ်ဆို၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထမင်းကို လျှော့၍လျှော့၍
စားလာခဲ့ရာ နောင်ကာလ၌ တစ်ကွန်းစားအလွန်ရှိသော ထမင်းဖြင့် ကောင်းစွာ
မျှတနိုင်လေတော့၏။ ထိုအခါ-ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာ
ဘုရားထံသို့ သွားပြီး၊ 'မိမိ၌ ချမ်းသာတရားဖြစ်ပွားရပြီ။' ဟု လျှောက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက

“မင်းကြီး-

- အနာရောဂါ ကောင်းစွာကင်းရှင်းသော အဖြစ်မည်သည်
အလွန်မြတ်သော လာဘ်ကြီးတည်း။

- ရရသမျှသောပစ္စည်းဖြင့် ရောင့်ရဲတတ်ခြင်းနှင့် တူသောဥစ္စာ
သည်လည်း လောက၌ မရှိပေ။

- အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်သောသူနှင့် တူသောဆွေမျိုးမည်သည်
မရှိချေ။

- နိဗ္ဗာန်နှင့် တူသောချမ်းသာ မည်သည်လည်း မရှိ။” -ဟူ၍
ဟောကြားတော်မူပြီး၊ အောက်ပါဂါထာဖြင့် ဆုံးမလေ၏။

‘အာရောဂျ ပရမာ လာဘာ၊ သန္တုဋ္ဌိ ပရမံ ဓနံ။

ဝိဿာသာ ပရမာ ဉာတိ၊ နိဗ္ဗာန် ပရမံ သုခံ။’

အနာရောဂါကင်းခြင်းသည် အလွန်ကဲဆုံးလာဘ် တည်း။

ရောင့်ရဲမှုသည် အလွန်ကဲဆုံးဥစ္စာ တည်း။

ချစ်ကျွမ်းဝင်သူသည် အလွန်ကဲဆုံးဆွေမျိုး တည်း။

နိဗ္ဗာန်သည် အလွန်ကဲဆုံးချမ်းသာ တည်း။’

၅။ က- ဒေါဏပါတသုတ်၊ ကောသလသံယုတ်၊ သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်၊
မြန်မာပြန် စာ ၈၁-၈၃

ခ- ပသေနဒီကောသလမင်းဝတ္ထု၊ သုခဝဂ်၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး၊
တတိယတွဲ၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၃၉။ စာ ၃၁၈-၃၂၂
(ဤဝတ္ထုတွင် ဂါထာကို ‘အာရောဂျာ ပရမာလာဘာ’ ဟုရေးပြီး
‘အာရောဂျံ’ ဟု ဧကဝုတ်ဖြင့် မူကွဲရှိကြောင်းလည်း မှတ်ချက်ပြုသည်။)

ဂ- ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဝတ္ထု၊ သုခဝဂ်၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး၊
တေတ္ထတွဲ၊ စာ ၆၁-၆၅။ ဣစ္ဆာသယပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၈။
စာ ၃၁၈-၃၂၂။ (ဤဝတ္ထုတွင် ဂါထာကို ‘အာရောဂျံ ပရမာလာဘာ’
ဟု ရေးသည်။)

ဃ- ဓမ္မပဒပါဠိတော်မြန်မာပြန်။ မြန်မာနိုင်ငံဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့၊ ၁၉၆၈။
စာ-၇၉

မြန်မာများသည် သူ့သားမယားနှင့် ဖောက်ပြားကျူးလွန်ရန် ကြံစည်သူများကို 'ဒု-သ-န-သော' ဖြစ်မည့်သူများဟု ပြောတတ်လေ၏။ ဤ 'ဒု-သ-န-သော' ဆိုသည်မှာလည်း ပသေနဒီကောသလမင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်လာသောစာတ်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေချိန် ဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိပြည်၏ တစ်ခုသော မင်းပွဲသဘင်နေ့၌ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် 'ပုဏ္ဏရိက' မည်သော ဆင်ဖြူတော်ကို စီး၍ မင်း၏တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် မြို့ကို လှည့်လည်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မထင်ရှားသောအမျိုးသားတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် ပြာသာဒ်အထက် လေသာဆောင်မှထွက်၍ မင်းကြီးလှည့်လည်သည်ကို ခေတ္တခဏကြည့်ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးကို ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး မြင်လေသော်၊ ထိုအမျိုးသမီးကို စွဲလန်းသောစိတ်ဖြစ်ကာ ဆင်ပေါ်မှပင် ကျလှမတတ်ဖြစ်ပြီး မြို့ကိုအမြန်လှည့်၍ နန်းတော်သို့ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ နန်းတော်သို့ရောက်သော် မိမိ၏အတွင်းလူ အမတ်တစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ထိုအမျိုးသမီးကို စုံစမ်းစေ၏။ ထိုအမျိုးသမီး၌ ခင်ပွန်းရှိမှန်း သိလေသော် ထိုသူကိုခေါ်ပြီး မင်းကြီးက နန်းတွင်းအမှုထမ်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ပြော၏။ ထိုအမျိုးသမီး၏ခင်ပွန်းက ငြင်းဆန်သော်လည်း မင်းက အတင်းအကျပ် တာဝန်ပေး၏။ မင်းကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးကို တပ်မက်သောကြောင့် ထိုအမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းကို နန်းတွင်း၌ခန့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အပြစ်တစ်စုံတရာရှိလာသော် သတ်ပြီး အမျိုးသမီးကို သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုအစီအစဉ်ကို အမျိုးသမီး၏ ခင်ပွန်းက သိသောကြောင့် ငြင်းဆန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းခစားအဖြစ် အတင်းအကျပ်တာဝန်ပေးပြီးနောက်၊ မင်းခစားယောက်ျားကို 'သာဝတ္ထိပြည်မှ ဝယူဇနာလောက်စေးသော မြစ်မှ ကုမုဒြာကြာနှင့် အရုဏဝတီမြေညက်ကို ဆောင်ယူရန်' တာဝန်ပေး၏။ ထိုတာဝန်ပေးခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို ခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ခိုင်းသည့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်သော် ထို မင်းခစားယောက်ျားကို သတ်မည်။ သူ့ဇနီးသည်ကို သိမ်းပိုက်မည် ဖြစ်၏။

ထိုညတွင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် 'ဒု-သ-န-သော' ဟူသောအသံကြားရပြီး အိပ်မရ ဖြစ်၏။ နံနက်လင်းသော် ပုဏ္ဏားတို့အား ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း မေး၏။

ပုဏ္ဏားတို့က 'သဗ္ဗသတယာမ်ကြီးပူဇော်ရန်' ပြော၏။ ထိုယာမ် ပူဇော်ရန် ဆင်၊ မြင်း၊ နွား စသည်တို့အပြင်၊ သတို့သားငယ် ၁၀၀၊ သတို့သမီးငယ် ၁၀၀ ပါ ဖမ်းဆီးကြ၏။ ထိုသို့ သတ္တဝါများနှင့် သားသမီးတို့ ဖမ်းဆီးခံရသောကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်တစ်ပြည်လုံး ဆူညံ ပွက်လောရိုက်ခတ်သွားလေ၏။ ထိုအသံများကို မလ္လိကာမိဖုရား ကြားသော ကြောင့် မင်းကြီးအား အကြောင်းအကျိုး မေးမြန်း၏။ အကျိုးအကြောင်း မင်းကြီး ဖြေကြားသောအခါ မလ္လိကာမိဖုရားက 'မင်းကြီးအား မြတ်စွာ ဘုရားထံမလျှောက်ဘဲ ပုဏ္ဏားများကိုမေးသည့်အတွက်' အပြစ်တင်စကား ပြောပြီး မြတ်စွာဘုရားထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားရန် ပြော၏။

မလ္လိကာမိဖုရား၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ပသေနဒီကောသလမင်း သည် မလ္လိကာမိဖုရားကိုခေါ်၍၊ မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ကာ မိမိကြားရ သော အသံကြီး ၄ ခုကို လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ-မြတ်စွာဘုရားက သူတစ်ပါးသားမယားကို ကျူးလွန်ကြပြီး ငရဲ၌ခံနေရသော သူဌေးသား ၄ ဦး၏အကြောင်းကို ဟောကြားလေ၏။^၆

ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မိဖုရားယူလိုသည့် ဆန္ဒကြောင့် ပရဒါရကံထိုက်အုံဆဲဆဲ၊ ဒု-သ-န-သော အသံကြီး ၄ ပါးကြားရပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ တရားနာရသောကြောင့် ငရဲမှ လွတ်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် -မိဖုရားယူလိုသည့်ဆန္ဒကြောင့် မိမိ၏အင်အားကို အားကိုးပြီး သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့ထံမှ သမီးကညာတစ်ပါး တောင်း၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် အခြားတစ်ပါးသောအမျိုးတို့နှင့် သွေးမနှောလိုရကား၊ မင်းသမီးစစ်စစ် တစ်ပါးကို မပေးဘဲ မဟာနာမ်မင်းက မိမိနှင့် 'နာဂမုဏ္ဍာ'မည်သော ကျွန်မတို့ ငြိစွန်း၍မွေးဖွားလာသော 'ဝါသဘခတ္ထိယ'မည်သော ကျွန်မ သမီးကို ပေးလိုက်၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းနှင့် ဝါသဘခတ္ထိယတို့မှ သားတော် ဝိဋုဇူပကို ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုဝိဋုဇူပသည် မယ်တော်၏ ပြည်ဖြစ်သော ကပိလဝတ်ပြည်သို့ အသက် ၁၆ နှစ်ရှိသော် သွား၏။ ကပိလဝတ်ပြည်က ဝိဋုဇူပမင်းသား ပြန်လေသော် 'ကျွန်မသားထိုင်သောနေရာ'ဟူ၍ ထိုမင်းသား ထိုင်သောနေရာမှန်သမျှကို ဆေးကြောလိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ဝိဋုဇူပ

၆။ (က) လောဟကုဋ္ဌိဇာတ် (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု)၊ ပုစိမန္တဝင်၊ စတုတ္ထနိပါတ်။
ညောင်ကန်ငါးရာငါးဆယ်၊ ဒုတိယတွဲ၊ စာ ၆၆၅-၆၆၈
(ခ) ကောသလမင်းကြီးနှင့် အညတရယောကျ်ားဝတ္ထု၊ ဗာလဝင်၊
အရှင်စန္ဒိမာ၊ ဓမ္မပဒဝတ္ထု၊ ဒုတိယတွဲ၊ စာ ၂၀၄-၂၂၁

ဤတေးထပ်သည် အဓိပ္ပာယ် မငုပ်လှသဖြင့် အနက်ဖွင့်ဆိုရန် မလိုပါ။ သို့သော် 'ဘူးတောင်းနှစ်-စောင်ခြမ်းပေါ်' ဆိုသည်ကိုမူ ရှင်းရန် လိုသည်။ 'ဘူးတောင်း' ဆိုသည်မှာ ရေထည့်သည့် 'ဘူးခါးသီးခြောက်အခွံ' ကို ခေါ်သည်။ 'စောင်ခြမ်း' ဆိုသည်မှာ 'အိုးခြမ်းကွဲ' ကို ဆိုသည်။ ငွေကို အကြောင်းပြုပြီး ဘူးတောင်းလည်း နှစ်နိုင်သည်။ စောင်ခြမ်းလည်း ပေါ်နိုင် သည်။-ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။ စင်စစ် 'ဘူးတောင်း' ဆိုသည်မှာ ရေနစ်ရိုးထုံးစံ မရှိ။ ထိုနည်းတူ 'စောင်ခြမ်း' ဆိုသည့် အိုးခြမ်းကွဲသည်လည်း ရေပေါ်၌ ပေါ်ရိုးထုံးစံ မရှိ။ ငွေကြောင့် ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်နေသည်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဥပမာသည် ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်အနက် 'အိပ်မက် ၁၂ နှင့် ၁၃' ဖြစ်သည်။ 'အိပ်မက်အမှတ် ၁၂' ၌ ဘူးတောင်းတို့သည် ရေ၌ နစ်နေကြသည်ကို မက်၏။ အိပ်မက် ၁၃ မှာ ကြီးမားသောကျောက်ပြား သည် ရေ၌ ပေါ်ပြန်၏။-ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤအိပ်မက် ၂ ခုကို အချုပ်တန်း ဆရာဖေက ပေါင်းပြီး 'ဘူးတောင်းနှစ်၊ စောင်ခြမ်းပေါ်' ဟု ရေးသည်။ ကြီးမားသောကျောက်စိုင်ကျောက်သားကို 'စောင်ခြမ်း' ဟု သုံးထားသည်။ ကျောက်သားကျောက်လွှာသည် လည်းကောင်း၊ စောင်ခြမ်းသည် လည်း ကောင်း ရေ၌နစ်တတ်ကြသည့် သဘာဝ၊ ရေ၌ မပေါ်တတ်ကြသည့် သဘာဝတူချည်းပင်။ အချုပ်တန်းဆရာဖေက စာဆို၏ အခွင့်ထူးကိုယူ၍ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားကို 'စောင်ခြမ်း' ဟု သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

* ဤ 'ဘူးတောင်းနှစ် စောင်ခြမ်းပေါ်' အသုံးအနှုန်းကို ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းပင်လျှင် 'ဓမ္မစေတီ' ဝတ္ထု၌ ထည့်သုံးထားလေသည်။ ဝတ္ထုအတွင်း ဗညားအိန်၏ ညည်းညူခန်းကို ဤသို့ သုံးထားပါသည်။
'ဪ-ကာလက ဆုတ်ကပ်တော့ မဟုတ်မဟတ်တာ လုပ်နိုင် လိမ်နိုင် ကောက်နိုင်မှ၊ ညာနိုင်ဝါနိုင်မှ လူကြီးလူကောင်း။ အင်း- ခက်တဲ့ကာလကွဲ့။ သဘာဝတရားနဲ့ အခြေရှာလိုက်တော့ ကျုပ်တို့မှာ နေသာပါရဲ့။ ဘာကြောင့်တုံးဆိုတော့ ဟိုတုန်းက သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားရှိစဉ်တုန်းက ကောသလမင်းကြီး စက်ပျော်တော်မူရာ အိပ်မက် ၁၆ မျိုးတောင် မက်သတဲ့။ အဲဒီ ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်

မင်းသား ကြားသော်၊ အကြိတ်အခဲထားပြီး နောင် အင်အားရှိလာသောအခါ သာကီဝင်မင်းမျိုးများကို လက်စားချေ သတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။^၇

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးနှင့်ဆက်စပ်၍ မြန်မာတို့ အသိများသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ 'ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်'ဆိုသော အကြောင်း ဖြစ်သည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် တစ်ညသောအခါ၌ အိပ်မက် ၁၆ချက် မက်၏။ နံနက်လင်းသော် ထိုအိပ်မက်ကို ပုဏ္ဏားတို့အား မေးမြန်း၏။ ပုဏ္ဏားတို့က 'မင်းကြီး၌ အန္တရာယ်ရှိလိမ့်မည်အိပ်မက် ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ် မကျရောက်စေရန် ယာဇ်ပူဇော်ရမည်။' ဟု ဆို၏။ ထိုနောက် မိမိစိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေရသည့်အကြောင်းကို မိဖုရားမလ္လိကာအား ပြော၏။ မိဖုရား မလ္လိကာက 'မြတ်စွာဘုရားထံ လျှောက်ထားရန်' ပြောသောကြောင့် မြတ်စွာ ဘုရားက 'မင်းကြီးဒုက္ခရောက်စေမည့် အိပ်မက် မဟုတ်။ မင်းကြီး လက်ထက်၌လည်း မဖြစ်။ နောင်သောအခါ အဓမ္မမင်းများခေတ်၌ ဖြစ်ပေါ် မည့်နိမိတ်တို့တည်း။' ဟု ဟောကြားပြီး အိပ်မက် ၁၆ ချက်၏အဓိပ္ပာယ်ကို အကျယ် ဖွင့်ဆိုဟောကြားလေသည်။

မြန်မာတို့သည် ခေတ်ကာလအခြေအနေအရပ်ရပ်တို့တွင် မသင့် လျော်မှုများ၊ အဆင်မပြေမှုများတွေ့ရလျှင် 'ကောသလအိပ်မက်အတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။' ဟု နှိုင်းယှဉ်ပြောတတ်ကြသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင် ကောသလအိပ်မက် အတော်ခေတ်စားဟန် တူသည်။ မုန်တိုင်းပင်ဆရာတော်က သုံးပုံလှေကားကျမ်းတွင် လည်းကောင်း၊ မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်က သမန္တစက္ခုဒီပနီကျမ်းတွင် လည်းကောင်း၊ ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်က စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်းတွင် လည်းကောင်း ရေးသားထားခဲ့ကြသည်။ စဉ့်ပါဆရာတော်ကလည်း အချိုးကဗျာများ ဖွဲ့ထားခဲ့သည်။

* အချုပ်တန်းဆရာဖေသည် 'ငွေကြေးသာ အရာရာ၌ ကြီးစိုး နေသည့်ခေတ်'ကို စိတ်နာသောကြောင့် တေးထပ်တစ်ပုဒ်ရေးခဲ့သည်။ ထိုတေးထပ်၌

'သည်ခေတ်တွင်သည်ကာလ၊ ငွေစတဲ့ရှေ့ဆောင်၊ ဗွဲရင်ဖြင့် လူဘောင်မှာ၊ ခွေးတောင်မှမလေး၊ မျိုးစာတိမုန်ရင်၊ ငွေဓနံ ရှိအုံးမှအေး၊ တစ်ဝမ်းဝင် ဘူးတောင်းနစ်၊ စောင်ခြမ်းပေါ်သည်၊ ပုံဆိုသော် မဝေး၊ တစ်မိမွေးသော်မှ ပေးနိုင်မှချစ်ကြည်'^၈

၇။ ဘဒ္ဒသာလဇာတ် (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု)၊ ဒွါဒသနိပါတ်၊ ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ ငါးရာငါးဆယ်၊ စတုတ္ထတွဲ၊ စာ ၁-၁၆
၈။ ကဗျာသင်္ဂဟမေဒနီ၊ ၁၉၆၆။ စာ ၁၁၃

နိမိတ်ဖတ်တော်မူခဲ့တယ်။ 'ဘူးတောင်းနှစ်လို့ စောင်ခြမ်းပေါ်' မတဲ့၊ 'ဘုရားကားအောက် မျောက်ကားအထက်'တဲ့၊ အဲဒါတွေ ကောသလအိပ်မက်စကားပုံပဲ။'^၉

အချုပ်တန်းဆရာဖေ၏ 'ဘူးတောင်းနှစ် စောင်ခြမ်းပေါ်'ဟူသော အရေးအဖွဲ့သည် မြန်မာစကားပုံအဖြစ်သို့ပါ ရောက်သွားလေသည်။^{၁၀}

ကောသလအိပ်မက်သည် ကမောက်ကမဖြစ်နေသော လောကကို ရည်ညွှန်းရာ၌ အလွန်ထိရောက်သောအိပ်မက်များ ဖြစ်သည်။ အချိန်မတန် သေးမီ လင်ယူသားမွေးနေကြသည့် ဒန့်ကွဲပင် ပုခက်ဆင်နေကြသည်များ၊ စားဝတ်နေရေး မပူလုံသည့်မိဘက သားသမီးတို့ထံ လက်ဖြန့်တောင်းခံနေ ကြသည်များ၊ လူကြီးများကို ပစ်ပယ်၍ လူငယ်များက နိုင်ငံရေးနယ်၌ တွင်ကျယ်နေသည်များ၊ နှစ်ဖက်အမှုသည်များထံမှ လာဘ်စားပြီး တရား ဆုံးဖြတ်နေကြသည်များ၊ မျိုးမမှန်သည့် မင်းအထံ သမီးကညာ ဆက်နေကြ သည်များ၊ လင်ကြီးက ခရီးဝေးတာ၌ ဥစ္စာနေ ရှာဖွေပေးပို့ထားသည်ကို မယားက လင်ငယ်အား ပေးကမ်းနေကြသည်များ၊ သီလပညာရှိသူများ တိမ်မြုပ်၍ သီလပညာမဲ့သူများ ထင်ရှားနေကြသည်များ-စသည်စသည်ဖြင့် ပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော ကလိယုဂ်ဆုတ်ကပ်၌ ဖြစ်ပျက်နေပုံများသည် ကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏တရားအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီးက ကြောက်ရွံ့၍ အိပ်မက်အကြောင်းလျှောက်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားက

'မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် သင်၏ လက်ထက်၌ မဖြစ်သာလျှင်ကတည်း။ ငါဘုရားလက်ထက် တော်၌ မဖြစ်လတ္တံ့သာလျှင်ကတည်း။ နောင်သောအခါ၌ကား တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းဆင်းရဲတို့၏ လည်းကောင်း၊ တရား မစောင့်ကုန်သော သူတို့၏ လည်းကောင်း လက်ထက်၌ လူတို့ သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်'

-ဟု 'တရားမစောင့်သော မင်းများလက်ထက်၌ ဖြစ်လိမ့် မည်။' -ဆိုသော တရားအတိုင်းပင်၊

၉။ ဓမ္မစေတီဝတ္ထု၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၆၉၊ စာ-၁၁၀။
၁၀။ မြန်မာစကားပုံ၊ မြန်မာစာအဖွဲ့၊ တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၆၆၊ စာ ၁၅၂

ကုန်လွန်ခဲ့သော ခေတ်ကာလများက စာပေထိန်းကွပ်မှု လွန်ကဲလာခဲ့ရာ၊ စာပေစာမျက်နှာများ၌ ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်ကို တို့ခွင့်ထိခွင့် ရေးသားခွင့် မရခဲ့ပေ။ 'မလုံတဲ့အိုး တုတ်မိုးရုံနဲ့အာ'ဟူသော စကားပုံအတိုင်း မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြသည်။ 'လုံဖျား ပုစဉ်းနား၊ ကျီးကန်း မစင်ယို'ဆိုသော စကားပုံအတိုင်း စာပေစာမျက်နှာများ၌ သူ့စာနှင့်သူ ကောသလအိပ်မက် ရေးသည်ကို၊ လုံဖျား၌ ပုစဉ်းနားနေသည်ကို မဆီမဆိုင် ကျီးကန်းများက ကြောက်ချေးယိုနေကြသည့် သဘောပင်။ ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမသည် ထောင့်စုံသည်၊ အလစ်အလပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်ကို အကြမ်းအားဖြင့် သိထားသင့်သည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် မလ္လိကာမိဖုရား၏ လှည့်ပတ်မှုကိုလည်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့သ၌ မလ္လိကာမိဖုရားသည် ကိုယ်လက်သန်စင်ရန် ရေချိုးအိမ် ဝင်၏။ ထိုစဉ် အတူပါလာသော 'နန်းတွင်း၌မွေးထားသည့် ခွေး'သည် မိဖုရားကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရန် အားထုတ်၏။ မိဖုရားလည်း သာယာမိပြီး ဖောက်ပြန်မိကြ၏။ ဤအဖြစ်ကို ကောသလမင်းကြီး မြင်လျှင် မိဖုရားကို ဒေါသနှင့် အပြစ်ဆို၏။

ထိုအခါ၊ မိဖုရားက မင်းကြီးအား 'ဤအခန်းသည် တစ်ဦးသာ ဝင်ပါလျက် ၂ ဦးမြင်သည့်သဘော ဖြစ်၏။ မင်းကြီး ဝင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်မ စောင့်ကြည့်ပါမည်။' -ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ရေချိုးအိမ်သို့ ဝင်၏။ အကွက်စောင့်နေသော မိဖုရားက 'မင်းကြီး။ အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်မနှင့် ဖောက်ပြန်နေပါသလဲ။' -ဟု မြည်တမ်း၏။

မင်းကြီးက 'မဟုတ်ကြောင်း' ပြန်ပြောလေသော်၊ မိဖုရားက 'မင်းကြီး။ ယုံကြည်ပြီလား။ ဤရေချိုးအိမ်သည် တစ်ဦးသာဝင်ပါလျက် ၂ ဦးဝင်သည်ဟန် ပေါ်၏။' -ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ယုံကြည်သွားလေ၏။^{၁၁}

ဤဇာတ်လမ်းသည် 'ဘော်ကတ်ချို' ရေးသည့် ဒီကင်မရွန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော 'ချစ်ဆန်းကြယ်' နှင့် တူနေ၏။^{၁၂} ဓမ္မပဒဝတ္ထုထဲမှ

၁၁။ က- မလ္လိကာမိဖုရားဝတ္ထု၊ ဧရာဝတီ၊ ညောင်လေးပင်ဆရာတော်၊ ဓမ္မပဒ၊ တတိယတွဲ၊ စာ ၁၃၄-၁၃၅
ခ- အရှင်စန္ဒိမာ၊ ဓမ္မပဒ၊ တတိယတွဲ၊ စာ ၃၄၈-၃၄၉
၁၂။ ခင်မောင်ကြီး မြန်မာပြန်၊ 'ဒီကင်မရွန်' လောကသစ်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ စာ ၇၈-၉၁

ဒီကင်မရွန်က ယုခြင်းဖြစ်သည်။-ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီကင်မရွန်သည် သူ၏ဝတ္ထုများကို ခရစ်နှစ် ၁၃၄၈-၁၃၅၃ တွင်မှ ရေးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာသည် ခရစ်နှစ် ၄၅၀-၅၀၀ ခန့်က ရေးခဲ့ကြောင်း ပညာရှင်များက ခန့်မှန်းထားရာ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာက နှစ်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော် စောနေလေသည်။^{၁၃}

ပဿနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရ၏။ မိမိကြုံတွေ့နေရသော ကောင်းကျိုးဆိုးတွေများကို မြတ်စွာဘုရားအား မေးမြန်းလျှောက်ထားခွင့် ရ၏။ သို့ရာတွင်-မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ထိုမင်းကြီးသည် အကျွတ်တရား မရခဲ့ပေ။ ကြီးစွာသော သံဝေဂများရလျက် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ မရောက်ဘဲ မြို့ရွန်စရပ်တစ်ဆောင်အတွင်း၌ မထင်မရှား အလုပ်အကျွေး မိန်းမတစ်ဦးတည်းနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် 'အနာဂတဝင်ဝတ္ထု'တွင်မူ
'မေတ္တေယျော ဥတ္တမော ရာမော၊
ပဿနော ကောသလော ဘိဘူ။'

-စသည်ဖြင့် နောင်ပွင့်တော်မူမည့်ဘုရား ၁၀ ဆူအကြောင်း ဂါထာဖွဲ့ထားသည်။

'ဥတ္တမော၊ မြတ်သော။ မေတ္တေယျော၊ မေတ္တေယျ လည်းကောင်း။
ရာမော၊ ရာမမင်းလည်းကောင်း။ ပဿနော ကောသလော၊
ပဿနဒီကောသလမင်းကြီး လည်းကောင်း။ အဘိဘူ၊ အဘိဘူ
မာရ်နတ်မင်း လည်းကောင်း။'

-ဟူ၍ နိဿာပြန်ထားသည်။

ပဿနဒီကောသလမင်းသည် မေတ္တေယျဘုရား၊ ရာမဘုရားတို့ ပွင့်တော်မူပြီးလျှင် 'ဓမ္မရာဇာ'ဘွဲ့ဖြင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူမည်။-ဟု ရေးဖွဲ့ထားသည်။

'ကောသလမင်း၊ ကျော်ရှိန်ပြင်း၊ မယွင်းဘူးကွဲ့အလောင်းတဲ့။'^{၁၄}

-ဟူ၍လည်း ကဗျာဖွဲ့ထားသည်။

၁၃။ ဦးကျော်ရှိန်၊ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာနိဒါန်း။ တက္ကသိုလ်ပညာပဒေသာစာစောင် (ဝိဇ္ဇာစာစောင်) တွဲ ၇-ပိုင်း ၂၊ စာ ၇၁
၁၄။ အနာဂတဝင်ဝတ္ထု၊ (ဝိသကျမ်း၊ ပထမအုပ်)၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ စာ ၉၁-၁၁၆

ပသေနဒီကောသလမင်းသည် နောင်ပွင့်မည့်ဘုရားတစ်ဆူ၏
'အလောင်းတော်ဟူ၍ အနာဂတဝင်ကျမ်းက ဆိုသည်။

အနာဂတဝင်ကျမ်းသည် သင်္ဂါယနာတင်ကျမ်း မဟုတ်သကဲ့သို့၊
ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာက အလေးအနက်ထားသော အဋ္ဌကထာကျမ်း၊
ဋီကာကျမ်းအမျိုးအစားတို့၌ မပါဝင်သည်ကိုလည်း သတိတော့မှရပေမည်။

ဦးအေးချို(မဟာဝိဇ္ဇာ)

ကောသလမင်းကြီးအိပ်မက်ခန်း လေးဆစ်သဖြန် ပတ္တရာ စေဉ်ပါဆရာတော်ဘုရား

ကောသလ၊
စောလှတဲ့ရာဇာ။
ဆယ့်ခြောက်ဖြာ အိပ်မက်ခန်းကို၊
ကျမ်းထွက်သေချာ။ ။

မိန့်ခွန်းဖြာ၊
လင်္ကာပျံ့ပျူး။
သော တုနောင်လာတို့၊
မှတ်စိမ့်ငှာ ရည်ရွယ်တွေး၊
ရေးပြဘိဦး။

၁

ဥသဘ၊
နွားလှတဲ့လေးကောင်။
ငှေ့မယောင် စောင်ကာပြေးတယ်၊
ဝေးရပ်သီခေါင်။ ။

မိုးရိပ်ကယ်မှောင်၊
တိမ်တောင်တက်ချွန်း။
လျှပ်စစ်ကယ်ရောင်ဝါနှင့်၊
ရွာမလို ပုံဟန်ခင်းတယ်၊
ကင်းပျောက်လို့ သုဉ်း။ ။

* ကဗျာသင်္ဂဟမေဒနီ * ကလိယုဂ်ကဗျာခန်း*မှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြသည်။

J

ချိန်မကျခင်က၊
ရုက္ခတုံပင်ငယ်။
ဖူးငုံဟန် ပွင့်တံမှီး၊
သီးကြသွယ်သွယ်။ ။

မိန်းမငယ်၊
သူငယ်ယောက်ျား။
ချစ်မေတ္တာပိုလျှံလို့၊
ရွယ်မတန် သန္ဓေမြတ်ကို
စွဲကပ်လို့ဖွား။ ။

၃

ယနေ့ဖွား၊
ထွားလှတဲ့နွားငယ်။
ထည့်ကို မိခင်စို့တယ်၊
ထူးလို့မှတ်ဖွယ်။ ။
ကျေးဇူးကြွယ်၊
မွေးမယ်ဖရင်း။
ဝတ်စား မကုံထံလို့
သမီးထံ၊ သားထံ ချောရတယ်၊
ပျောင်းပျော့ဝပ်စင်း။ ။

၁- ထည (ပါဠိ) = နို့

၄

နွားငယ်ကို ဝန်ဆောင်ထားလို့၊
နွားကြီးကိုတဲ့ ပြင်ကရုံ။
မရုန်းနိုင် ပစ်ခွာထားတယ်၊
သွားတဲ့ဖြစ်ဟန်။ ။

မှုချိုးမှန်၊
ချောင်သိ ကြား။
လူကြီးကို ပစ်ခွာလို့၊
လူငယ်မှာ နိုင်ငံရေးကို၊
ပေးအပ်လို့ထား။ ။

၅

ကြဲပြန်ရ၊
အသ္မာ^၁တဲ့ရာဇာ။
ခံတွင်းနှစ်တန်နှင့်၊
မုယောနံ ယူလို့စားတယ်၊
ခြားလို့မှတ်ရာ။ ။

ထိုပဏ္ဍာ၊
နှစ်ဖြာယူစား။
နှစ်ပါးစုံ မကုံထံမှ၊
မမှန်ကန် ဖျန်ကာဖြတ်တယ်၊
ပြီးပြတ်တရား။ ။

၁- အသ္မာ (ပါဠိ) = မြင်း

၆

သီဂီစင်၊
 ရွှေလင်ပန်းကိုတဲ့၊
 ညစ်ညမ်းယုတ် မြေခွေးဟန်။
 စွန့်ကျင်ငယ် ရေပြန်ထားတယ်၊
 ကြားရမြဲမှန်။ ။

မျိုးမမှန်၊
 မင်းထံမြှောက်စား။
 ဝတ်စားငယ် မကုံထံလို့၊
 မျိုးမှန်သူ ကညာရင်းကို၊
 သွင်းရဖြစ်လား။ ။

၇

အင်းပျဉ်^၁ပေါ် လူ လွန်ကျစ်လို့၊
 ခွေးညစ်က အောက်၌သာ။
 မသိရှာ လွန်အဖျားကို၊
 စားကုန်သည့်တာ။ ။

လင်ကြီးမှာ၊
 ရှာဖွေစုရုံး။
 အိမ်နေသူ လင်ငယ်ထားလို့၊
 စားဆန်ရေ ဟူသရွေ့ကို၊
 သုံး၍ ပျက်ပြုန်း။ ။

၁- အင်းပျဉ် = လဲလျောင်းထိုင်စရာ ခုံနိမ့်။

၈

ရေပြည့်လှုံ အိုးခံကြီး၊
အချည်းနှီး အိုးငယ်ရုံ။
ပြည့်ရာမှာ ထပ်ခါလောင်းလို့၊
မရှိရေ အိုးငယ်ပေါင်းကို၊
စောင်း မကြည့်ပြန်။ ။

မင်းကြီးထံ၊
သုံးရန်မှုများ။
ဝတ်စားငယ်သုံးရာဖို့၊
ကိုယ့်ဥစ္စာအိမ်ရာမှုကို၊
စောင်း မရှုအား။ ။

၉

ခပ်သိမ်းလူ ချိုးယူခပ်တယ်၊
ထူးမြတ်တဲ့ ကန်မဟာ။
အနားကြည်-အလယ်နောက်တယ်၊
ဖြိုးမောက်လို့သာ။ ။

တိုင်းစွန်မှာ၊
ရပ်ရွာစည်ကား။
မင်းစိုးငယ်ရာဇာတို့၊
နေပြည်မှာ ခွန်တော်ခွဲတယ်၊
မွဲလို့ပျက်ပြား။ ။

၁၀

အိုးအတန်၊
 ဆန်လျှင် ခတ်ပါငဲ့၊
 ပျော့မနပ် မတော်မှန်။
 ထမင်းသုံးထွေ ကျက်ပုံကွဲတယ်၊
 လွဲရက်ရှိပြန်။ ။

မိုးမမှန်၊
 ရွာဟန်ကွက်ကျား၊
 နှစ်ပျက်ကယ် မအောင်ရေနှင့်၊
 အောင်သုံးထွေ အမည်ကွဲတယ်၊
 လွဲတဲ့စပါး။ ။

၁၁

တစ်သိန်းတန် စန္ဒကူး၊
 နေ့ကျူးပုပ် ရက်တက်ရေ။
 အဖိုးငယ် မတန်ဘဲကို၊
 လဲထပ်ကြပေ။ ။

မြတ်ဗုဒ္ဓေ၊
 စိန္တေမိန့်ကြား။
 ဖိုးနွဲ့ ဓမ္မမြတ်ကိုလ၊
 ပစ္စယာ လေးဖြာမတ်ကယ်နှင့်၊
 လဲထပ်လို့စား။ ။

၁- ရက်တက်ရည် = 'ထောပေး'ထုတ်ယူပြီးသော နို့ရည်ကြည်။
 ၂- လေးဖြာမတ် = ၁ ကျပ်

၁၂

ဘူးတောင်းကွဲ၊
 ပေါ်မြဲတဲ့ ဓမ္မတာ။
 ရေပြင်မှာ မတည်ဘဲ၊
 ထဲနစ်သည့်တာ။ ။

သီလဝါ ပညာရှိများ၊
 ရဟန်းရှင်၊ လူတို့၊
 ကျေးဇူးမူ ဂုဏ်တိမ်မြုပ်တယ်၊
 ကျိုးယုတ်တရား။ ။

၁၃

ကျောက်စိုင်ခဲ၊
 နစ်မြဲတဲ့ ဓမ္မတာ။
 ရေပေါ်မှာ လှေအလား၊
 ခြားလို့ထင်လှာ။ ။

သီလဝါ ပညာမဲ့ငြား။
 ရဟန်းရှင်၊ လူတို့၊
 ကျေးဇူးမူ ထင်ပေါ်ညောင်းတယ်၊
 ကြောင်းသင့်အလား။ ။

၁၄

ကိုယ်တစ်ဆုပ်ကယ်နှင့်၊
ပိန်စုပ်ရွေ့ ဖားသူငယ်။
မြွေကြီးကို ကိုက်ကာဝါး၊
စားတည့်ပြန်တယ်။ ။

မိန်းမငယ်၊
ဆိုးကျယ်ညစ်ညမ်း။
မှုမျိုးကို သူစီရင်လို့၊
ကိုယ့်လင်ကို အနိုင်ကျင့်တယ်၊
ဘေးသင့်ခမန်း။ ။

၁၅

ရွှေအလား၊
ငှက်များတဲ့ဟင်္သာ။
ကျီးနက်ကို ခြံရံခတယ်၊
ရေးကကြမ္မာ။ ။

မျိုးယုတ်မာ၊
ရာဇာဖြစ်လား။
အမျိုးငယ်မြတ်သူတို့၊
ရှေ့တူရူ ခဝပ်ညောင်းတယ်၊
ကြောင်းသင့်အလား။ ။

၁၆

ကျားသစ်သားကိုတဲ့၊
ဆိတ်စားလို့ နေကုန်ပြီ။
ဆိတ်ကိုမြင် သစ်တွေပုန်းတယ်၊
ထုံးနှင့်မညီ။

သူလဇ္ဇီ၊
ဒုဿီတို့နှိပ်နင်း။
သီလဝန်-အရှင်မြတ်ကယ်တို့၊
ဒုဿီကို အမြင်ကတ်တယ်၊
တောရပ်သို့ချဉ်း။

ကောသလ၊
စောလှတဲ့ရာဇာ။
ဆယ့်ခြောက်ဖြာ အိပ်မက်ကြီး၊
ပြီး နိဗ္ဗိတာ။ ။

မိန့်ခွန်းဖြာ၊
လင်္ကာစုရုံး။
ပညာဂုဏ် နှုတ်ငုံရအောင်၊
ရေးကျက်ကြအုံး(ဦး)။ ။

မတ္တရာ စေဉ်ပါဆရာတော်ဘုရား

ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်
၈ လုံးဖွဲ့ မြန်မာကဗျာ
လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး

- ၁- အမေး။ နွားနက်လေးခု၊ ရှေ့ဟန်ပြင်၊
မရှေ့ကြဘဲ၊ ရှောင်လွဲသည်မြင်။
အဖြေ။ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် မိုးဆင်၊
ခြံမီးသံပေး၊ မိုးဝေးလွင့်ပျောက်စဉ်။ ။
- ၂- အမေး။ မြေကမကြွ၊ ငယ်လှသစ်ပင်၊
ဖူးငုံရင့်ပြီး၊ ပွင့်သီးတွေ့မြင်။
အဖြေ။ အရွယ်မမျှ၊ ပျိုမ လုံခင်၊
သမီးသား၊ လင်ထား အိမ်ထောင်ဆင်။ ။
- ၃- အမေး။ ယနေ့ဖွားစ၊ နွားမနို့သာ၊
မိခင်နွားကြီး၊ စို့ပြီးနေရှာ။
အဖြေ။ သမီးနှင့်သား၊ စီးပွားဆိုင်ရာ၊
မိနှင့်ဖ၊ ကျွေးမှ စားရမှာ။ ။
- ၄- အမေး။ နွားကြီးမကြိုက်၊ ဝန်တိုက်နွားငယ်၊
မရုန်းနိုင်ဘဲ၊ ဝပ်လဲနေတယ်။
အဖြေ။ ကြီးသူပယ်ရှား၊ မြောက်ထားလူငယ်၊
တိုင်းပြည်ရေး၊ ရှုပ်ထွေး ပွေတော့မယ်။ ။
- ၅- အမေး။ ခံတွင်းနှစ်ခွ၊ မြင်းလှရာစာ၊
ကျွေးမွေးသမျှ၊ မဝနိုင်ပါ။
အဖြေ။ မျိုးမတ်မင်းစိုး၊ လာဘ်ထိုးသူရှာ၊
နှစ်ဖက်စား၊ တရားစီရင်မှာ။ ။

*** အရှင်ဩဘာသာဘိဝံသ ပြုစုသော ‘သုတေသနသရုပ်ပြအဘိဓာန်’မှ ထုတ်နုတ်သည်။ အကျယ်ကို ‘တေရသကဏ္ဍိကာ-ပ’၌ကြည့်။

၆- အမေး။ ခွေးအိုထံဆက်၊ ရွှေခွက်သိန်းတန်၊
 ကျင်ငယ်အမြဲ၊ ခွက်ထဲစွန့်ပြန်။
 အဖြေ။ မျိုးမြတ်သမီး၊ ပစ္စည်းမက်ဟန်၊
 အမျိုးယုတ်၊ လင်လုပ် ပေါင်းဆက်ဆံ။ ။

၇- အမေး။ ရှေ့ကကျစ်ချ၊ လွန်စကြိုးကို၊
 ခွေးမခိုးစား၊ ကိုက်ဝါးကာမျို။
 အဖြေ။ လင်ကြီးပစ္စည်း၊ သိမ်းဆည်းမသို၊
 လင်ငယ်အား၊ မယား လောကွတ်ပို။ ။

၈- အမေး။ အိုးငယ်ချည်းနှီး၊ အိုးကြီးရေလှို၊
 အိုးကြီးကိုပဲ၊ ရေဆွဲလောင်းပြန်။
 အဖြေ။ ဆင်းရဲသူများ၊ ဝတ်စားမကျန်၊
 အခွန်တွက်၊ နှိပ်စက် ငွေကောက်ခံ။ ။

၉- အမေး။ ကြာမျိုးငါးဝ၊ ပွင့်ကြရေကန်၊
 ရေလယ်နောက်လျက်၊ ကမ်းဘက်ကြည်ပြန်။
 အဖြေ။ မြို့တွင်းပွေ့ရှုပ်၊ ခွန်တုတ်ကောက်ခံ၊
 မြို့ပြင်ထွက်၊ ပြည့်နှက် စည်ကားရန်။ ။

၁၀- အမေး။ တစ်အိုးတည်းချက်၊ အကျက်မညီ၊
 ထမင်းမာဆတ်၊ ပျော့နပ်သုံးလီ။
 အဖြေ။ မင်းနှင့်လူများ၊ တရားမညီ၊
 မိုးသုံးစား၊ ကွက်ကျားရွာချမည်။ ။

၁၁- အမေး။ မွေးထုံနံကြိုး၊ စန္ဒကူးသိန်းတန်၊
 ပုန်းရည်နှင့်လဲ၊ သုံးစွဲစားပြန်။
 အဖြေ။ အလန္တီများ၊ တရားဖိုးတန်၊
 ငွေနှင့်လဲ၊ အမြဲ ဟောမည်မှန်။ ။

၁၂- အမေး။ သံကြေးမပေါင်း၊ ဘူးတောင်း ဘူးအုံ၊
 ရေတွင်စုပ်စုပ်၊ နစ်မြုပ်လုံးစုံ။
 အဖြေ။ ပညာရှိများ၊ စကားဥသံ၊
 ပြောသမျှ၊ လောက မသုံးကုန်။ ။

၁၃- အမေး။ အိမ်လုံး တောင်လုံး၊ ကျောက်တုံးကျောက်ဖျာ၊
 ရေမှာဘွားဘွား၊ ထင်ရှားပေါ်လာ။
 အဖြေ။ ရဟန်းရှင်ဆိုး၊ လူဆိုးများသာ၊
 ဂုဏ်ရောင်တိုး၊ တန်ခိုး ပေါ်ထွက်မှာ။ ။

၁၄- အမေး။ အဆိပ်ပြင်းတောက်၊ မြွေဟောက်ကြီးကို၊
 ဖားငယ်မများ၊ ကိုက်ဝါးကာမျိုး။
 အဖြေ။ ကညာယူထား၊ သက်ကြားဘိုးအို၊
 မယားဆဲ၊ အမြဲ အော်ငေါက်ဆို။ ။

၁၅- အမေး။ အဆင်းမည်းနက်၊ ကျီးငှက်ထံမှာ၊
 ရွှေဟင်္သာများ၊ ခစားနေရှာ။
 အဖြေ။ ပညာသီလ၊ ပြည့်ဝသူဟာ၊
 သူယုတ်အား၊ ဝပ်တွားနေရမှာ။

၁၆- အမေး။ ဆိတ်ကို မြင်ငြား၊ ကြောက်အားပြင်းထန်၊
 ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ ခုန်လွှားပြေးပြန်။
 အဖြေ။ သူယုတ်မာများ၊ ထောင်လွှားနိုင်ငံ၊
 သူတော်ကောင်း ပုန်းအောင်း တောမြိုင်ယံ။ ။

လယ်တီပုဏ္ဏိတဦးမောင်ကြီး

ဗျာဒိတ်တော်သိုက်စာတမ်း နိဒါန်း ပြင်းခြံပြို့ ဆရာဦးဖေ

‘ယခုခေတ်ယခုအခါ၌ ‘ပညာဗဟုသုတ ရှိသည်။’-ဟု ပြောဆိုကြကုန်သော လောကသင်္ကေတအလိုက် သိုက်သမိုင်း၊ ရာဇဝင်၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်း၊ လောကီကျမ်း တွေ့ရာစာတို့ကို လေ့လာသူအထူးထူးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မညီမညွတ် ရရာရွတ်မှတ်မိရာပြော ထင်ရာပြော အတ္တဇောမတိအမျိုးမျိုး အဆိုးနှင့်အကောင်း ကျိုးကြောင်းဟိတ်ဖိုလ်မတန် အရမ်းဉာဏ်နှင့် ကျမ်းဂန်ဝိုးဝါး ကိုးစားယုံကြည်ဖွယ်ရာ မရှိလှပါသောကြောင့်၊ ဟာယနကာလ၏ သဘာဝဖြစ်ပျက်ရေးကို လေးလေးမြတ်မြတ် ပိဋကတ်ကျမ်းအာဂုံနှင့် တကွ ယုံကြည်စွာသိမှတ်ရန် ရေးသား၍ ပေးသနားတော်မူပါမည့် အကြောင်း - တပည့်ဒကာအပေါင်းတို့ တောင်းပန်လျှောက်ထားချက် အရ၊

ဟာယနကာလ၏ သဘာဝဖြစ်ပျက်ရေးမှာ ရှေးပညာရှိ ကဝိပုဂ္ဂိုလ်တို့ ထုတ်ဆိုသော သိုက်သမိုင်းတို့ကဲ့သို့ ထုတ်ဆိုတိုင်း ဟုတ်-မဟုတ်၊ မှန်-မမှန်ကို ကြံဖန်ဆေးကြော မတွေးတောရသော ဟောတော်မူရင်း ပျာဒိတ်တော်သိုက် တိုက်ရိုက်တွေ့ကြုံဆဲ၊ တွေ့ကြုံလတ္တံ့ ကြောက်လန့်ဖွယ်လောကခံ တွေ့ကြုံကြရမည် အမှန် ဖြစ်၍၊ သံဝေဂဓမ္မ ရကြီးရကြစေခြင်းငှာ ဧကနိပါတ် မဟာသုပိန ဇာတ်တော်ထွက် ကောသလမင်းကြီးအိပ်မက် ၁၆ ချက်သော ပါဠိဘာသာ မာတိကာဂါထာကို မြန်မာပြန် အနက်ကျဉ်း-အနက် ကျယ်နှင့်တကွ၊ ကျက်လွယ်ရွတ်လွယ်သော လင်္ကာပုဒ်ရေးသား၍ အများတို့နှစ်သက်ရာ ကြည့်ရှုမှတ်သားကြစေရန်

‘အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ’ဘွဲ့ခံ မြင်းခြံမြို့ ပထမဂိုဏ်းချုပ် ကိုးဆောင်ဆရာတော်ဘုရား ရေးသားဖော်ပြသော ‘ကောသလ မင်းကြီးအိပ်မက်ခန်းအလင်္ကာ’တို့ကို စဉ်အလာ တစ်ထုံးမှတ်ရအောင် ပညာဝါဒလုံးမြတ်သူတို့ သုံးသပ်ကြည့်ရှုကြစေကုန်သတည်း။

ဤသို့ အနက်ကျဉ်း၊ အနက်ကျယ် အဓိပ္ပာယ်အထင်အရှား မာတိကာထားသည့်အတိုင်း၊ ‘တစ်ညဉ့်အတွင်း လင်းအရုဏ်အနီးတွင် အိပ်မက်ကြီး ၁၆ မြင်ပါသော’ဟု ကောသလမင်းကြီး လျှောက်ထား သော ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို အကြောင်းပြု၍ သုပိနဇာတ်ကို ဧကနိပါတ်၌ အတိတ်ဝတ္ထုတင်ပြီးလျှင်၊ အစဉ်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူသည့်အလျောက် နောက်သားနောင်လာတို့ မှတ်သားလွယ်စေ ခြင်းငှာ ရတနာရွှေပုလဲကို မဂ္ဂအောင် ရွှေကြိုးခတ်သကဲ့သို့၊ အိပ်မက်စဉ် အလာ ၁၆ ဖြာကို လင်္ကာသီကုံး၍ ထားပေအံ့သတည်း။

၁- ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ် ၇၇။

ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ချက်လင်္ကာ

- * ကောသလမင်း၊ တစ်ည၌တွင်းတွင်း၊
မြင်ခြင်းအိပ်မက်၊ ဆယ့်ခြောက်ချက်ကို၊
ယထာက္ကမ၊ ဖော်ထုတ်ပြပိမ့်။
- ၁ - ဥသဘာထင်ရှား၊ နွားနက်ကြီးလေး၊
ဝှေ့ယောင်သွေး၍၊ ပြေးထွက်လွတ်ရာ၊
အိပ်မက်မှာမူ၊
- တက်လာမိုးမှောင်၊ ရွာမယောင်နှင့်၊
ခွာရှောင်လွင့်ပျောက်၊ နိမိတ်ကောက်လော့။
- ၂ - ပေါက်စသစ်ပင်၊ သီးပွင့်အင်ကား၊
- အမြင်မဖွယ်၊ မိနုနယ်တို့၊
လွယ်သန္ဓေမှီး၊ ပန်းပွင့်သီးလိမ့်။
- ၃ - နွားကြီးတို့က၊ ဖွားစနုနယ်၊
နွားမငယ်နို့၊ စို့သည်အလို၊
- မိဘအိုတို့၊ ကိုယ်မှပေါက်ဖွား၊
သမီးသား၏၊
သနားသမျှ၊ စားသုံးရလိမ့်။

၄ - ဗလရွမ်းသန်၊ လမ်းမှန်သွားပြီး၊
 နွားကြီးကိုကား၊ မစေစားဘဲ၊
 နွားငယ်တို့ကို၊ လှည်း၌လျှို၍၊
 ထိုလှည်းရွေ့အောင်၊ မဆောင်မရွက်၊
 ပျက်ရခြင်းကား၊

- လောက်လားသက်ရွယ်၊ ဆက်နှယ်မျိုးရိုး၊
 စိုးမိုးအစလေ့၊ ရှေ့မြော်နောက်မြင်၊
 ပညာရှင်ကို၊
 စီရင်စေမှု၊ ခွင့်မပြုဘဲ၊
 သုတပညာ၊ စဉ်လာမရှိ၊
 ဇာတိနပ်ငယ်၊ ရွယ်မလောက်လား၊
 ငမောက်ကြွားကို၊ မြှောက်စားသဖြင့်၊
 မချင့်မနှိုင်း၊ ထင်ရာစိုင်း၍၊
 တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး၊ မဖွံ့ဖြိုးဘဲ၊
 တန်ခိုးဂုဏ်သိန်၊ တမိုန်မိုန်လျှင်၊
 အရှိန်သေးလျက်၊ အရေးပျက်လိမ့်။

၅ - နှစ်ဖက်မျက်နှာ၊ နှစ်မြှာခံတွင်း၊
 မြင်းတစ်ကောင်အား၊ စားသောက်စေရန်၊
 မုယောဆန်ကို၊ ဆောမြန်ပေးနှင်း၊
 ထိုသည့်မြင်း၏၊ ခံတွင်းနှစ်ဖက်၊
 လုယက်ဝါးကြိတ်၊ စားနိမိတ်ကား၊

- ကိစ္စမှုခင်း၊ တွေ့ကြုံလျှင်း၍၊
 မင်းရှေ့စိုးထံ၊ ကောက်ယူခံကာ၊
 အမှန်အမှား၊ တရားရှိရာ၊
 လိုက်နာမဖြတ်၊
 မေ့သတ်တစ်မျိုး၊ လာဘ်တံစိုးကို၊
 မထိုးသူရှုံး၊ သို့ကျင့်ထုံးကြောင့်၊
 ရုံးမင်းကိုမူ၊
 သူနိုင်ငါနိုင်၊ အပြိုင်တံစိုး၊
 ထိုးကြသောလား၊ နှစ်ဖက်စားလိမ့်။

၆ - အများလူစိုလ်၊ မြေခွေးဖိုအား၊
 အရိုအသေ၊ ရွှေဓမ္မူရစ်၊
 မြူညစ်သန့်သက်၊ သိန်းတန်ခွက်ကို၊
 ရက်စက်ရဲဝံ့၊ ကျင်စွန့်စေမည်၊
 ပေးရသည်ကား၊

- ပြည်တန်ခိုးနပ်၊ အမျိုးယုတ်တို့၊
 စိုးအုပ်ကာလ၊
 မြေခွေးမျှသာ၊ ဗာလကိုသာ၊
 ချီးမြှောက်ပါ၍၊
 ထိုဗာလအား၊ ချစ်သနားစိမ့်၊
 ရှေးဖျားလက်မွန်၊
 တံခွန်တစ်ဆူ၊ ပြုလိုသူတို့၊
 ကြည်ဖြူမြတ်လေး၊ သမီးပေးလိမ့်။

- ၇ - အရေးဆန်းထူး၊ တစ်ဦးယောက်ျား၊
အားတသစ်သစ်၊ ကျစ်သည်လွန်စ၊
ပြီးသမျှကို၊ မြေခွေးမဆိုး၊
ခိုးကာဝှက်ကာ၊ စားသည်မှာကား၊
- ဥစ္စာစီးပွား၊ လင်ယောက်ျားတို့၊
မနားမနေ၊ ရှာဖွေကြရ၊
ရသမျှကို၊
မိန်းမကလျှင်၊ သယောက်လင်နှင့်၊
တရွင်ပြုံးပြုံး၊ ဝှက်ကွယ်သုံးလိမ့်။
- ၈ - တစ်လုံးမျှပင်၊ ရေမမြင်သား၊
အကြင်အိုးပေါင်း၊ ထောင်သောင်းများထွေ၊
ဝန်းရံနေလျက်၊
ရေပြည့်လှုံဖြိုး၊ တစ်လုံးအိုးကို၊
အမျိုးလေးဖြာ၊ လေးမျက်နှာက၊
လာ၍သောင်းသောင်း၊ ထပ်ထပ်လောင်းတိုင်း၊
၎င်း(လည်းကောင်း)အိုးကြီး၊ ရေလှုံစီးလျက်၊
ချည်းနှီးထောင်သောင်း၊ အိုးရံပေါင်းကို၊
လောင်းမည်ဝေးစွ၊ ကြည့်ရုံမျှပင်၊
ကြည့်ကြလှည့်လည်၊ မရှိသည်ကား၊
- ပြည်သူပြည်သား၊ တရားဖောက်ယွင်း၊
မင်းလည်းရာဇဂုဏ်၊ အစုံမကျင့်၊
သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊
ကစဉ်ကရဲ၊ တိုင်းပြည်ခွဲ၍၊

ခွဲကောက်ခွန်တုပ်၊ မင်း၌ယုတ်က၊
 ဇနပုဒ်သား၊ လူတစ်လွှားကို၊
 သနားမညာ၊ အခါမင့်၊
 ရပ်တံ့မနေ၊ လုပ်ကိုင်စေ၍၊
 ရွှေတိုက်ငွေတိုက်၊ ထိုက်လျောက်သဖြင့်၊
 ပြည့်စုံလင့်လည်း၊ အခွင့်မတုံး၊
 မင်းသုံးတော်ခံ၊ တိုက်၊ ကျီလျှံအောင်၊
 ဘဏ္ဍာတော်မြတ်၊ အရပ်ရပ်ကို၊
 ထပ်ဖြည့်စေခြင်း၊ ကိုယ်မှုခင်းကို၊
 ချင်းနင်းကောင်း၏၊ ပြန်စောင်းလှည့်လျက်၊
 ကြည့်ရှုရုံမျှ၊ မပြုရကြောင့်၊
 'သုခ' ဟူ၍၊ မြူမငွေဘဲ၊
 ဆုလေ့ပြည်ခွင်၊ မကြည်လင်သည်၊
 ဤလျှင် ရှစ်ခုမြောက် အိပ်မက်တည်း။

- ၉ - ရွှေကြာပခုံး၊ ရုံလျက်ခြံလျက်၊
 ကန်လယ်ချက်ဝယ်၊
 ညွှန်ဗွက်တစေ၊ ရေနောက်လေ၍၊
 အခြေနှစ်ချောင်း၊ ခြေလေးချောင်းတို့၊
 ပေါင်းဆုံများစွာ၊ သွားလာလမ်းကျ၊
 ရေကမ်းစဉ်၊
 ချမ်းမြေ့ကြည်၊ မြင်ရသည်ကား၊
- ပြည်ကြီးသနင်း၊ မင်းမသမာ၊
 သတ္တဝါကို၊ မညာမသနား၊
 ယန္တရားဖြင့်၊

စွမ်းအားကုန်စစ်၊ ကြံကိုညစ်သို့၊
 ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်၊ ခွန်အတုတ်ကို၊
 ထုတ်လိမ့်နောက်နှောင်း၊ တောင်းခံစိုးပိုင်၊
 မပေးနိုင်က၊
 ခရိုင်ကျေးလက်၊ ဝေးရပ်ကွက်သို့၊
 ပြေးထွက်သောအား၊ မြို့ကြီးများတို့၊
 ချောက်ချားသိမ်ငယ်၊ တိုင်းစွန်နယ်တို့၊
 ကြီးကျယ်ဖွံ့ဖြိုး၊ စည်ပင်တိုးလိမ့်။

၁၀ - အိုးတစ်လုံးပြည့်၊ ချက်သည့်ထမင်း၊
 မစပ်လျဉ်းဘဲ၊ ပျော့ခြင်းတစ်ရပ်၊
 မနူးနပ်နှင့်၊ နူးနပ်တစ်ဖက်၊
 သုံးမျိုးကွက်၍၊ ကျက်ရသည်ကား၊

- တရားသဖြင့်၊ မင်းမကျင့်က၊
 ချင်းနိုင်ငံသူ၊ လူလည်းကျင့်မှား၊
 အောက်နတ်များလည်း၊ တရားယွင်းပျက်၊
 သို့အတွက်ကြောင့်၊
 အထက်ရပ်ဌာန်၊ နတ်ဗိမာန်တို့၊
 သည်းထန်တုန်လှုပ်၊ လေကြီးမှုတ်၍၊
 ချုပ်ချုပ်တည်းတည်း၊ သည်းမခံတတ်၊
 အထက်နတ်လျှင်၊
 ထိုသတ္တဝါ၊ မင်းယုတ်မာတို့၊
 ဗျာပါသောက၊ ရောက်ကြရအောင်၊
 မိုးလအခါ၊ မိုးမရွာဘဲ၊

လေသာလွင့်တိုက်၊ မလိုခိုက်တွင်၊
 ပြိုက်ပြိုက်သွန်ချ၊
 ထိုကာလ၌၊ မကျနှင်းဖွဲ၊
 တိုင်းပြည်မွဲလျက်၊ ဆင်းရဲမင်းစိုး၊
 ထမင်းအိုးသို့၊
 မိုးမညီညာ၊ ကွက်ကြားရွာလိမ့်။

၁၁ - သပြာသိန်းတန်၊ စန္ဒကူးစစ်၊
 အနှစ်ကိုလျက်၊ မစက်မဆုပ်၊
 ရက်တက်ပုပ်နှင့်၊ နုပ်စုပ်သောသွမ်း၊
 မယမ်းမပည်း၊ ရောင်းစားနည်းကား။

- ပစ္စည်းစုံမက်၊ ရဟန်းပျက်တို့၊
 အနဂ္ဂမျိုး၊ အဖိုးမပြတ်၊
 နိုင်အောင်မြတ်သား၊
 လူ့နတ်မျက်မှောက်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင်၊
 ချီးမြှောက်ဟောကြား၊ မြတ်တရားကို၊
 မှတ်သားလေ့ကျက်၊ နှုတ်လျှာသွက်လျက်၊
 ပုဒ်အက္ခရာ၊ ပြည့်စုံစွာနှင့်၊
 သာယာချီငေါ်၊ လာဘ်ပူဇော်ကို၊
 မြော်မြင်တောင့်တ၊
 လူတို့ကလည်း၊ အခယူခံ၊
 မထိုက်တန်နှင့်၊ ထိုက်တန်သင့်ရာ၊
 မချင့်ပါဘဲ၊ ပြည်ရွာနှံမျှ၊
 ဟောပြောကြလိမ့်။

- ၁၂ - ထိုမှတစ်ကြောင်း၊ ဘူးတောင်းရေတွင်၊
နစ်သည်အင်ကား၊
- လူ့ရှင်ရဟန်း၊ ဟော့ရမ်းရမ်းနှင့်၊
သော့သွမ်းပေါ့လျက်၊ နှုတ်သွက်လျာပါး၊
ပြောစကားကို၊ လေးစားပြုလုပ်၊
ဘူးတောင်းမြုပ်သို့၊ မလှုပ်မယှက်၊
သက်ဝင်ကြကား၊ စူးစိုက်နာလိမ့်။

- ၁၃ - ကျောက်ဖျာကြီးက၊ လှေတမျှပင်၊
ရေမှပေါ်တက်၊ မြင်အိပ်မက်ကား၊
- မျက်မှောက်၊ တမလွန်၊ ပြည့်နိဗ္ဗိတိတ်၊
အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ဆုံးဖြတ်နိုင်သူ၊
လူသီလဝင်၊ ရှင်သူတော်ကောင်း၊
ကျိုးကြောင်းမြင်သိ၊ ပညာရှိတို့၊
သတိတမံ၊ ဉာဏ်မြေကတုတ်၊
ပြုလုပ်မြော်တွေး၊
လေးလေးနက်နက်၊ ပြောဆိုလျက်လည်း၊
ရေထက်ကျောက်ဖျာ၊ ပေါ်တက်လာသို့၊
နားမှာမနစ်၊ ပေါ့လျှံဖြစ်လိမ့်။

၁၄ - သစ်မည်စည်ပွင့်၊ နှိုင်းချင့်စဖွယ်၊
 ဖားမငယ်က၊ မာန်စွယ်ဖီးဖီး၊
 မြွေဟောက်ကြီးကို၊ စီးနှင်းကိုက်စား၊
 ဝါးကာမျိုကာ၊ မြင်သည်မှာကား၊

- ရာဂဘီလူး၊ ဖမ်းစားကြူး၍၊
 'အရူး'ခေါ်ဆို၊ ကိုယ်လင်ကိုလျှင်၊
 မရိုမသေ၊ မထေ(ထီ)လေးစား၊
 ကျွန်အလားသို့၊
 မယားတို့က၊ နိုင်ကြရလိမ့်။

၁၅ - မလှဆင်းဝါ၊ ကျီးယုတ်မာကို၊
 ရွှေဟင်္သာပေါင်း၊ ခြံရံကြောင်းကား၊

- နောက်နှောင်းမင်းယုတ်၊ စိုးအုပ်သောခါ၊
 မျိုးယုတ်မာကို၊
 ရာကြီးထူးကြီး၊ ဦးစီးဦးကိုင်၊
 ပိုင်နိုင်အရေး၊ လွှဲအပ်ပေးက၊
 ရှေးအစဉ်ဆက်၊ ထက်မြက်လွှမ်းမိုး၊
 သူကောင်းမျိုးတို့၊
 အရိုးတိမ်မြုပ်၊ တန်ခိုးနပ်၍၊
 မျိုးယုတ်ရံရွှေ၊ ဖြစ်ရချေလိမ့်။

၁၆ - ထူးထွေစွာလှ၊ ဆိတ်တို့ကလျှင်၊
 သစ်များအသား၊ ကိုက်သတ်ဝါး၍၊
 စားသောက်သည်တွင်၊ ဆိတ်ကိုမြင်ကာ၊
 ကြောက်ငင်စုရုံး၊ သစ်အားလုံးတို့၊
 ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေး၊ မြင်မက်ရေးကား၊
 သေးသိမ်ညံ့ဖျင်း၊ တရားကင်းသား၊
 မင်းတို့လက်ထက်၊
 လူပျက်လူသွမ်း၊ မျိုးယုတ်ကန်းတို့၊
 မင်းကျွမ်းဝင်ကာ၊
 ရှင်ယုတ်မာတို့၊ ရာဇဝလ္လဘ၊
 ဖြစ်ကြရ၍၊
 ရှေးကလူမြတ်၊ ရဟန်းမြတ်တို့၊
 ဒြပ်တန်ခိုး၊ ညှိုးခဲ့ရကား၊
 မင်းပါးစိုးခွင်၊ မဝင်ထွက်နိုင်၊
 တရားပြိုင်လည်း၊ မနိုင်လုံးလုံး၊
 ရုံးရသည်ချည်း၊ နှိပ်စက်သည်း၍၊
 မိုက်မည်းလူ၊ ရှင်၊ မင်းကျွမ်းဝင်တို့၊
 မမြင်စေကြောင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့၊
 ပြောင်းရွှေ့ထွက်ပြေး၊ ပုန်းရှောင်ရေးတည့်။

ဧကနိပါတ်၊ *သုပိန* မည်ခေါ်၊
 ဇာတ်တော်အထွက်၊ အိပ်မက်ပေါင်းစု၊
 ဆယ့်ခြောက်ခုသည်၊
 ဒုမနဿ၊ ဒုရာဇတို့၊
 ကာလ၌သော်၊ ပေါ်ကြီးပေါ်လိမ့်။

ရှင်တော်ဘုရား၊ ဗျာဒိတ်ကြားတိုင်း၊
 ထင်ရှားလှစွာ၊ သတ္တဝါတို့၊
 ကြမ္မာဆုံ၍၊ ဘုံလှေပင်၊
 ကြုံတွေ့သည်တည်း၊ စိတ်ညစ်မည်း၍၊
 မညည်းညူသာ ပေဘူးတည်း။ ။

နိဂုံး

လောကသင်္ကေတ ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဘုရားသိုက်၊ သိကြား
 သိုက်တို့နှင့်တကွ တိုက်ဆိုက်အနာဂတ် ဆုံးဖြတ်ပြည့်စုံသော ဂဝံပတေ၊
 ရသေ့ငမုန်ကန်၊ ပုဂံ၊ မြင်စိုင်း၊ စစ်ကိုင်း၊ ပင်းယ၊ အင်းဝ၊
 ကုန်းဘောင် ဇာဂရ နတ်စက်ရောင်တို့သည် တစ်စောင်နှင့် တစ်စောင်
 တစ်ကျမ်းနှင့်တစ်ကျမ်း ချင့်မှန်းအယူအဆ မတူကြသဖြင့် လည်း
 ကောင်း။

ကိန်းချင်းမကိုက် သိုက်ချင်းမညီ ဤက အကောင်း၊ ထိုက
 အဆိုး၊ ထိုကအကျိုး၊ ဤကအပြစ် အရည်စစ်အားဖြင့် အတည်ဖြစ်
 လောက်သော သိုက်မှန်၊ သိုက်ဟုတ်ဟု မုချယူရန် ခဲယဉ်းရကား။
 ဘုရားဟော၊ ရဟန္တာဟော ဗောဓိသတ်ဗုဒ္ဓကို လောကဝိဒူအရှင်သခင်
 တို့ အစဉ်မြှောက်ဆိုသော ဗျာဒိတ်တော်သိုက်မှသာ မုချအားဖြင့် ယူမှတ်
 ရာသောကြောင့်။

မဟာသုပိနဇာတ်တော်ထွက် ကောသလမင်းကြီးအိပ်မက်ကို
 လစကြာတွင် ယုန်တံဆိပ်တင်သကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဆရာတော်
 ရေးသား၍ ပြထားသည့်အလျောက်၊ အမှန်အားဖြင့် ဆိုက်ရောက်ရ

မည်ကို ကြောက်လန့်လှုပ်တုန် ယုံကြီးယုံသူတို့သည် ရေစုန်မှာ တက်ပြင်းနှင့် အတင်းလှော်ခတ်သကဲ့သို့၊ တစ်သမတ်တည်း မဆိုက် ရအောင် ကျည်တောက်သွင်စီး စုန်ရေကြီးတွင် တားဆီးလိုရေး တွန်းဝါးပေး၍ ဖေးဖေးမမ ဖြည်းညင်းစွာကျစေသကဲ့သို့၊ ရတနာ ဥပါးဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးထောက်ခံ၍ ဖောက်ပြန်တိမ်းယိမ်းမရှိ ပကတိချမ်းသာသုခ ရကြီးရကြအောင် 'ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ' ဘုရားဟောရှိသည့်အတိုင်း၊ သတိတရား အထူးထားကြ၍ တရား စောင့်ရှောက်ကြစေလိုကြောင်း ဆရာတော် မေတ္တာလောင်းသည်နှင့် အညီ၊

ကောင်းကျင့်ကောင်းကြံ၊ ကောင်းသောကံဖြင့်၊
 ကောင်းရန်အကြောင်း၊ ကောင်းဉာဏ်လောင်း၍၊
 ကောင်းကောင်းနေထိုင် ကြစေကုန်သောဝံ။ ။

မြင်းခြံမြို့ ဆရာဦးစ

ကောသလအိပ်မက်ပါဠိ

၁။ တတ္တ အဓမ္မိကာနံ ရာဇဇနံ အဓမ္မိကာနဉ္စ မနုဿာနံ ကာလေ
 လောကေ ဝိပရိဝတ္တမာနေ ကုသလေ ဩသန္နေ အကုသလေ
 ဥဿန္နေ လော ကဿ ပရိဟိနကာလေ ဒေဝေါ န သမ္မာ
 ဝဿိဿ တိ၊ မေဃပါဒါ ဆိန္ဒိဿန္တိ၊ သဿာနိ
 မိလာယိဿန္တိ၊ ဒုဗ္ဗိက္ခံ ဘဝိဿတိ၊ ဝဿိ-တုကာမာ ဝိယ
 စတူဟိဒိသာဟိ မေဃာ ဥဋ္ဌဟိတွာ ဣတ္ထိကာဟိ အာတပေ
 ပတ္တဋ္ဌာနံ ဝိဟိအာဒိနံ တေမနဘယေန အန္တော ပဝေသိ-
 တကာလေ ပုရိသေသု ကုဒါလပိဋကေ အာဒါယ
 အာဠိဗန္ဓနတ္ထာယ နိက္ခန္တေသု ဝဿနာကာရံ ဒဿေတွာ
 ဂန္ဓိတွာ ဝိဇ္ဇုလတာ နိစ္ဆာရေတွာ ဥသဘာ ဝိယ အယုဇ္ဈိတွာ
 အဝဿိတွာဝ ပလာယိဿန္တိ။ အယံ ပဌမဿ ဝိပါကော။

* ဝိနယပိဋကသာရတ္ထဒီပနီဋီကာ (၂-သံဃာဒိဿေသကဏ္ဍ)
 ၁- သုတ္တဝိဿဋ္ဌိသိက္ခာပဒဝဏ္ဏနာ-မှ ထုတ်နုတ်သည်။

- ၂။ လောကဿ ပရိဟိနကာလေ မနုဿာနံ ပရိတ္တာယုကကကလေ သတ္တာတိဗ္ဗရာဂါ ဘဝိဿန္တိ။ အသမ္မတ္ထဝယာဝ ကုမာရိယော ပုရိသန္တရံ ဂန္ဓာ ဥတုနိယော စေဝဂတ္ထိနိယော စ ဟုတ္တာ ပုတ္တဓိတာဟိ ဝဓိဿန္တိ။ ခုဒ္ဒကရုက္ခာနံ ပုပ္ဖံ ဝိယ ဟိ တာသံ ဥတုနိဘာဝေါ၊ ဖလံ ဝိယ စ ပုတ္တဝိတရော ဘဝိဿန္တိ။ အယံ ဒုတိယဿ ဝိပါကော။
- ၃။ မနုဿာနံ ဇေဋ္ဌာပစာယိက ကမ္မဿ နဋကလေ သတ္တာ မာတာပိတုသု ဝါသသုသသုရေသု ဝါ လန္ဓံ အနုပဋ္ဌပေတွာ သယမေဝ ကုဋ္ဌုန္တံ သံ ဝိဒဟန္တာဝဃာသစ္စာနမတ္တဗ္ဗိ မဟလ္လကာနံ ဒါတုကာမာ ဒဿန္တိ၊ အဒါတုကာမာ နဒဿန္တိ၊ မဟလ္လကာ အနာထာ ဟုတ္တာ အသယံဝသီ ဒါရကေ အာရာဓေတွာ ဇီဝိဿန္တိ တဒဟုဇာတာနံ ဝစ္ဆာနံ ခီရံ ပိဝန္တိ-ယော မဟာဂါဝိယော ဝိယ။ အယံ တတိယဿ ဝိပါကော။
- ၄။ အဓမ္မိကရာဇုနံ ကာလေ အဓမ္မိကရာဇာနော ပဏ္ဍိတာနံ ပဝေဏိ ကုသလာနံ ကမ္မနိတ္ထရုဏသမတ္တာနံ မဟာမတ္တာနံ ယသံ န ဒဿန္တိ၊ ဓမ္မဿ ဘာယံ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနေပိ ပဏ္ဍိတေ ဝေါဟာရကုသလေ မဟလ္လ-ကေ အမစ္စေန ဌပေဿန္တိ။ တဗ္ဗိပရိတာနံ ပန တရုဏတရုဏာနံ ယသံ ဒဿန္တိ၊ တထာရူပေ ဧဝ စ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနေ ဌပေဿန္တိ၊ တေ ရာဇကမ္မာနိ စေဝ ယုတ္တာယုတ္တဉ္စ အဇာနန္တာ နေဝ တံ ယသံ ဥက္ကံပိတုံ သက္ကံဿန္တိ၊ န ရာဇကမ္မာနိ နိတ္ထရိတုံ၊ တေ အသက္ကောန္တာ ကမ္မဓုရံ ဆဇ္ဇေဿန္တိ၊ မဟလ္လကာပိ ပဏ္ဍိတာ အမစ္စာ ယသံ အလဘန္တာ ကိစ္စာနိ နိတ္ထရိတုံ သမတ္ထာပိ “ကိ အမှာကံ ဧတေဟိ၊ မယံ ဗာဟိရကာ ဇာတာ၊ အတ္တန္တရိကာ တရုဏဒါရကာ ဇာနိဿန္တိ” တိ ဥပ္ပနာနိ ကမ္မာနိ

န ကရိသန္တိ၊ ဧဝံ သဗ္ဗထာပိ တေသံ ရာဇဇုန် ဟာနိယေဝ ဘဝိဿတိ၊ ဓုရံ ဝဟိတုံ အသမတ္တာနံ ဝစ္ဆဒမ္ဗာနံ ဓုရေ ယောဇိတကာလော ဝိယဓုရဝါဟာနဉ္စ မဟာဂေါဏာနံ ယုဂပရမ္ပရာယ အယောဇိတကာ-လော ဝိယ ဘဝိဿတိ။ အယံ စတုတ္ထဿ ဝိပါကော။

၅။ အဓမ္မိကရာဇကောလေယေဝ အဓမ္မိကဗာလရာဇာနော အဓမ္မိကေ လော-လမနုဿေ ဝိနိစ္ဆယေ ဌာပေသန္တိ၊ တေ ပါပပုညေသု အနာဒရာ ဗာလာ သဘာယံ နိသီဒိတွာ ဝိနိစ္ဆယံ ဒေန္တာ ဥဘိန္နမ္ပိ အတ္တပစ္စတ္တိကာနံ ဟတ္ထတော လဉ္စံ ဂဟေတွာ ခါဒိဿန္တိ အဿော ဝိယ ဒ္ဓိဟိ မုခေဟိ ယဝသီသံ။ အယံ ပဉ္စမဿ ဝိပါကော။

၆။ အဓမ္မိကာယေဝ ဝိဇာတိရာဇာနော ဇာတိသမ္ပန္နာနံ ကုလပုတ္တာနံ အာသကံာယ ယသံ န ဒဿန္တိ၊ အကုလိနေ ဝဗေသန္တိ၊ ဧဝံ မဟာ-ကုလာနိ ဒုဂ္ဂတာနိ ဘဝိဿန္တိ၊ လာမကကုလာနိ ဣဿရာနိ၊ တေ စ ကုလိနာ ပုရိသာ ဇီဝိတုံ အသက္ကောန္တာ “ဣမေ နိဿာယ ဇီဝိဿာမာ” တိ အကုလိနာနံ ဓိတရော ဒဿန္တိ၊ ဣတိ တာသံ ကုလဓိတာနံ အကုလိနေဟိ သဒ္ဓိ သံဝါသော ဇရသိင်္ဂါလဿ သုဝဏ္ဏပါတိယံ ပဿာ-ဝကရဏသဒိသော ဘဝိဿတိ။ အယံ ဆဋ္ဌဿ ဝိပါကော။

၇။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ ကာလေ ဣတ္ထိယော ပုရိသလောလာ သုရာလော လာ အလင်္ကာရလောလာ ဝိသိခါလောလာ အာမိသလောလာ ဘဝိဿန္တိ ဒုဿီ လာ ဒုရာဇာရာ၊ တာ သာမိကေဟိ ကသိဂေါရက္ခာဒိနိ ကမ္မာနိ ကတွာ ကိစ္ဆေန ကသိရေန သမ္ဘတံ ဓနံ ဇာရေဟိ သဒ္ဓိ သုရံ ပိဝန္တိယော မာလာဂန္ထ ဝိလေပနံ ဓာရယမာနာ အန္တောဂေဟေ အစွာယိကမ္ပိ ကိစ္ဆံ အနောလောကေတွာ ဂေဟပရိက္ခေပဿ ဥပရိဘာကေနပိ

ဆီဒွဋ္ဌာနေဟိပိ ဇာရေ ဥပဓာရယမာနာ သွေ ဝဝိတဗ္ဗယုတ္တကံ
ဗိဇ္ဇေ ကောဇ္ဇေတွာ ယာဂုဘတ္တခဇ္ဇကာနိ သဇ္ဇေတွာ ခါဒမာနာ
ဝိလုမ္ဗိဿန္တိ ဟေဋ္ဌာပိဋ္ဌကနိ-ပန္နကဆာတက သိင်္ဂါလီ ဝိယ
ဝဇ္ဇေတွာ ဝဇ္ဇေတွာ ပါဒမူလေ နိက္ခိတ္တ-ရဇ္ဇံ။ အယံ
သတ္တမဿ ဝိပါကော။

၈။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ ကာလေ လောကော ပရိဟာယိဿတိ၊ ရဋံ
နိရောဓံ ဘဝိဿတိ၊ ရာဇာနော ဒုဂ္ဂတာ ကပဏာ ဘဝိဿန္တိ၊
ယော ဣဿရော ဘဝိဿတိ၊ တဿ ဘဏ္ဍာဂါရေ
သတသဟဿမတ္တာ ကဟာပဏာ ဘဝိဿန္တိ၊ တေ ဧဝံ
ဒုဂ္ဂဘာ သဗ္ဗေ ဇနပဒေ အတ္တနော ကမ္မံ ကာ-ရယိဿန္တိ၊
ဥပဒ္ဓါ တာ မနဿာ သကေ ကမ္မန္တေ ဆဇေတွာ ရာဇနိယေဝ
အတ္တာယ ပုဗ္ဗဏ္ဍာ-ပရဏ္ဍာနိ ဝပန္တာ ရက္ခန္တာ လာယန္တာ
မဒ္ဒန္တာ ပဝေ-သေန္တာ ဥစ္ဆူခေတ္တာနိ ကရောန္တာယန္တာနိ
ဝါဟေန္တာ ဖာဏိတာဒီနိ ပစန္တာ ပုပ္ဖာရာမေ ဖလာရာမေ စ
ကရောန္တာ တတ္ထ တတ္ထ နိပ္ပန္နာနိ ပုပ္ဖလောဒီနိ အဟာရိတွာ
ရညော ကောဋ္ဌာဂါရမေဝ ပူရေဿန္တိ၊ အတ္တနော ဂေဟေသု
တုစ္ဆကောဋ္ဌေ သြလော- ကေန္တာပိ န ဘဝိဿန္တိ၊
တုစ္ဆတုစ္ဆကုမ္ဘေ အနောလောကေတွာ ပူရိတကုမ္ဘပူရဏ
သဒိသမေဝ ဘဝိဿတိ။ အယံ အဋ္ဌမဿ ဝိပါကော။

၉။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ ကာလေ ရာဇာနော အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊
ဆန္ဒာဒိ- ဝသေန အဂတိံ ဂစ္ဆန္တာ ရဇံ ကာရေဿန္တိ၊ ဓမ္မေန
ဝိနိစ္ဆယံ နာမ နဒဿန္တိ၊ လ္လူဝိတ္တကာ ဘဝိဿန္တိ
ဓနလောလာ၊ ရဋ္ဌဝါသိကေသု တေသံ ခန္တိမေတ္တာ နဒ္ဒယံ
နာမ န ဘဝိဿတိ၊ ကက္ခဋ္ဌာ ဖရဿာ ဥစ္ဆယန္တေ
ဥစ္ဆဂဏ္ဍိကာ၊ ဝိယ မနဿေ ပိဋ္ဌေန္တာ နာနပ္ပကာရံ ဗလိံ

၁- လူဝိတ္တကာ (သျှ)
၂- ဥစ္ဆဂဏ္ဍိကာ (သျှ)

ဥပ္ပာဒေတွာ ခနံ ဂဏှိဿန္တိ၊ မနဿာ ဗလိပိဋိတာ ကိဉ္စိ
ဒါတုံ အသက္ကောန္တာ ဂါမနိမာဒယော ဆဗ္ဗေတွာ ပစ္စန္တံ
ဂန္တာ ဝါသံ ကပ္ပေ-ဿန္တိ၊ မဇ္ဈိမဇေပဒေါ သုညော ဘဝိဿတိ၊
ပစ္စန္တော ဃနဝါသော သေယျထာပိ ဟေက္ခရဏိယာ မဇ္ဈေ၊
ဥဒကံ အာဝိလံ ပရိယန္တေ ဝိပ္ပသန္တံ။ အယံ နဝမသံ
ဝိပါကော။

၁၀။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေကာလေ ရာဇာနော အဓမ္မိကာ ဘဝိဿန္တိ၊
တေသု အဓမ္မိကေသု ရာဇယုတ္တာပိ ဗြာဟ္မဏဂဟပတိကာပိ
နေဂမဇာနပဒါ-ပီတိသမဏ ဗြာဟ္မဏေ ဥပါဒါယ သဗ္ဗေ
မနဿာ အဓမ္မိကာ ဘဝိ-ဿန္တိ၊ တတော တေသံ
အာရက္ခဒေဝတာ ဗလိပဋိဂ္ဂါဟိကဒေဝတာ ရက္ခဒေဝတာ
အာကာသဋ္ဌကဒေဝတာတိ ဧဝံ ဒေဝတာပိ အဓမ္မိကာ
ဘဝိဿန္တိ၊ အဓမ္မိကရာဇနံ ရဇ္ဈေ ဝါတာ ဝိသမာ ခရာ
ဝါယိဿန္တိ၊ တေ အာကာသဋ္ဌကဝိမာနာနိ ကမ္မေဿန္တိ၊
တေသု ကမ္မိတေသု ဒေဝတာ ကုပိတာ ဒေဝံ ဝဿိတုံ န
ဒဿန္တိ၊ ဝဿမာ နောပိ သကလရဋ္ဌေ ဧကပ္ပဟာရေနေဝ
န ဝဿိဿတိ၊ ဝဿမာနောပိ သဗ္ဗတ္ထ ကသိ-ကမ္မဿ ဝါ
ဝပ္ပကမ္မဿ ဝါ ဥပကာရော ဟုတွာ န ဝဿိဿတိ၊ ယထာ
စ ရဋ္ဌေ၊ ဧဝံ ဇနပဒေပိ ဂါမေပိ ဧကတဋ္ဌာကဿရေပိ
ဧကပ္ပ-ဟာရေနေဝ န ဝဿိဿတိ၊ တဋ္ဌာကဿ ဥပရိဘာဂေ
ဝဿန္တော ဟေဋ္ဌာဘာဂေ န ဝဿိဿတိ၊ ဟေဋ္ဌာ ဝဿန္တော
ဥပရိ န ဝဿိဿတိ၊ ဧကသ္မိ ဘာဂေ သဿံ အတိဝသေေန
နဿိဿတိ၊ ဧကသ္မိ အဝဿ-န္တော ဓိလာယိဿတိ၊ ဧကသ္မိ
သမ္မာ ဝဿမာနော သမ္မာဒေဿတိ၊ ဧဝံ ဧကဿ ရညော
ရဋ္ဈေ ဝုတ္တာ သဿာ တိပ္ပကာရာ ဘဝိဿန္တိ ဧကကုမ္ဘိယာ
ဩဒနော ဝိယ။ အယံ ဒသမဿ ဝိပါကော။

၁၁။ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ ကာလေ သာသနေ ပရိဟာယန္တေ ပစ္စယလော
 လာ အလဇ္ဇိကာ ဗဟူ ဘိက္ခု။ ဘဝိဿန္တိ၊ တေ ဘဂဝတာ
 ပစ္စယလောလု ပုံ နိမ္မထေတွာ ကထိတဓမ္မဒေသနံ
 စီဝရာဒိစတုပစ္စယ ဟေတု ပရေသံ ဒေသေ-ဿန္တိ၊ ပစ္စယေဟိ
 မုစ္ဆိတွာ နိရုတ္တကပက္ခေ ဌိတာ နိဗ္ဗာနဘိမုခံ ကတွာ ဒေသေတုံ
 န သက္ခိဿန္တိ၊ ကေဝလံ “ပဒဗျဉ္ဇနသမ္ပတ္တိဉ္စေဝ မဓုရသဒ္ဓဉ္စ
 သုတွာ မဟဿိနိ စီဝရာနိဒဿန္တိ” ဣစ္စေဝံ ဒေသေဿန္တိ၊
 အပရေ အန္တရပိ ထိစတုက္ကရာဇဒ္ဓါရာဒိသု နိသီဒိတွာ
 ကဟာပဏ အမကဟာပဏပါဒမာသက ရူပါဒီနိပိ နိဿာယ
 ဒေသေဿန္တိ၊ ဣတိ ဘဂဝတာ နိဗ္ဗာနဉ္စနကံ ကတွာ ဒေသိတံ
 ဓမ္မံ စတုပစ္စယတ္ထာယစေဝ ကဟာပဏအမကဟာပဏာဒိ-
 အတ္ထာယ စ ဝိက္ခိဏိတွာ ဒေသေန္တော သတသဟဿဉ္စနကံ
 စန္ဒနသာရံ ပူတိတက္ကေန ဝိတ္တိဏန္တော ဝိယ ဘဝိဿန္တိ။ အယံ
 ဧကာဒသမဿ ဝိပါကော။

၁၂။ အဓမ္မိကရာဇကာလေ လောကေ ဝိပရိဝတ္တန္တေယေဝ ရာဇာနော
 ဇောတိသမ္ပန္နာနံ ကုလပုတ္တာနံ ယသံ န ဒဿန္တိ၊
 အကုလီနာနညေဝ ဒဿန္တိ၊ တေ ဣဿရာ ဘဝိဿန္တိ၊
 ဣတရေ ဒလိဒ္ဓါ၊ ရာဇသမ္ပူဇေပိ ရာဇဒ္ဓါရေပိ အမစ္စသမ္ပူဇေပိ
 ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနေပိ တုစ္ဆလာဗုသဒိသာနံ” အကုလီနာနံယေဝ
 ကထာ ကြသီဒိတွာ ဌိတာ ဝိယ နိစ္စလာ သုပ္ပတိဋ္ဌိ-တာ
 ဘဝိဿတိ၊ သံဃသမ္ဘိ-ပါတေပိ သံဃကမ္မဏကမ္မဋ္ဌာနေသု
 စေဝ ပတ္တစီဝရပရိဝေဏာဒိဝိနိစ္ဆယ ဋ္ဌာနေသု စ ဒုဿီလာနံ
 ပါပပုဂ္ဂ-လာနံယေဝ ကထာ နိယျာနိကာ ဘဝိဿတိ၊ န
 လဇ္ဇိဘိက္ခုနန္တိ စေံ သဗ္ဗထာပိ တုစ္ဆလာဗုနံ သီဒနကာလော
 ဝိယ ဘဝိဿတိ။ အယံ ဒ္ဓါဒသမဿ ဝိပါကော။

၁- တုစ္ဆလာဗုသဒိသာ (က)

၁၃။ တာဒိသေယေဝ ကာလေ အဓမ္မိကရာဇာနော အကုလီနာနံ
 ယသံ ဒဿန္တိ၊ တေ ဣဿရာ ဘဝိဿန္တိ၊ ကုလီနာ ဒုဂ္ဂတာ။
 တေသု န ကေစိ ဂါရဝံ ကရိဿန္တိ၊ ဣတရေသုယေဝ
 ကရိဿန္တိ၊ ရာဇသမ္ဗုဒ္ဓေ ဝါ အမစ္စသမ္ဗု-ဓေ ဝါ ဝိနိစ္ဆယဌာနေ
 ဝါ ဝိနိစ္ဆယကုသလာနံ ဃနသိ-လာသဒိသာနံ ကုလပုတ္တာနံ
 ကထာ န ဩဂါဟိတွာ ပတိဋ္ဌဟိဿတိ။ တေသု
 ကထေန္နေသု “ကိ ဣမေ ကထေန္တိ”တိ ဣတရေ ပရိဟာ-
 သမေဝ ကရိဿန္တိ၊ ဘိက္ခုသန္တိပါတေဝိပုတ္တပုဂ္ဂာရေသု
 ဌာနသေ့ နေဝ ပေသလေ ဘိက္ခု၊ ဂရုကာတဗ္ဗေ မညိဿန္တိ၊
 နာပိ နေသံ ကထာ ပရိယောဂါဟိတွာ ပတိဋ္ဌဟိဿတိ၊
 သိလာနံ ပ္ပဝကာလော ဝိယ ဘဝိဿတိ။ အယံ တေရသမဿ
 ဝိပါကော။

၁၄။ လောကေ ပရိဟာယန္တေယေဝ မနုဿာ တိဗ္ဗရာဂါဒိဇာတိကာ
 ကိလေ-သာနုဝဏ္ဏကာ ဟုတွာ တရုဏတရဏာနံ အတ္တနော
 ဘရိယာနံ ဝသေ ဝတ္တိဿန္တိ၊ ဂေဟေ ဒါသကမ္မကရာဒယောပိ
 ဂေါမဟိ သာဒယောပိ ဟိရည သုဝဏ္ဏမ္ဘိ သဗ္ဗံ တာသံယေဝ
 အာယတ္တံ ဘဝိဿတိ။ “အသုကဟိရညသုဝဏ္ဏံ ဝါ
 ပရိစ္ဆေဒါဒိဇာတံ ဝါ ကဟ”န္တိ ဝုတ္တေ “ယတ္ထ ဝါ တတ္ထ
 ဝါ ဟောတု၊ ကိ တုယှိမိနာ ဗျာပါရေန၊ တွံ မယှံ ဃရေ
 သန္တိ ဝါ အသန္တိ ဝါ ဇာနိတုကာ-မော ဇာတော”တိ ဝတွာ
 နာနပုဂ္ဂာရေဟိ အက္ခောသိတွာ မုခသတ္တိဟိ ကော- ငွေတွာ
 ဒါသစေဋ္ဌကံ ဝိယ ဝသေ ကတွာ အတ္တနော ဣဿရိယံ
 ပဝတ္တေဿန္တိ၊ ဧဝံ မဓုကပုပ္ဖပုဗ္ဗမာဏမဏ္ဍုကပေါတိကာနံ
 အာသိဝိသေ ကဏှသပ္ပေ ဂိလနကာ လော ဝိယ ဘဝိဿတိ။
 အယံ စုဒ္ဒသမဿ ဝိပါကော။

၁၅။ ဒုဗ္ဗလရာဇကာလေ ရာဇာနော ဟတ္ထိသိပ္ပာဒီသု အကုသလာ ယုဒ္ဓေသု အဝိသာရဒါ ဘဝိဿန္တိ၊ တေ အတ္တနော ရာဇာဓိပစ္စံ အာသင်္ကမာနာ သမာနဇာတိကာနံ ကုလပုတ္တာနံ ဣဿရိယံ အဒတွာ အတ္တနော ပါဒမူလိက-နှာပကကပ္ပကာဒိနံ ဒဿန္တိ၊ ဇာတိဂေါတ္တသမ္ပန္နာ ကုလပုတ္တာ ရာဇာကုလေ ပတိဋ္ဌံ အလဘမာနာ ဇီဝိကံ ကပ္ပေတုံ အသမတ္ထာ ဟုတွာ ဣဿရိယဋ္ဌာနေ ဇာတိဂေါတ္တဟိနေ အကုလီနေ ဥပဋ္ဌဟန္တာ ဝိစရိဿန္တိ၊ သုဝဏ္ဏရာဇေဟံသေဟိ ကာကဿ ပရိဝါရိ- တကာလော ဝိယ ဘဝိဿတိ။ အယံ ပန္နရသမဿ ဝိပါ- ကော။

၁၆။ အခမ္ဘိကရာဇကာလေယေဝ စ အကုလီနာဝ ရာဇဝလ္လဘာ ဣဿရာ-ဘဝိဿန္တိ၊ ကုလီနာ အပ္ပညာတာ ဒုဂ္ဂတာ၊ တေ ရာဇဝလ္လဘာ ရာဇာနံ အတ္တနော ကထံ ဂါဟာပေတွာ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာဒီသု ဗလဝန္တော ဟုတွာ ဒုဗ္ဗလာနံ ပဝေဏိအာဂတာနိ ခေတ္တဝတ္ထုအာဒိနိ “အမှာကံ သန္တကာနိ ဇောနိ” တိ အဘိယုဋ္ဌိတွာ တေ “န တုမှာကံ၊ အမှာက”န္တိ အာဂန္တာ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာဒီသု ဝိဝဒန္တေ’ ဝေတ္တလတာဒီဟိ ပဟာရာပေတွာ ဂီဝါယံ ဂဟေတွာ အပကမာပေ တွာ “အတ္တနော ပမာဏံ န ဇာနာထ၊ အမှေဟိ သဒ္ဓိ’ ဝိဝဒထ’ ဣဒါနိ ဝေါ ရညော ကထေတွာ ဟတ္ထ-ပါဒစ္ဆေဒါဒိနိ ကာရေဿာမာ”တိ သန္တဇ္ဇေဿန္တိ၊ တေ တေသံ ဘယေန အတ္တနော သန္တကာနိ ခေတ္တဝတ္ထုနိ “တုမှာကံယေဝ တာနိ၊ ဂဏှ-ထာ”တိ နိယျာတေတွာ အတ္တနော ဂေဟာနိ ပဝိသိတွာ ဘိတာ နိပဇ္ဇိ-ဿန္တိ၊ ပါပဘိက္ခုပိ ပေသလေ ဘိက္ခု။

၁- ဝိစရန္တေ (က)
၂- ဝိစရထ (က)

ယထာရုစိ ဝိဟေဋ္ဌေသန္တိ၊ ပေသလာ ဘိက္ခု ပဋိသရဏံ
 အလဘမာနာ အရညံ ပဝိသိတွာ ဂဟန-ဋ္ဌာနေသု
 နိလိယိသန္တိ၊ ဧဝံ ဟိနဇစ္စေဟိ စေဝ ပါပဘိက္ခုဟိ စ
 ဥပဒ္ဒုတာနံ ဇာတိမန္တကုလပုတ္တာနဉ္စေဝ ပေသလဘိက္ခုနဉ္စ
 ဧဋ္ဌကာနံ ဘယေန တသဝကာနံ ပလာယနကာလော ဝိယ
 ဘဝိဿတိ။ အယံ သောဠသမဿ ဝိပါကော။

ဧဝံ တဿ တဿ အတ္ထဿ^၁ ပုဗ္ဗနိမိတ္တဘူတေ သောဠသ
 သုပိနေပဿိ၊ တေန ဝုတ္တံ “ကောသလရာဇာ ဝိယ သောဠသ
 သုပိနေ” တိ၊ ဧတ္ထ စ ပုဗ္ဗ-နိမိတ္တတော အတ္တနော အတ္တာနတ္ထနိမိတ္တံ
 သုပိနံ ပဿန္တော အတ္တနော ကမ္မာ-နုဘာဝေန ပဿတိ၊
 ကောသလရာဇာ ဝိယ လောကဿ အတ္တာနတ္ထနိမိတ္တံ သုပိနံ
 ပဿန္တော ပန သဗ္ဗသတ္တသာဓာရဏ ကမ္မာနုဘာဝေန ပဿတိတိ
 ဝေဒိတဗ္ဗံ။

ကောသလအိပ်မက် နိဿယမြန်မာပြန်*

၁။ တတ္ထ- ထို ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်တို့တွင်၊ အဓိဋ္ဌိကာနံ-
 တရား မစောင့်ကုန်သော၊ ရာဇုနံ- မင်းတို့၏ လည်းကောင်း၊
 အဓိဋ္ဌိကာနံ- တရားမ စောင့်ကုန်သော၊ မနုဿာနဉ္စ- လူတို့၏
 လည်းကောင်း၊ ကာလေ- ခေတ်အခါ ၌၊ လောကေ-
 လူအပေါင်းသည်၊ ဝိပရိဝတ္တ-မာနေ- ဖောက်ပြန်သည်ရှိသော်၊
 ကုသလေ- ကောင်းမှုကုသိုလ်တရား သည်၊ ဩသန္ဓေ-
 ဆုတ်ယုတ်သည်ရှိသော်၊ အကုသလေ- မကောင်းမှုအကုသိုလ်

၁- အနတ္တဿ (သျှာ)

* ဦးညွန့်မောင် (မောင်မောင်ညွန့်-မန်းတက္ကသိုလ်) နိဿယမြန်မာပြန်သည်။

တရားသည်။ ဥဿန္တေ- တိုးပွားသည် ရှိသော်၊ လောကဿ-
 လောက၏ (လူအပေါင်း၏)၊ ပရိဟိနကာလေ- ဆုတ်ယုတ်
 သောကပ်ကာလ၌၊ ဒေဝေါ-မိုးသည်၊ နသမ္မာဝဿတိ-
 ကောင်းမွန် စွာ၊ နဝဿိဿတိ- မရွာလတ္တံ့။ မေဃပါဒါ-
 မိုးအခြေအမြစ်တို့သည်၊ ဆိန္ဒိဿန္တိ- ပြတ်ကုန်လတ္တံ့။
 သဿနိ- ကောက်ပင်တို့သည်၊ မိလာယိဿန္တိ- ညှိုးခြောက်
 ကုန်လတ္တံ့။ ဒုန္တိက္ခံ- ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းသည်၊
 ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။ စတုဟိဒိသာဟိ- အရပ် ၄ မျက်နှာ
 တို့မှ၊ မေဃာ- မိုးတိမ်တို့သည်၊ ဝဿိတုကာမာဝိယ-
 ရွာတော့မလိုနှင့်၊ ဥဋ္ဌဟိတွာ- တက်လတ်၍၊ ဣတ္ထိကာဟိ-
 မိန်းမအပေါင်းတို့သည်၊ အာတပေ- နေပူ၌၊ ပတ္တဋ္ဌာနံ-
 ဖြန့်လှမ်းထားကုန်သော၊ ဝီဟိအာဒိနံ- ကောက်လှိုင်းတို့ကို၊
 တေမနဘယေန- မိုးစိုမည့်ဘေးကြောင့်၊ အန္တောပဝေသိတ
 ကာလေ- အမိုးအကာတွင်းသို့ သွင်းသောအခါ၌၊ ပုရိသေသု-
 ယောက္ခားတို့သည် ကုဒါလပိဋကေ- ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊
 ခြင်းတောင်းတို့ကို၊ အာဒါယ- ယူ၍၊ အာဠိဗန္ဓနတ္ထာယ-
 ကန်သင်းဖွဲ့ခြင်းငှာ၊ နိက္ခန္တေသု- ထွက်ကုန်သည်ရှိသော်၊
 ဝဿနာ-ကာရံ- ရွာအုံသော အခြင်းအရာကို၊ ဒေဿေတွာ-
 ပြ၍၊ ဂန္ဓိတွာ- ထစ်ချွန်း၍၊ ဝိဇ္ဇုလတာ- လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်
 တို့သည်။ ဒိစ္စာရေတွာ- လျှပ်ပြက်ကြကုန်၍၊ ဥသဘာ-
 နွားလားတို့သည်၊ အယုဇ္ဈိတွာဝိယ- မဝေ့ကုန်သကဲ့သို့၊
 အဝဿိက္ကာဝ- မရွာမူ၍သာလျှင်၊ ပလာယိဿန္တိ- ပြေးသွား
 ကုန်လတ္တံ့။

အယံ - ဤ ဆိုအပ်သည်ကား၊ ပဌမဿ- ရှေးဦးစွာ
 အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- ဖြစ်လတ္တံ့သော အကျိုးတည်း။

၂။ လောကဿ- သတ္တလောက၏။ ပရိပရိနကာလေ- ဆုတ်ယုတ်
 သောကပ်ကာလ၌။ မနုဿာနံ- လူတို့၏။ ပရိတ္တာယုက
 ကာလေ- သက်တမ်းတိုသောအခါ၌။ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့
 သည်။ တိဗ္ဗရာဂါ- တဏှာရာဂ ထက်မြက်လွန်ကဲကုန်သည်။
 ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အသမ္ပတ္တဝ-ယာဝ- အရွယ်
 မရောက်သေးသည်သာ ဖြစ်ကုန်သော၊ ကုမာရိယော-
 အမျိုးသမီးငယ်တို့သည်။ ပုရိသန္တရံ- ယောက်ျားတစ်ပါးသို့၊
 ဂန္ဓာ ဥတုနိယောစ- ရာသီလာကုန်သည် လည်းကောင်း၊
 ဂတ္တိနိယောစ- ကိုယ်ဝန်လွယ်ကုန်သည် လည်းကောင်း၊
 ဟုတ္တာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ ပုတ္တမီ-တာဟိ- သားသမီးတို့ဖြင့်၊
 ဝနိဿန္တိ- ပွားစည်းကုန်လတ္တံ့။ ခုဒ္ဒက-ရုက္ခာနံ- သစ်ပင်ငယ်
 တို့၏။ ပုပ္ဖဝိယ- ပန်းပွင့်ကဲ့သို့၊ တာသံ- ထိုသတို့သမီးငယ်
 တို့၏။ ဥတုနိဘာဝေါ- ရာသီသွေးဆင်းခြင်းသည် လည်း
 ကောင်း၊ ဖလံဝိယစ- အသီးသီးသကဲ့သို့၊ ပုတ္တမီတရောစ-
 သားသမီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။
 အယံ- ဤအဖြစ်သည်ကား၊ ဒုတိယဿ- ဒုတိယအိပ်မက်၏။
 ဝိပါကော- ဖြစ်လတ္တံ့သော အကျိုးတည်း။

၃။ မနုဿာနံ- လူတို့၏။ ဇေဋ္ဌာပစာယိက ကမ္မဿ- သက်ကြီး
 သူမတို့အား ခစားလုပ်ကျွေးခြင်း အမှု၏။ နဋ္ဌကာလေ-
 ဝတ္တရား ပျက်ယွင်း သောအခါ၌။ သတ္တာ- သတ္တဝါတို့သည်၊
 မာတာပိတူသုဝါ- အမိအဖတို့၌ လည်းကောင်း၊ သဿု
 သဿုရေသုဝါ- ယောက္ခမ ၂ ဦးတို့အပေါ်၌ လည်းကောင်း၊
 လန္ဇံ- အရက်အကြောက်ကို၊ အနုပဋ္ဌပေတွာ- မဖြစ်စေမူ၍၊
 သယမေဝ- ကိုယ်တွက်သာလျှင်၊ ကုဠုမ္ဘံ၊ ဥစ္စာစု၊ သံဝိဒ-
 ဟန္တာစ- စီရင်ကုန်လျက်လျှင်၊ ဃာသာဇ္ဈာဒနမတ္တမ္ပိ- စားရုံ

ဝတ်ရုံမျှကိုလည်း၊ မဟလ္လကာနံ- သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အား
 ပေးလိုကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဒဿန္တိ-ပေးကုန်လတ္တံ့။ အဒါ
 တုဏမာ- မပေးလိုကုန်သော သားသမီးတို့သည်၊ နဒဿန္တိ-
 မပေးကုန်လတ္တံ့။ မဟလ္လကာ- သက်ကြီးရွယ်အိုတို့သည်၊
 အနာထာ- အားထားရာမဲ့၊ ဟုတ္တာ- ဖြစ်ကုန်၍၊ အသယံဝသီ-
 မိမိ အလိုမရှိဘဲ၊ ဒါရကေ- ကလေးသူငယ်တို့ကို၊ အာရာ
 ဓေတွာ- ချောမော့၍၊ ဇီဝိဿန္တိ- အသက်မွေးရကုန်အံ့။
 တဒဟုဇာတာနံ- ယနေ့မွေးဖွားကုန်သော၊ ဝစ္ဆာနံ- နွားငယ်
 တို့၏၊ ဒီရံ- နို့ရည်ကို၊ ပိဝန္တိယော- သောက်ဖို့ကုန်သော၊
 မဟာတာဝိယောဝိယ- နွားမကြီးတို့ ကဲ့သို့တည်း။

အယံ- ဤနိမိတ်ကား၊ တတိယဿ- ၃ခုမြောက်အိပ်မက်၏၊
 ဝိပါကော- အကျိုးတည်း။

၄။ အခမ္ပိတရာဇူနံ- တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏၊ ကာလေ-
 လက်ထက်၌၊ အခမ္ပိကရာဇာနော- မတရားသော မင်းဆိုး
 မင်းညစ်တို့သည်။ ပဝေဏီ- ကုသလာနံ- ရှေးထုံးနည်းနာကို
 ကျွမ်းကျင်ကုန်သော၊ ပဏ္ဍိ-တာနံ- ပညာရှိကုန်သော၊
 ကမ္မနိတ္တရဏသမတ္တာနံ- အမှုကိစ္စကို ပြီးမြောက်အောင်
 စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်သော၊ မဟာမတ္တာနံ- မှူးကြီးမတ်ကြီး
 တို့၏၊ ယသံ- အခြံအရံ အကျော်အစောကို၊ နဒဿန္တိ-
 မကြည့်လို မမြင်လိုကုန်။ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနေ- တရားဆုံးဖြတ်ရာ
 ဖြစ်သော၊ ဓမ္မသဘာယမ္ပိ- တရားသဘင်၌လည်း၊ ဝေါဟာရ
 ကုသလေ- ဝေါဟာရ၌ လိမ္မာကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတေ- ပညာရှိ
 ကုန်သော၊ မဟလ္လကေ- ကြီးရင့်ကုန်သော၊ အမစ္စေ- အမတ်
 ကြီးတို့ကို၊ နဒ္ဒပေဿန္တိ- မထား ကုန်။ တမ္ပိပရီတာနံပန-

ထိုမှဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော၊ တရုဏ-တရုဏာနံ- ငယ်ကုန်
 ငယ်ကုန်သော သူတို့၏။ ယသံ- ကျော်စောစည်းစိမ်ကို၊
 ဒဿန္တိ- မြင်ကုန်၏။ တထာရူပေ ဧဝစ- ထိုသို့သဘော
 ရှိသော၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနေ- တရားဆုံးဖြတ်ရာဌာန၌၊ ဌပေဿန္တိ-
 ထားကုန်လတ္တံ့။ တေ- ထိုလူငယ်တို့သည်၊ ရာဇကမ္မာနိ-
 စေဝ မင်းမှုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယုတ္တာယုတ္တဉ္စ- သင့်၊မသင့်
 ကိုလည်းကောင်း၊ အစာ-နန္ဒာ မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တံယသံ-
 ထိုစည်းစိမ်ကို၊ ဥက္ကိပိတံ- ချီးပင့်ခြင်းငှာ၊ နသက္ခိဿန္တိ-
 မစွမ်းနိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ရာဇကမ္မာနိ- မင်းမှုမင်းရာတို့ကို
 နိတ္ထရိတံ- ကျေကုန်အောင် ထမ်းဆောင်ခြင်းငှာ၊ န- မစွမ်းနိုင်
 လတ္တံ့။ တေ- ထိုအတွေ့အကြုံမရှိသော လူငယ်တို့သည်၊
 ကမ္မဓုရံ- အမှုတာဝန်၊ အသက္ကောန္တော- မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊
 ဆဇ္ဇေ-ဿန္တိ စွန့်ပြေးကုန်လတ္တံ့။ မဟလ္လကာ- အတွေ့အကြုံ
 ရှိကုန်သော၊ ပဏ္ဍိတာ- ပညာရှိကုန်သော၊ အမစ္စာပိ- အမတ်
 တို့သည်လည်း၊ ယသံ- စည်းစိမ်အခြံအရံကို၊ အလဘန္တာ-
 မရကုန်သည်ဖြစ်၍ ကိစ္စာနိ- အမှုကိစ္စတို့ကို၊ နိတ္ထရိတံ-
 ပြီးမြောက်စေခြင်းငှာ၊ သမတ္တာပိ- စွမ်းနိုင်-ပါကုန်သော်
 လည်း၊ ဧတေဟိ- ဤအမှုကိစ္စတို့ဖြင့်၊ အမှာကံ- ငါတို့အား၊
 ကိ- ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ မယံ- ငါတို့သည်၊ ဗာဟိရကာ-
 အပယ်ခံတို့သည်၊ ဧတာ- ဖြစ်ကုန်၏။ အပ္ပန္နရိကာ-
 အတွင်းလူဖြစ်ကုန်သော၊ တရုဏဒါရကာ- ငယ်ရွယ်သူတို့
 သည်၊ ဇာနိဿန္တိ- သိကုန်လတ္တံ့။ ဣတိ- ဤသို့ ကြံ၍၊
 ဥပ္ပန္နာနိ- ဖြစ်လာကုန်သော၊ ကမ္မာနိ- အမှုကိစ္စတို့ကို၊
 နကရိဿန္တိ- မပြုကုန်လတ္တံ့။ ဧဝံ- ဤသို့၊ သဗ္ဗထာပိ-
 အလုံးစုံ၊ တေသံ ရာဇနံ- ထိုမင်းဆိုးမင်းညစ်တို့၏၊ ဟာနိယေဝ-

ဆုတ်ယုတ်ခြင်းသာလျှင်၊ ဘဝိဿတီ- ဖြစ်လတ္တံ့။ ဓုရ်-
 တာဝန်တို့၊ ဗဟိတုံ- ထမ်းရွက်ခြင်းငှာ၊ အသမတ္တာနံ- မစွမ်း
 နိုင်ကုန် သော၊ ဝစ္ဆဒမ္မာန- နွားငယ်၊ နွားပိုက်တို့အား၊ ဓုရေ-
 ကြီးသောဝန်၌၊ ယောဇိတကာ လောဝိယ- ခိုင်းစေသောအခါ
 ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဓုရဝါဟာနံ- ဝန်လေးကို ထမ်းဆောင်
 ကုန်သော၊ မဟာဂေါဏာနံ- နွားကြီးတို့ကို၊ ယုဂပရမ္မ-
 ရာယ- ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်ဖြင့်၊ အယောဇိတ ကာလောဝိယ-
 မခိုင်းစေသော အခါကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဘဝိဿတီ-
 ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ- ဤကား၊ စတုတ္ထဿ- ၄ ခုမြောက်အိပ်မက်၏၊
 ဝိပါကော- အကျိုးတည်း။

၅။ အဓမ္မိကရာဇကာလေယေဝ- တရားမစောင့်သော မင်းတို့
 လက်ထက်၌ သာလျှင်၊ အဓမ္မိကဗာလရာဇာနော- တရား
 မစောင့်သောမင်းမိုက်တို့သည်။ အဓမ္မိကာ-တရားမစောင့်ကုန်
 သော၊ လောလမနုဿေ- လျှပ်ပေါ်သောလူတို့ကို၊ ဝိနိစ္ဆယေ-
 တရားဆုံးဖြတ်ရာရုံး၌၊ ဌပေဿန္တိ- ထားကုန်လတ္တံ့။ ပါပ
 ပုညေသု- ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၌၊ အနာ-ဒရာ-
 လေးစားနာယူခြင်းမရှိသော၊ ဓတဗာလာ- ထိုလူမိုက်တို့သည်၊
 သဘာယံ- တရားရုံး၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်၍၊ ဝိနိစ္ဆယံ-
 တရားအဆုံးအဖြတ်ကို၊ ဒေန္တာ- ပေးကုန်သည်ရှိသော်၊
 အတ္ထပစ္ဆတ္ထိကာနံ- တရားပြိုင်ဖက်ဖြစ်ကုန်သော၊ ဥဘိန္ဒုမ္မိ-
 တရားလို၊ တရားခံတို့၏လည်း၊ ဟတ္ထတော- လက်မှ၊ လဂ္ဂံ-
 တံစိုးကို၊ ဂဟေတွာ- ယူ၍၊ ဒွိဟိမုခေဟိ- ခံတွင်း၂ခုတို့ဖြင့်၊
 ယဝသီသံ- ကောက်ဦးကို (ခါဒထိဏ္ဍဝ) စားသကဲ့သို့၊
 ဒါဒိဿန္တိ- စားကုန်လတ္တံ့။

အယံ- ဤကား၊ ပဉ္စမဿ- ၅ ခု မြောက်အိပ်မက်၏၊
ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၆။ အဓမ္မိကာယေဝ- တရားမစောင့်သည်သာ ဖြစ်ကုန်သော၊
ဝိဇာတိ ရာဇာနော- မျိုးကွဲမင်းတို့သည်၊ ဇာတိသမ္ပန္နာနံ-
အမျိုးစစ်ကုန်သော၊ ကုလ-ပုတ္တနံ- အမျိုးသားတို့အား၊
အာသကာယ- မယုံကြည်သဖြင့်၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို၊
နဒဿန္တိ- မပေးကုန်၊ အကုလိနေ- အမျိုးမစစ်သူတို့ကို၊
ဝဗေဿန္တိ- ကြီးပွားစေကုန်၏။ ဧဝံ- ဤသို့၊ မဟာကုလနိ-
အမျိုးကြီးမြတ်သူတို့သည်၊ ဒုဂ္ဂတာနိ- ဆင်းရဲကုန်သည်၊
ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ လာမကကုလနိ- အမျိုးယုတ်
တို့သည်၊ ဣဿရာနိ- အစိုးတရဖြစ်ကုန်၏။ ကုလိနာ-
အမျိုးကောင်းဖြစ်သော၊ တေစပုရိသာ- ထိုယောက်ျားတို့သည်
လည်း၊ ဇီဝိတံ- အသက်မွေးခြင်းငှာ၊ အသက္ကော-န္တာ-
မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍၊ **ဣမေ- ဤသူယုတ်တို့ကို၊ နိဿာယ-
မှီ၍၊ ဇီဝိဿာမာတိ- အသက်မွေးကုန်အံ့။ ဟု၊ အကုလိနာနံ-
အမျိုးယုတ်တို့အား၊ ဝိတရော- သမီးတို့ကို၊ ဒဿန္တိ- ပေးကုန်
လတ္တံ့။ ဣတိ- ဤသို့၊ တာသံကုလဓိတာနံ- ထိုအမျိုးကောင်း
သမီးတို့၏။ အကုလိနေဟိ- အမျိုးမသန်သောသူတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ-
တကွ၊ သံဝါသော- ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်၊ ဧရသိင်္ဂါလဿ-
မြေခွေးအို၏၊ သုဝဏ္ဏပါတိယံ- ရွှေခွက်၌၊ ပဿာဝကရဏ-
သဒိသော- ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းနှင့် တူသည်၊ ဘဝိဿ-တိ-
ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ- ဤကား၊ ဆဋ္ဌဿ- ၆ ခုမြောက်သော အိပ်မက်၏၊
ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၇။ ကာလေ- အချိန်ကာလသည်၊ ဂစ္ဆန္တေ ဂစ္ဆန္တေ- သွားဖန်များ
လတ်သော်၊ ဣတ္ထိယော- မိန်းမတို့သည်၊ ပုရိသလောလာ-
ယောကျား၌ လော်လည်ကုန်သည်၊ သုရာလောလာ-
သေအရက်၌ လော်လည်ကုန် သည်၊ အလင်္ကာရလောလာ-
အဆင်တန်ဆာ၌ လော်လည်ကုန်သည်၊ ဝိသိခါလောလာ-
လမ်းမ၌ လော်လည်ကုန်သည်၊ အာမိသလောလာ- အစား
အသောက် လော်လည်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။
ဒုဿီလာ- သီလပျက်ကုန်၏။ ဒုရာဓာရာ- အကျင့်ပျက်
ကုန်၏။ တာ- ထိုမိန်းမတို့သည်၊ သာမိကေဟိ-
လင်ယောကျားတို့သည်၊ ကသိ ဂေါရက္ခာဒိနိ- လယ်ထွန်၊
ဗွားကျောင်းစသော၊ ကမ္မာနိ- အမှုတို့ကို၊ ကတွာ- ပြုပြီး၍၊
ကိစ္ဆေနကသိရေန- ဆင်းရဲပင်ပန်းသဖြင့်၊ သမ္ဘတံ- ရှာဖွေ
စုဆောင်းအပ်သော၊ ဓနံဥစ္စာကို၊ ဇာရေဟိ- သယောက်လင်
တို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- အတူ၊ သုရံ- သေအရက်ကို၊ ပိဝန္တိယော-
သောက်ကုန်လျက်၊ မာလာဂန္ထဝိလေပနံ- ပန်းပန်ခြင်း၊
နံသာလိမ်းကျံခြင်းကို၊ စာရယမာနာ- ပြုဆောင်လျက်၊ အန္တော
ဂေဟေ- အိမ်တွင်း၌၊ အစ္စာယိကမ္ပိ အဆောတလျှင် ပြုရမည်
လည်းဖြစ်သော၊ ကိစ္ဆံ- အမှုကို၊ အနောလော-ကေတွာ-
မကြည့်ရှုမှု၍၊ ဂေဟပရိက္ခေပဿ- အိမ်အရံအတား၏၊
ဥပရိဘာဂေနပိ- အထက်အဖို့အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆိဒ္ဓ-
ဌာနေ-ဟိပိ- အပေါက်ရှိရာအရပ်တို့မှ လည်းကောင်း၊ ဇာရေ-
သယောက်လင်တို့ကို၊ ဥပဓာရယမာနာ- အနီး၌ ထားကုန်
လျက်၊ သွေ- နက်ဖြန်၊ ဝပိတဗ္ဗယုတ္တကံ- စိုက်ပျိုးသင့်သော၊
ဗီဇမ္ပိ- မျိုးစပါးကိုလည်း၊ ကောဇ္ဇေတွာ- ထောင်း၍၊ ယာဂု

ဘတ္တခဇ္ဇကာနိ- ယာဂုထမင်းခဲဖွယ်တို့ကို၊ သဇ္ဇေတွာ-
စီရင်၍၊ ခါဒမာနာ- ခဲစားကုန်လျက်၊ ဝိလုဗ္ဗိဿန္တိ- ဖျက်ဆီး
ကုန်လတ္တံ့။ (ကိမိဝ) အဘယ်ကဲ့သို့ နည်းဟူမူကား၊ ဟေဋ္ဌာပိ-
ဋ္ဌကနိပ္ပန္နကဆာတကသိင်္ဂါလီဝိယ- ခုတင်အောက်၌ အိပ်သော
ဆာလောင်သော မြေခွေးမကဲ့သို့၊ ဝဇ္ဇေတွာ ဝဇ္ဇေတွာ- လှည့်၍
လှည့်၍၊ ပါဒမူလေ- ခြေရင်း၌၊ နိက္ခိတ္တရဇ္ဇံ- ထားသော
ကြိုးကို စားသကဲ့သို့တည်း။

အယံ- ဤသည်ကား၊ သတ္တမဿ- ၇ ခုမြောက်သော
အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးပြုတည်း။

၈။ ကာလေ- အချိန်ကာလသည်၊ ဂစ္ဆန္တေဂစ္ဆန္တေ- ကြာလာသော
အခါ၌၊ လောကော- လောကကြီးသည်၊ ပရိဟာယိဿတိ-
ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့။ ရဋ္ဌံ- တိုင်းနိုင်ငံသည်၊ (နိရောဇံ-
ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့) ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ ဒုဂ္ဂတာ-
ဆင်းရဲကုန်သည်၊ ကပဏာ- အထီးကျန်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿတိ-
ဖြစ်လတ္တံ့။ ယော- အကြင်မင်းသည်၊ ဣဿရော- အစိုးရ
သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။ တဿ- ထိုမင်း၏၊ ဘဏ္ဍာ
ဂါရေ- ဘဏ္ဍာတိုက်၌၊ သတသဟဿမတ္တာ- ၁ သိန်းမျှ
သော၊ ကဟာပဏာ- အသပြာတို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်
လတ္တံ့။ တေ- ထိုမင်းတို့သည်၊ ဧဝံ- ဤသို့၊ ဒုဂ္ဂတာ-
ဆင်းရဲကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သဗ္ဗေဇနပဒေ- အားလုံးသော
တိုင်းသားပြည်သူတို့ကို၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကမ္မံ- အမှု
ကိစ္စကို၊ ကာရယိဿန္တိ- လုပ်စေကုန်လတ္တံ့။ ဥပဒ္ဒုတာ-
ညှင်းဆဲခံရသော၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ သဂေတမ္ပန္တေ-
မိမိတို့ အမှုကိစ္စကို၊ ဆဇ္ဇေတွာ- စွန့်ပစ်၍၊ ရာဇနိယေဝ-

မင်းတို့၏သာ လျှင်၊ အတ္တယ- အကျိုးငှာ၊ ပုဗ္ဗဇော
 ပရက္ခာနိ- ညဉ့်၊ နံနက်ပတ်လုံး၊ ဝပန္တာ- စိုက်ပျိုးကုန်လျက်၊
 ရက္ခန္တာ- စောင့်ရှောက်ကုန်လျက်၊ လာယန္တာ- ရိတ်သိမ်း
 ကုန်လျက်၊ မဒ္ဒန္တာ- နယ်လှေ့ကုန်လျက်၊ ပဝေသေန္တာ-
 တိုက်သွင်းကုန်လျက်၊ ဥစ္ဆူဓေတ္တာနိ- ကြိခင်းတို့ကို၊ ကရောန္တာ-
 ပြုကုန်လျက်၊ ယန္တာနိ- ယန္တရားတို့ကို၊ ဝါဟေန္တာ-
 ထမ်းဆောင်စေလျက်၊ ဖာဏိတာဒီနိ- တင်လဲစသည်ကို၊
 ပစန္တာ- ချက်ကုန်လျက်၊ ပုပ္ဖာရာမေ ဖလာရာမေစ-
 ပန်းဥယျာဉ်၊ သစ်သီးဥယျာဉ်တို့ကိုလည်း၊ ကရောန္တာ- ပြုကုန်
 လျက်၊ တတ္တတတ္တ- ထိုထိုအရပ်၌၊ နိပ္ပန္နာနိ- ဖြစ်ထွန်း
 ကုန်သော၊ ပုပ္ဖဖလာနိ- ပန်း၊ သစ်သီးတို့ကို၊ အာဟရိတ္တာ-
 ဆောင်၍၊ ရညော- မင်း၏၊ ကောဠာဂါရမေဝ- ကျီ၊ ကြ
 တို့ကိုသာလျှင်၊ ပူရေဿန္တိ- ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့။ အတ္တဇော-
 မိမိ၏၊ ဂေဟေသု- အိမ်တို့၌၊ တုစ္ဆကောဠေ- အချည်းနှီးသော
 ကျီတို့ကို၊ ဩလောကေန္တာပိ- ကြည့်ကုန်သော်လည်း၊
 နဘဝိဿန္တိ- မရှိကုန်လတ္တံ့။ တုစ္ဆ တုစ္ဆ ကုမ္မေ- အချည်းနှီး
 သောအိုးတို့ကို၊ အနောလော ကေတွာ- မကြည့်မူ၍၊ ပူရိတ
 ကုမ္မ ပူရဏသဒိသမေဝ- ပြည့်ပြီးသော အိုးပြည့်သကဲ့သို့
 သာလျှင်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ- ဤကား အဋ္ဌမသ- ၈ ခုမြောက်သော အိပ်မက်၏၊

ဝိပါကော- အကျိုးတည်း။

၉။ ကာလေ- အချိန်ကာလသည်၊ ဂစ္ဆန္တေဂစ္ဆန္တေ- ရွေ့လျားကြာမြင့်လတ်သော်၊ ရာဇာနော- မင်းတို့သည်၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဆန္ဒာဒိဝသေန- ချစ်ခြင်းကြောက်ခြင်းစသည် အစွမ်းအားဖြင့်၊ အဂတိဂစ္ဆန္တာ- အဂတိတရားလိုက်စားကုန်လျက်၊ ရန္တံ- အုပ်စိုးခြင်းကို၊ ကာရေဿန္တိ- ပြုကုန်လတ္တံ့။ ဓမ္မေန- တရားသဖြင့်၊ ဝိနိစ္ဆယံနာမ- ဆုံးဖြတ်ခြင်းမည်သည်ကို၊ နဒဿန္တိ- မပေးကုန်လတ္တံ့၊ လ္လဝိတ္တကာ- တံစိုးစားကုန်လျက်၊ ဓနလောလာ- ဥစ္စာဓန၌ လော်လည်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တေသံ- ထိုမင်းအစိုးရတို့အား၊ ရဋ္ဌဝါသိကေသု- တိုင်းသူပြည်သားတို့အပေါ်၌၊ ဓန္တိမေတ္တာနုဒ္ဒယံနာမ- သည်းခံခြင်း၊ မေတ္တာထားခြင်း၊ သနားခြင်းမည်သည်၊ နဘဝိဿတိ- မဖြစ်လတ္တံ့။ ကက္ခဠာ မာကျောရုန်ရင်းကုန်၏။ ဖရသာ- ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဥစ္ဆယန္တေဝ ကြံညှစ်စက်၌၊ ဥစ္ဆဂဏ္ဍိကာဝိယ- ကြံစည်တို့ကဲ့သို့၊ မနုဿေ- လူတို့ကို၊ ဝိဋ္ဌန္တေ- ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက်၊ နာနပ္ပကာရံ- အထူးထူးအပြားပြားသော၊ ဗလိံ- အခွန်ကို၊ ဥပ္ပာဒေတွာ- ဖြစ်စေ၍၊ ဓနံ- ဥစ္စာဘဏ္ဍာကို၊ ဂဏှိဿန္တိ- ယူကုန်လတ္တံ့။ မနုဿာ- ပြည်သူတို့သည်၊ ဗလိဝိဋ္ဌိကာ- အခွန်နှိပ်စက် သဖြင့်၊ ကိဉ္ဇိ- တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ၊ ဒါတံ- ပေးခြင်းငှာ၊ အသက္ကောန္တာ- မစွမ်းနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဂါမိနိဂမာဒယော- ရွာနိဂုံး အစရှိသည်တို့ကို၊ ဆဇေတွာ- စွန့်ပစ်ကြကုန်၍၊ ပစ္စန္တံ- တိုင်းစွန်ဇနပုဒ်သို့၊ ဂန္နာ- သွားကုန်၍၊ ဝါသံ- နေခြင်းကို၊ ကပ္ပေဿန္တိ- ပြုကြကုန်လတ္တံ့။ မဇ္ဈိမဇန-ပဒေါ- မဇ္ဈိမတိုင်းသား လူအများသည်၊ သုညော- ဆိတ်သုဉ်းသည်။

ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။ ပစ္စန္တော- တိုင်စွန်ပြည်များဖြစ်
 သော၊ ဃနဝါသော- လူများနေခြင်းသည်၊ (ကြိမိဝ- အဘယ်
 ကဲ့သို့နည်းဟူမူ)၊ ပေါက္ခ-ရဏိယာ- ရေကန်၏၊ မဇ္ဈေ-
 အလယ်၌၊ ဥဒကံ- ရေသည်၊ အာဝိလံ- နောက်ကျို၊
 ပရိယန္တေ- ရေကန် အစွန်းအနား၌၊ ဝိပ္ပသန္တံ- သေယျထာဝိ-
 ကြည်လင်သကဲ့သို့တည်း။

အယံ- ဤကား၊ နဝမသ- ၉ ခုမြောက်သော အိပ်မက်၏၊
 ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၀။ ကာလေ- အချိန်ကာလကြီးသည်၊ ဂစ္ဆန္တေဂစ္ဆန္တေ- ကာလ
 ရှည်လျား ကြာသွားသည်ရှိသော်၊ ရာဇာနော- အစိုးရမင်း
 တို့သည်၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ-
 ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တေသု- ထိုမင်းတို့သည်၊ အဓမ္မိကေသု-
 တရားမစောင့်ကုန်သည်ရှိသော်၊ ရာဇယုတ္တာ- မင်းနှင့်
 စပ်ကုန်သော၊ ဗြာဟ္မဏာဂဟပတိကာဝိ- ဗြဟ္မဏသူကြွယ်မျိုး
 တို့သည် လည်းကောင်း၊ နေဂမဇနပဒါဝိ- နိဂုံးနဇနပုဒ်
 နေသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ သမဏဗြာဟ္မဏေ- ရဟန်း
 ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို၊ ဥပါဒါယ- အစထား၍၊ သဗ္ဗေမနဿာ- လူ
 အပေါင်းတို့သည်၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊
 ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တတော- ထိုနောက်၊ တေသံ-
 ထိုသူအပေါင်း၏၊ အာရက္ခဒေဝတာ- ကိုယ်စောင့်နတ်တို့သည်
 လည်းကောင်း၊ ဗလိပဋိဂ္ဂါဟိကဒေဝတာ- အပူဇော်ခံ နတ်တို့
 သည် လည်းကောင်း၊ ရုက္ခဒေဝတာ- ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်
 လည်းကောင်း၊ အာကာသဋ္ဌဒေဝတာ- အာကာသစိုးနတ်
 တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဣတိစဝံဒေဝတာဝိ- ဤနတ်
 အပေါင်းတို့သည်လည်း၊ အဓမ္မိကာ- တရားမစောင့်ကုန်သည်၊

ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အဓမ္မိကရာဇူနံ- တရားမစောင့်
 သောမင်းတို့၏။ ရဇ္ဇေ- တိုင်းနိုင်ငံ၌၊ ဝါတာ- လေတို့သည်၊
 ဝိသမာ- မညီမျှကုန်သည်။ ခရာ- ကြမ်းတမ်းကုန်သည်
 ဖြစ်၍၊ ဝါယိဿန္တိ- တိုက်ခတ်ကုန်လတ္တံ့။ တေ- ထိုလေ
 တို့သည်၊ အာကာ-သဋ္ဌဝိမာနာနိ- ကောင်းကင်၌တည်သော
 ဘုံဗိမာန်တို့ကို၊ ကမ္မေဿန္တိ- တုန်လှုပ်စေကုန်လတ္တံ့။ တေသု-
 ထိုဘုံဗိမာန်တို့သည်၊ ကမ္မိတေသု- တုန်လှုပ်ကုန်သည်ရှိသော်၊
 ဒေဝတာ- နတ်တို့သည်၊ ကုပိတာ- အမျက်ထွက်ကုန်သည်
 ဖြစ်၍၊ ဒေဝံဿိတုံ- မိုးရွာခွင့်ကို၊ နဒဿန္တိ- မပေးကုန်။
 ဝသမာနောပိ- ရွာပါသော်လည်း၊ သကလရဋ္ဌေ- တစ်နိုင်ငံ
 လုံး၌၊ ဧကပ္ပ ဟာရေနေဝ- တစ်ပြိုင်နက်တည်းသာလျှင်၊
 နဝဿိဿတိ- မရွာလတ္တံ့။ ဝသမာနောပိ- ရွာပြန်သော်
 လည်း၊ သဗ္ဗတ္ထ- အရပ်ဒေသအားလုံး၌၊ ကသိကမ္မဿဿိ-
 ထွန်ယက်ခြင်းအမှုအား လည်းကောင်း၊ ဝပ္ပကမ္မဿဝါ-
 စိုက်ပျိုးခြင်းအမှုအား လည်းကောင်း၊ ဥပကာရော- ကျေးဇူး
 များသည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ နဝဿိဿတိ- မရွာလတ္တံ့။
 ရဋ္ဌေယထာ- တိုင်းနိုင်ငံ၌ကဲ့သို့၊ ဧဝံ- ဤအတူ၊ ဇနပဒေ-
 ပိ- တိုင်းခရိုင်၌ လည်းကောင်း၊ ဂါမေပိ- ရွာ၌လည်းကောင်း၊
 ဧက-တဠာကဿရေပိ- ရေကန်တစ်ကန်စာမျှလည်း၊ ဧကပ္ပ
 ဟာရေနေဝ- တစ်ပြိုင်နက်တည်းသာလျှင်၊ နဝဿိဿတိ-
 မရွာလတ္တံ့။ ဟေဋ္ဌာ- အောက်အရပ်၌၊ ဝသန္တော-
 ရွာသော်လည်း၊ ဥပရိ- အထက်အရပ်၌၊ နဝဿိဿတိ-
 မရွာလတ္တံ့။ ဧကသ္မိဘာဝေ- တစ်ခုသော အဖို့၌၊ သဿံ-
 ကောက်သည်၊ အတိဝဿေန- မိုးများသဖြင့်၊ နဿိဿ-
 တိ- ပျက်စီးလတ္တံ့။ ဧကသ္မိ- တစ်ခုသောအရပ်၌၊ အဝဿ

နှော- မိုးခေါင်သည် ဖြစ်၍၊ မိလာယိဿတိ- ညှိုးနွမ်းအံ့။
 ဧကသ္မိ- တစ်နေရာ၌၊ သမ္မာဝဿမာဇော- သည်းစွာရွာ
 လျက်၊ သမ္မာဒေဿတိ- ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းအံ့။ ဧဝံ-
 ဤသို့၊ ဧကဿရညော- မင်းတစ်ပါး၏၊ ရဇ္ဇေ-တိုင်းနိုင်ငံ၌၊
 ဝုတ္တာ- စိုက်အပ်ကုန်သော၊ သဿာ- ကောက်စပါးတို့သည်၊
 တိပ္ပကာရာ- ၃ ပါးအပြားဖြင့်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။
 (တိမိ- အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား၊) ဧကကုမ္ဘိယာ-
 ထမင်းအိုး တစ်အိုးတည်း၌ ချက်၍ အနပ်မတူသော၊
 သြဒနောဝိယ- ထမင်းကဲ့သို့တည်း။

အယံ- ကား၊ ဒသမဿ- ၁၀ ခုမြောက်သော အိပ်မက်၏၊

ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၁။ ကာလေ- ကာလယန္တရားသည်၊ ဂစ္ဆန္တေဂစ္ဆန္တေ- သွားဖန်များ
 လတ်သော်၊ သာသနေ- ဘုရားသခင်သာသနာတော်သည်၊
 ပရိဟာယန္တေ- ဆုတ်ယုတ်သည်ရှိသော်၊ ပစ္စယလောလာ-
 ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ၌ လော်လည်ကြကုန်သော၊ အလန္တိကာ-
 အရှက်မရှိကုန်သော၊ ဘိက္ခု- ရဟန်းတို့သည်၊ ဗဟူ-
 များကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တေ- ထိုအလန္တိ
 ရဟန်းတို့သည်၊ ဘဂဝတာ- မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ပစ္စယ
 လောလုပ္ပံ- ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ၌ လော်လည်တပ်မက်
 ခြင်းကို၊ နိမ္မထေတွာ- နှိပ်ကွပ်၍၊ ကထိတမဗ္ဗဒေသနံ-
 ဟောအပ်သော တရားဒေသနာကို၊ စီဝရာဒိစတုပစ္စယဟေတု-
 သင်္ကန်းစသော *ပစ္စည်း ၄ ပါး*ဟူသော အကြောင်းဖြင့်၊
 ပရေသံ- သူတစ်ပါးတို့အား၊ ဒေသေ-ဿန္တိ- ပြောဟော
 လတ္တံ့။ ပစ္စယေဟိ- ပစ္စည်း ၄ ပါးတို့မှ၊ မုစ္ဆိတွာ- လွတ်၍၊

နိရတ္တ-ကပက္ခေ- အကျိုးမဲ့သော အဖို့၌၊ ငြိတာ- တည်
 ကုန်လျက်၊ နိဗ္ဗာနာဘိမုခံ- နိဗ္ဗာန်သို့ရှေးရှုသည်ကို၊ ကတ္တာ-
 ပြု၍၊ ဒေသေတံ- ဟောခြင်းငှာ၊ နသက္ခိယန္တိ- မစွမ်းနိုင်ကုန်
 လတ္တံ။ ကေဝ-လံ- သက်သက်၊ ပဒဗျဉ္ဇနသမ္ပတ္တိဉ္ဇေဝ-
 ပုဒ်ဗျည်းမှန်ကန်မှုကို လည်းကောင်း၊ မဓုရသဒ္ဒဉ္ဇ- သာယာ
 သောအသံကို လည်းကောင်း၊ သုတ္တာ- ကြား၍၊ မဟတ္တာနိ-
 အဖိုးထိုက်တန်ကုန်သော၊ စီဝရာနိဒဿန္တိ- လျှူကုန်လတ္တံ။
 ဣတိဣစ္စေဝ- ဤသို့သာလျှင်၊ ဒေသေဿန္တိ- ဟောကုန်
 လတ္တံ။ အပရေ- အခြားတစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်၊
 အန္တရဝိထိ စတုက္ကရာဇ္ဈါရာဒီသု- ခရီးလမ်းအကြား မင်းအိမ်
 တံခါး ၄ ပေါက် စသည်တို့၌၊ နိသီဒိတွာ- ထိုင်၍၊
 ကဟာပကာ- အမကဟာပဏပါဒ-မာသကရူ ပါဒီနိဝိ- ဝ
 သပြာ၊ သပြာဝက်၊ မတ်စသော ငွေကြေးတို့ကိုလည်း၊
 နိဿာယ- မှီ၍၊ ဒေသေန္တိ- ဟောကုန်၏။ ဣတိ- ဤသို့၊
 ဘဂဝတာ- ဘုရားရှင်သည်၊ နိဗ္ဗာနုဇ္ဈနကံ- နိဗ္ဗာန် အဖိုးထိုက်
 သည်ကို၊ ကတ္တာ- ပြု၍၊ ဒေသိတံ- ဟောအပ်သော၊ ဓမ္မ-
 တရားတော်ကို၊ စတုပစ္စယတ္ထာယစေဝ- ပစ္စည်းငှပါးအကျိုးငှာ
 လည်းကောင်း၊ ကာဟာပဏ-အမကဟာပဏာဒိအတ္ထာယစေ-
 ဝ သပြာ၊ အသပြာဝက် အစရှိသော အကျိုးငှာ လည်း
 ကောင်း၊ ဝိက္ခိဏိတွာဝိယ- ကုန်ရောင်းသကဲ့သို့၊ ဘဝိဿန္တိ-
 ဖြစ်ကုန်လတ္တံ။

အယံ- ဤသည်ကား၊ ဧကာဒသမဿ- ၁၁ ခုမြောက်သော
 အပ်မက် ၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၂။ အဓမ္မိကရာဇကာလ- တရားမစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက် ဖြစ်သော၊ လောကေ- လူ့ဘောင်၌၊ ရာဇာဇော- မင်းတို့သည်၊ ဝိပရိဝတ္တန္တေယေဝ- ပြောင်းပြန်လှန်၍သာလျှင်၊ ဇာတိ သမ္ပန္နကံ- အမျိုးဇာတ်ကောင်းကုန်သော၊ ကုလပုတ္တကံ- အမျိုးကောင်းသားတို့အား၊ ယသံ- စည်းစိမ်ကို၊ နဒဿန္တိ- မပေးကုန်။ အကုလိနာနညေဝ- အမျိုးယုတ်သောသူတို့အား သာလျှင်၊ ဒဿန္တိ- ပေးကုန်၏။ တေ- အမျိုးယုတ်တို့သည်၊ ဣဿရာ- အုပ်စိုးသူလူတန်းစားတို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဣတရေ- အခြားသောသူတို့သည်၊ ဒလိဒ္ဒါ- လူဆင်းရဲ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ရာဇသမ္ပုဓေဝိ- မင်းရှေ့၌ လည်းကောင်း၊ ရာဇဒြါရေဝိ- မင်းအိမ်တံခါး၌ လည်းကောင်း၊ အမစ္စသမ္ပုဓေဝိ- မျူးမတ်တို့၏ ရှေ့မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ ဝိနိစ္ဆယဌာနေဝိ- တရားစီရင်ရာ တရားရုံး၌ လည်းကောင်း၊ တုစ္ဆလာဗုသဒိသာနံ- ဘူးတောင်းနှင့် တူကုန် သော အကုလိနာနယေဝ၊ အမျိုးယုတ်တို့၏သာလျှင်၊ ကထာ- စကားသည်၊ ဩသီဒိတွာ- နစ်မြုပ်၍၊ ဌိတာဝိယ- တည်သကဲ့သို့၊ နိစ္စလာ- မတုန် မလှုပ်၊ သုပ္ပတိဌိတာ- ကောင်းစွာတည်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။ သံဃသန္နိ- ပါတေဝိ- သံဃာ့အစည်းဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သံဃကမ္မ- ဂဏကမ္မဋ္ဌာနေသု စေဝ- သံဃကံ ဂိုဏ်းကံပြုရာဌာနတို့၌ လည်းကောင်း၊ ပတ္တစီဝရပရိဝေဏာဒီဝိနိစ္ဆယဌာနေသုခ သပိတ်အဆုံးဖြတ်၊ သင်္ကန်းအဆုံးဖြတ်၊ အာရာမိပရဂုဏ် အဆုံးဖြတ်ပြုရာဌာနတို့၌ လည်းကောင်း၊ ဒုဿီလာနံ- သီလ မရှိကုန်သော၊ ပါပပုဂ္ဂလာနံယေဝ- ယုတ်ညံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သာလျှင်၊ ကထာ- စကားသည်၊ နိယျာနိကာ- ထင်ပေါ်

ကုန်သည်၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။ လန္တိဘိက္ခုနံ- လန္တိ
ရဟန်းကောင်းတို့၏စကားသည်၊ န- မတင်ပေါ်ကုန်။ ဧဝံ-
ဤသို့၊ သဗ္ဗတာပိ- အခါခပ်သိမ်းလည်း၊ တုစ္ဆလာဗူနံ-
အဆံမပါ၊ ဘူးတောင်းတို့၏၊ သီဒနကာလောဓိယ- ရေမြုပ်
အခါကဲ့သို့၊ ကဗြိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ- ဤသည်ကား၊ ဒွါဒသမဿ- ၁၂ ခု မြောက်သော
အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၃။ တာဒိသေယေဝ ကာလေ- ထိုသဘောရှိသော ကာလမျိုး၌သာ
လျှင်၊ အဓမ္မိက ရာဇာနော- တရားမစောင့်သော မင်းတို့သည်၊
အကုလိနာနံ- အမျိုးမသန့်သောသူတို့အား၊ ယသံ- စည်းစိမ်
ရာထူးကို၊ ဒဿန္တိ- ပေးကုန်လတ္တံ့။ တေ- အမျိုးမသန့်သူ
တို့သည်၊ ဣဿရာ- အစိုးရကုန်သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်
လတ္တံ့။ ကုလိနာ- အမျိုးကောင်းသားတို့သည်၊ ဒုဂ္ဂတာ-
ဆင်းရဲကြကုန်လတ္တံ့။ တေသု- ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့၌၊
ကေစိ- အချို့သူတို့သည်၊ ဂါရဝံ- အလေးအမြတ်ကို၊
နကရိဿန္တိ- မပြုကုန်လတ္တံ့။ ဣတရေသုယေဝ- တစ်ပါး
သော အမျိုးယုတ်တို့၌သာလျှင်၊ ကရိဿန္တိ- အလေးပြုကုန်
လတ္တံ့။ ရာဇသမ္ပု-ခေဝါ- မင်းမျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊
အဓမ္မသမ္ပု-ခေဝါ- မျိုးမတ်တို့ မျက်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊
ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနဝါ- အမူအခင်းဆုံးဖြတ်ရာ တရားရုံး၌ လည်း
ကောင်း၊ ဝိနိစ္ဆယကုသလာနံ- အဆုံးအဖြတ်၌ ကျွမ်းကျင်ကုန်
သော၊ ဗနသိလာသဒိသာနံ- တစ်ခဲနက်ကျောက်ဖျာနှင့်
တူကုန်သော၊ ကုလပုတ္တာနံ- အမျိုးကောင်းသားတို့၏၊
ကထာ- စကားသည်၊ ဩဂါဟိတ္တာ- နှလုံး၌ သက်ဝင်၍၊
နပတိဋ္ဌဟိဿတိ- မတည်လတ္တံ့။ တေသု- ထိုအမျိုးကောင်း

သားတို့သည်၊ ကထေဇ္ဇေသု၊ စကားဆိုကုန်သည်ရှိသော်၊
 'ဣမေ- ဤသူတို့သည်၊ ကိ အဘယ်သို့ အဘယ်ကို၊
 ကထေန္တိ၊ ဆိုကုန်သနည်း။' ဣတိ- ဤသို့၊ ဣတရေ-
 တစ်ပါးသောအမျိုးယုတ်တို့သည်၊ ပရိဟာသမေဝ- ပြက်ရယ်
 ပြုခြင်းကိုသာလျှင်၊ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။ ဘိက္ခုသန္နိ-
 ပါတေပိ- ရဟန်းတို့ အစည်းဝေး၌လည်း၊ ဝုတ္တပ္ပလာရေသု-
 ဆိုအပ်ပြီးသော၊ ဌာနေသု- အရာတို့၌၊ ပေသလေ- သီလကို
 ချစ်မြတ်နိုးကုန် သော၊ ဘိက္ခု-ရဟန်းတို့ကို၊ ဂရုကာတဗ္ဗေ-
 'အလေးအမြတ်ပြုအပ်သည်' ဟု၊ နမညိဿန္တိ- မထင်မှတ်ကုန်
 လတ္တံ့။ နေသံ- ထိုရဟန်းကောင်းတို့၏၊ ကထာ- စကားသည်၊
 ပရိယောဂါပတိတွာ- နှလုံး၌သက်ဝင်၍၊ နာပိပတိဋ္ဌဟိဿတိ-
 မတည်လတ္တံ့။ သီလာနံ- ကျောက်ဖျာတို့၏၊ ပ္ပဝကာလော-
 ဝိယ- ပေါလောပေါ်သကဲ့သို့၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။
 အယံ- ဤသည်ကား၊ တေရသမဿ- ၁၃ ခုမြောက်သော
 အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၄။ လောကေ- ကမ္ဘာလောကကြီးသည်၊ ပရိဟာယန္တေယေဝ-
 ဆုတ်သော် သာလျှင်၊ မနုဿာ- လူတို့သည်၊ တိဗ္ဗရာဂါဒိ-
 ဇာတိကာ- ရာဂထက်သန်သောသဘော ရှိကုန်သည်၊
 ကိလေသာနုဝတ္တကာ- ကိလေသာနောက်သို့ အစ ခိုလိုက်
 ကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ တရုဏတရုဏာနံ- နုနယ်ပျို-
 မျစ်ကုန်သော၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ဘရိယာနံ- မယားတို့၏၊
 ဝသေ- အလိုသို့၊ ဝတ္တိဿန္တိ- လိုက်ကုန်လတ္တံ့။ ဂေဟေ-
 အိမ်၌၊ ဒါသကမ္မ-ကရာဒယောပိ- ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ဂေါမတိသာဒ-ယောပိ- ကျွဲ၊ နွားအစရှိသည်
 တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဟိရညသုဝဏ္ဏမ္ပိ- ရွှေ၊ ငွေကို

လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗ- အလုံးစုံသည်၊ တာသံယေဝ- ထိုမယား
 တို့အား သာလျှင်၊ အာယတ္တံ- ပတ်သက်သည်၊ ဘဝိဿတိ-
 ဖြစ်လတ္တံ့။ ပရိစ္ဆေဒါဒိဇာတံ- ပိုင်းခြားခြင်း စသည်ဖြစ်သော၊
 *အသုတဟိရညသုဝဏ္ဏံဝါ- ဤမည်သော ရွှေထည်သည်
 လည်း၊ ကဟံ- အဘယ်အရပ်မှာ ရှိသနည်း။* ဣတိ- ဤသို့၊
 ဝုတ္တေ- ဆိုအပ်သည်ရှိသော်၊ ယတ္ထဝါ- အကြင်အရပ်၌
 လည်းကောင်း၊ တတ္ထဝါ- ထိုအရပ်၌လည်းကောင်း၊ ဟောတု-
 ဖြစ်စေ၊ တယံ-သင့်အား၊ ဣမိနာဗျာပါ-ရေန- ဤကြောင့်ကြ
 ဗျာပါရဖြင့်၊ ကိ- ဘာအကျိုးရှိအံ့နည်း။ တံ- သင်သည်၊
 မယံဗာရေ- ငါ့အိမ်၌၊ သန္တံဝါ- ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊
 အသန္တံဝါ- မရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဇာနိတုကာမော-
 သိလိုခြင်း သည်၊ ဇာတော-ဖြစ်၏။* ဣတိ- ဤသို့၊ ဝတ္တာ-
 ဆို၍၊ နာနပ္ပကာရေဟိ- အထူးထူးအပြားပြားအားဖြင့်
 အက္ခောသိတွာ- ဆဲရေး၍၊ မုခသတ္တိဟိကောဋ္ဌတွာ- နှုတ်လှ
 ထိုးလျက်၊ ဒါသဓဋ္ဌကံဝိယ- ကျွန်အစေအပါးကဲ့သို့၊ ဝသေ-
 မိမိအလိုကို၊ ကတွာ- ပြု၍၊ အတ္တဇော- မိမိ၏၊ ဣသာရိယံ-
 အစိုးရခြင်းကို၊ ပဝတ္တေဿန္တိ- ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ဧဝံ- ဤသို့၊
 မဂုကပုပ္ဖ-ပမာဏမဏ္ဍုကပေါတိကာနံ- မြတ်လေးပွင့် အရွယ်
 ဖားသူငယ်တို့က၊ အာသီဝိသေ- အဆိပ်ပြင်းသော၊ ကဏု-
 သပွေ- မြွေဟောက်ကို၊ ဂိလနကာလောဝိယ- မျိုသောအခါ
 ကဲ့သို့၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ - ဤကား၊ စုဒ္ဒသမဿ - ၁၄ ခုမြောက်သော
 အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၅။ ဒုဗ္ဗလရာဇကာလေ- အင်အားနည်းသော မင်းတို့လက်ထက်၌၊
 ရာဇာဇော- မင်းတို့သည်၊ ဟတ္ထိသိပ္ပာဒီသု- ဆင်အတတ်
 အစရှိကုန်သော၊ အကုသလာယုဒ္ဓေသု- မကောင်းသော
 စစ်ထိုးခြင်းအမှုတို့၌၊ အဝိသာ-ရဒါ- မရဲရင့်ကုန်သည်၊
 ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တေ- ထိုမင်းတို့သည်၊
 အတ္တဇော- မိမိ၏၊ ရာဇာဓိပစ္စံ- မင်းအကြီးအကဲအဖြစ်ကို၊
 အာသင်္ဂမာနာသံသယ-ရှိသည် ဖြစ်၍၊ သမာနဇာတိကာနံ-
 ဇာတ်တူကုန်သော၊ ကုလပုတ္တာနံ- အမျိုးသားတို့အား၊
 ဣဿရိယံ- အစိုးရရာထူးကို၊ အဒတွာ- မပေးမူ၍၊
 အတ္တဇော- မိမိ၏၊ ပါဒမူလိကနာ-ပကကပ္ပကာဒီနံ၊ ခြေရင်း
 ခစား ခဝါသည်၊ ဆတ္တာသည် စသည်တို့အား၊ ဒဿန္တိ-
 ရာထူးပေးကုန်၏။ ဇာတိဂေါတ္တသမ္ပန္နာ- အမျိုးအနွယ်နှင့်
 ပြည့်စုံကုန်သော၊ ကုလပုတ္တာ- အမျိုးကောင်းသားတို့သည်၊
 ရာဇကုလေ- မင်းမျိုး၌၊ ပတိဋ္ဌံအလဘမာနာ- တည်ရာမရ
 ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇီဝိတံကပ္ပေတုံ- အသက်မွေးခြင်းငှာ၊
 အသမတ္တာဟုတွာ- မစွမ်းနိုင်ကုန် သည် ဖြစ်၍၊ ဣဿရိ-
 ယဌာနေ- မင်းအစိုးရဌာနများ၌၊ ဇာတိဂေါတ္တ-ဟီနေ-
 အမျိုးအနွယ်ယုတ်ညံ့ကုန်သော၊ အကုလီနေ- အမျိုးယုတ်
 တို့ကို၊ ဥပဋ္ဌဟန္တာ- ခစားကုန်လျက်၊ ဝိစရိဿန္တိ- ကျက်စား
 ရကုန်လတ္တံ့။ သုဝဏ္ဏရာဇဟံသေဟိ- ရွှေဟင်္သာတို့သည်၊
 ကာကဿ၊ ကျီးငှက်၏၊ ပရိဝါရိတကာလောဝိယ- အခြံအရံ
 ဖြစ်သောအခါကဲ့သို့၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။
 အယံ- ဤကား၊ ပန္နရသပဿ- ၁၅ ခု မြောက်သော
 အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

၁၆။ အခမ္ဘိကရာဇကောလေယေဝ- တရားမစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက်၌ သာလျှင်၊ အကုလိနာဝ- အမျိုးယုတ်တို့သည်သာလျှင်၊ ရာဇဝလ္လဘာ- မင်းကျွမ်းဝင်သော၊ ဣဿရာ- မင်းအစိုးရတို့သည်၊ ဘဝိဿန္တိ- ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ကုလိနာ- အမျိုးကောင်းတို့သည်၊ အပ္ပဿတာ- မထင်ရှားကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ဒုဂ္ဂတာ- ဆင်းရဲမွဲတေကြကုန်၏။ တေ- ထိုအမျိုးယုတ်တို့သည်၊ ရာဇဝလ္လဘာ- မင်းကျွမ်းဝင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ရာဇာနံ- မင်းကို၊ အတ္တဇော- မိမိတို့၏ စကားကို၊ ဂါဟာပေတွာ- ယူမှတ်စေ၍၊ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာဒီသု- တရားရုံး စသည်တို့၌၊ ဗလဝန္တော- အားရှိကုန်သည်၊ ဟုတွာ- ဖြစ်၍၊ ဒုဗ္ဗလာနံ- အားနည်းသူတို့၏၊ ပဝေဏီအာဂတာနံ- ဘိုးဘပိုင်ဖြစ်ကုန်သော၊ ခေတ္တဝတ္ထု- အာဒိနိ- လယ်မြေ အစရှိသည်တို့ကို၊ ဧတာနိ- ဤမြေယာတို့သည်၊ အမှာကံ- ငါတို့၏၊ သန္တကာနိ- ဥစ္စာတို့တည်း။ ဣတိ- ဤသို့ဆို၍၊ အဘိယု-ဋ္ဌိတွာ- တရားဆင်သည် ရှိသော်၊ တေ- ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည်၊ နတုမှာကံ- သင်တို့ပိုင်မဟုတ်။ အမှာကံ- ငါတို့ပိုင်သော မြေယာတည်း။ ဣတိ- ဤသို့၊ အာဂန္နာ- လာ၍၊ ဝိနိစ္ဆယဋ္ဌာနာဒီသု- တရားရုံးတို့၌၊ ဝိဝဒန္တေ- ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော်၊ ဝတ္တလတာဒီဟိ- နွယ်ကြိမ် စသည်တို့ဖြင့် ပဟာရာပေတွာ- ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်စေ၍၊ ဂီဝါယံ- လည်၌၊ ဂဟေတွာ- ကိုင်၍၊ အပကမာပေတွာ- ငင်ထုတ်စေကုန် ၍။ “တုမေ- သင်တို့သည်၊ အတ္တဇေပမာဏံ- ကိုယ့်အခြေအနေကို၊ နဇာနာထ- မသိကြကုန်။ အမေဟိ- ငါတို့နှင့်၊ သဒ္ဓိ- ဖက်ပြိုင်၍၊ ဝိဝဒထ-ငြင်းခုံကြကုန်၏။” ဣဒါနိ- ယခု၊ ဝေါ- သင်တို့အား၊ ရညောကတေတွာ- မင်းအား လျှောက်

ထား၍၊ ဟတ္ထပါဒစ္ဆေဒါဒိနိ- လက်ခြေဖြတ်ခြင်း စသည်တို့ကို၊
 ကာရေဿာမ- ပြုစေကုန်အံ့၊ ဣတိ- ဤသို့၊ သန္တဒ္ဓေဿန္တိ-
 ခြိမ်းခြောက်ကုန်လတ္တံ့။ တေ- အမျိုးကောင်းသားတို့သည်၊
 တေသံ- ထိုကောင်းစားနေသော အမျိုးယုတ်တို့၊ ဘယေန-
 ဘေးကြောင့် အတ္တဇော- မိမိတို့၏၊ သန္တကာနိ- ဥစ္စာမှန်ကန်
 သော၊ ဒေတ္တဝတ္ထုနိ- လယ်ယာမြေတို့ကို။ တာနိ- ထိုလယ်
 ယာမြေတို့သည်၊ တုမှာကံယေဝ- သင်တို့ပစ္စည်းသာ
 ဖြစ်ကုန်၏၊ ဂဏှထ- ယူကြကုန်လော့၊ ဣတိ- ဤသို့
 နိယျာတေတွာ- အပ်နှင်း၍၊ အတ္တဇော- မိမိတို့၏၊ ဂေဟာနိ-
 အိမ်တို့သို့၊ ပဝိသိတွာ- ဝင်၍၊ သီတာ- ကြောက်ကုန်သည်
 ဖြစ်၍၊ နိပစ္ဆိဿန္တိ- အိပ်ကုန်လတ္တံ့။ ပါပဘိက္ခုပိ- ရဟန်း
 ယုတ်တို့သည်လည်း၊ ပေသလေဘိက္ခု- သီလရှိသော
 ရဟန်းတို့ကို၊ ယထာရစိ- အလိုရှိတိုင်း၊ ဝိဟေဋ္ဌေဿန္တိ-
 ညည်းပန်းကြကုန်လတ္တံ့။ ပေသလာ ဘိက္ခု- တရားချစ်သော
 ရဟန်းတို့သည်၊ ပဋိသရ-ဇာ- အားထားရာကို၊ အလဘာမာနာ-
 မရကုန်သော်၊ အရည်ပဝိသိတွာ- တောသို့ဝင်၍၊ ဂဟန-
 ဌာနေသု- တောချုံထူထပ်ရာတို့၌၊ နိလိယိဿန္တိ- ပုန်းအောင်း
 ရကုန်လတ္တံ့။ စဝံ- ဤသို့၊ ဟိနဇစ္စေဟိစေဝ- အမျိုးယုတ်
 တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပါပဘိက္ခုဟိစ- ရဟန်းယုတ်
 တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဥပဒ္ဒုတာနံ- နှောင့်ယှက်ချုပ်ချယ်
 အပ်ကုန်သော၊ ဇာတိမန္တကုလပုတ္တာနဉ္စ- အမျိုးကောင်းသား
 တို့၏ လည်းကောင်း၊ ပေသလဘိက္ခုနဉ္စ- သီလကို
 ချစ်မြတ်နိုးသောရဟန်းတို့ လည်းကောင်း၊ တသဝကာနံ-
 ဆာလောင်သော သစ်ကြုတ်တို့၏၊ ဘယနေ- ဘေးကြောင့်၊
 ငဠကာနံ- သိုးတို့၏၊ ပလာယန ကာလောဝိယ- ပြေးသွား

သောအခါကဲ့သို့၊ ဘဝိဿတိ- ဖြစ်လတ္တံ့။

အယံ-ဤသည်ကား၊ သောဠသမဿ- ၁၆ ခုမြောက်သော အိပ်မက်၏၊ ဝိပါကော- အကျိုးဟောတည်း။

ဧဝံ- ဤသို့၊ တဿ တဿ အတ္တဿ- ထိုထိုအကျိုးတရား၏၊ ပုဗ္ဗနိ- မိတ္တဘူတေ- ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်ကုန်သော၊ သောဠသသုပိနေ- ၁၆ ချက်သောအိပ်မက်တို့ကို၊ ပဿိ- မြင်မက်လေပြီ။

တေန- ထို့ကြောင့်၊ 'ကောသလရာဇာဝိယ သောဠသသုပိနေတိ'... သုပိနေဟူ၍၊ ဝုတ္တံ- ဆိုအပ်၏။ ဧတ္ထစ- ဤအရာ၌၊ ပုဗ္ဗနိမိတ္တတော- ပုဗ္ဗနိမိတ်အားဖြင့်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ အတ္တာနတ္တနိမိတ္တံ- ကျိုးရှိ၊ ကျိုးမဲ့ နိမိတ်ဖြစ်သော၊ သုပိနံပဿန္တော- အိပ်မက်မြင်သူသည်၊ အတ္တနော- မိမိ၏၊ ကမ္မာနုဘာဝေန- ကံအစွမ်းအားဖြင့်၊ ပဿတိ- မြင်၏။ ကောသလရာဇာဝိယ- ကောသလမင်းကဲ့သို့၊ လောကဿ- ကမ္ဘာလောကကြီး၏၊ အတ္တဝနတ္တနိမိတ္တံ- ကျိုးရှိ၊ ကျိုးမဲ့ နိမိတ်ဖြစ်သော၊ သုပိနံ- အိပ်မက်ကို၊ ပဿန္တောပန- မြင်ခြင်းသည်ကား၊ သဗ္ဗသာဓာရဏကမ္မာနုဘာဝေန- အားလုံးနှင့်ဆိုင်သော ကံအစွမ်းအားဖြင့်၊ ပဿထိ- မြင်မက်၏၊ ဣတိ- ဝေဒိတဗ္ဗံ- ဤသို့ သိမှတ်အပ်၏။ ။

ကောသလအိပ်မက် ၁၆ ခုအကြောင်း ညောင်ကန်ဆရာတော်

နတ်နှင့်တကွ လောကကို ဆုံးမတော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် 'လာဗူနိ သိဒ္ဓန္တိ' အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤမဟာသုပိနဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကောသလမင်းကြီးသည် ညဉ့်အခါ၌ မျောက် မျဉ်းအိပ်ပျော်လျက်၊ ပစ္စိမယံ၌ ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်၏။ ညဉ့်အခါ၌ဖြစ်၍၊ ကြောက်လန့်လျက် နိုး၍၊ 'အိပ်မက် တို့ကို မြင်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ငါ့အား အသိဖြစ်လတ္တံ့နည်း' ဟု သေဘေးမှကြောက်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာအပြင်၌ ထိုင်လျက်သာလျှင် ညဉ့်ကို လွန်စေသတတ်။

ထိုအခါ မိုးသောက်သည်ရှိသော်၊ ထိုမင်းကြီးသို့ ပုဏ္ဏား ပုရောဟိတ်တို့သည် ကပ်ကုန်၍၊ "မြတ်သောမင်းကြီး။ ရှင်မင်းကြီး တို့သည် ချမ်းသာစွာအိပ်ရပါ၏လော။" -ဟု မေးလျှောက်ကုန်၏။ "ဆရာတို့။ ငါ့အား အဘယ်မှာ ချမ်းသာအံ့နည်း။ ယနေ့ ငါသည် မိုးသောက်သောအခါ ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်ပြီး၍ ထိုငါသည် ထိုအိပ်မက်ကို မြင်သောအခါမှစ၍ ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၏။" -ဟု ဆို၏။

"မြတ်သောမင်းကြီး။ ဆိုတော်မူလော့။ ထိုအိပ်မက်ကို ကြား၍ သိရကုန်အံ့။" -ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားတို့အား မြင်သောအိပ်မက်တို့ကို ဆို၍၊ "ဤအိပ်မက်တို့ကို မြင်၏။ အကြောင်း

■ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၇၇ ■ ကနိပါတ် မဟာသုပိနဇာတ်- ပန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်နုတ်သည်။

သည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။”-ဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်တို့ကို ခါကုန်၏။ “အဘယ့်ကြောင့် လက်တို့ကို ခါကုန်သနည်း။”-ဟု ဆိုသည်ရှိသော်၊ “မြတ်သောမင်းကြီး။ အိပ်မက်တို့သည် ကြမ်းကုန်၏။”-ဟု လျှောက်၏။ “ထိုအိပ်မက်တို့၏ အကျိုးသည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။”-ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး။ တိုင်းပြည်အန္တရာယ်လည်းကောင်း၊ မိဖုရားအန္တရာယ် လည်းကောင်း၊ အသက်အန္တရာယ်လည်းကောင်း ဤ ၃ ပါးသောအန္တရာယ်တို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။”-ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ဆရာတို့။ ကုစားအပ်သော အိပ်မက်တို့လော။ မကုစားအပ်သော အိပ်မက်တို့လော။”-ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး။ ထိုအိပ်မက်တို့သည် အလွန်ကြမ်းသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မကုစားအပ်။ အကယ်၍ မကုစားအပ်ကုန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအိပ်မက်တို့ကို ကုစားအပ်သည်တို့ကို ပြုပါကုန်အံ့။ ထိုအိပ်မက်တို့ကို ကုစားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ရှိသော်၊ အကျွန်ုပ်တို့အား အတတ်သင်သောအဖြစ်မည်သည် အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း။”-ဟု လျှောက်ကုန်၏။ “ဆရာတို့။ အသို့ပြုလျက် ကုစားကုန်အံ့နည်း။”-ဟု မေး၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ အလုံးစု ၄ ခုအပေါင်းဖြင့် ယစ်ကို ပူဇော်ပါကုန်။”-ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းကြီးသည် ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍၊ “ဆရာတို့။ ထိုသို့တပြီးကား ငါ၏ အသက်သည် သင်တို့၏လက်၌ ဖြစ်၏။ လျင်စွာလျှင် ချမ်းသာခြင်းကို ပြုကုန်လော။”-ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် များစွာသော ဥစ္စာတို့ကို ရကုန်လတ္တံ့။ များစွာသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ရကုန်လတ္တံ့။”-ဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်းသောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ “မြတ်သောမင်းကြီး။ ကြံတော်မမူပါလင့်။”-ဟု မင်းကြီးအား သက်သာရာရစေ၍၊ မင်းအိမ်မှထွက်ပြီးလျှင်

မြို့အပ၌ ယစ်တွင်းကိုပြု၍၊ များစွာသော အခြေ ၄ ချောင်းရှိကုန်
သော သတ္တဝါတို့ကို ယစ်တွင်းအနီးသို့ ဆောင်၍၊ အလုံးစုံသော
ငှက်အပေါင်းတို့ကို ပေါင်းစု၍၊ 'ဤမည်သော၊ ဤမည်သောဝတ္ထုကို
ရခြင်းငှာ သင့်၏' ဟု အဖန်တလဲလဲသွားကုန်၏။

ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍၊
မင်းကြီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် "မြတ်သောမင်းကြီး။ ပုဏ္ဏားတို့သည် အဖန်
တလဲလဲ အဘယ်ကြောင့် သွားကုန်သနည်း။" - ဟု မေး၏။

"ရှင်မိဖုရား။ သင်သည်ကား ချမ်းသာပေ၏။ ငါတို့၏
နားရင်း၌သွားသော မြွေဟောက်ကို မသိသလော။" - ဟု မေး၏။

"ရှင်မင်းကြီး။ ထိုသို့ 'သွားသောမြွေဟောက်' ဟူသည်
အဘယ်နည်း။" - ဟု မေး၏။

"ငါသည် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော မကောင်းသော
အိပ်မက်တို့ကို မြင်အပ်ကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် '၃ ပါးကုန်သော
အန္တရာယ်တို့တွင် တစ်ပါးပါးသောအန္တရာယ်သည် ထင်၏' ဟုဆို၍၊
'ထိုအန္တရာယ်တို့ကိုဖျောက်ခြင်းငှာ ယစ်ပူဇော်ကုန်အံ့' ဟူ၍ အဖန်
တလဲလဲ သွားကုန်၏။" - ဟု ဆို၏။

"ရှင်မင်းကြီး။ နတ်နှင့်တကွသောလောက၌ မြတ်သော
ပုဏ္ဏားကို အိပ်မက်ကုစားခြင်းငှာ ရှင်မင်းကြီးသည် မေးတော်မူပြီ
လော။" - ဟု လျှောက်၏။ "ရှင်မိဖုရား။ နတ်နှင့်တကွသော
လောက၌ မြတ်သောပုဏ္ဏား ဟူသည် အဘယ်နည်း။" - ဟု မေး၏။

"ရှင်မင်းကြီး။ နတ်နှင့်တကွသောလောက၌ မြတ်သော
ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို သိတော်မူသော၊
အထူးသဖြင့် ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော၊ ကိလေသာ မရှိသော၊
ကောင်းသောလာခြင်း ရှိတော်မူသော၊ ဂေါတမအန္တယ်ဖြစ်တော်မူသော
ပုဏ္ဏားကို မသိသလော။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား
သည် အိပ်မက်အကျိုးကို သိရာ၏။ ရှင်မင်းကြီး ကြွတော်မူချေ။

ရှင်မင်းကြီးသည် ထိုမြတ်သောပုဏ္ဏားကို မေးတော်မူလော။” -ဟု လျှောက်၏။ “ရှင်မိဖုရား-ကောင်းပြီ။” -ဟု မင်းကြီးသည် စောစောကလျှင် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာယာသောအသံကို မြွက်တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး။ အဘယ့်ကြောင့် စောစောကလျှင် လာသနည်း။” -ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် မိုးသောက်ထအခါ၌ ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်၍၊ ကြောက်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားတို့အား ကြား၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ‘မြတ်သောမင်းကြီး။ အိပ်မက်တို့သည် ကြမ်းကြုတ်ကုန်၏။ ထိုအိပ်မက်တို့ကို ဖျောက်အံ့သောငှာ အလုံးစုံ ၄ ခုပေါင်းဖြင့် ယစ် ပူဇော်အံ့။’ -ဟု ယစ်ကို စီရင်ကုန်၏။ များစွာသောသတ္တဝါတို့သည် သေဘေးမှ ကြောက်ကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း နတ်နှင့်တကွသောလောက၌ မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူ၏။ အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကို စွဲ၍၊ အကြင် သိအပ်သောတရားသည် အရှင်ဘုရားတို့၏ဉာဏ်တော်၌ ထင်ခြင်းသို့ မရောက်။ ထို ထင်ခြင်းသို့ မရောက်သောတရား မရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်၏ ဤအိပ်မက်တို့၏ အကျိုးကို ဟောတော်မူပါကုန်လော။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ထို သင်မင်းကြီးဆိုသော စကားသည် မင်းကြီးဆိုတိုင်းသာလျှင် မှန်၏။ နတ်နှင့်တကွသောလောက၌ ငါဘုရားကိုထား၍ တစ်ပါးသော အိပ်မက်တို့၏အကျိုးကို လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ခြင်းကို လည်းကောင်း သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိ။ ငါသည် သင်မင်းကြီးအား ဟောအံ့။ စင်စစ်သော်ကား သင်မင်းကြီးသည် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် အိပ်မက်တို့ကို ဆိုလော။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား-ကောင်းပြီ။”-ဟု မင်းကြီးသည် မြင်တိုင်း
မြင်တိုင်းသော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ဆိုအံ့သောငှာ အားထုတ်လို၍-

‘ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ စ၊ အသော ကံသော
သိင်္ဂါလီ စ ကုမ္ဘော။

ပေါက္ခရဏီ စ အပါက စန္ဒနံ။

‘လာဗူနိ သီဒန္တိ သီလာ ပ္ပဝန္တိ၊ မဏ္ဍုကိယော ကဏှသပေ
ဂိလန္တိ။

ကာကံ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရယန္တိ၊ တသာ ဝကာ ဧဠကာနံ
ဘယာ ဟိ။’ဟူသော မာတိကာကိုထူး၍ လျှောက်၏။

“နားနက် ဥသဘာ ၄ ခုတို့သည် ဝေ့အံ့သော အခြင်းအရာကို
ပြ၍ ဖဲကုန်၏။ ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်ချုံတို့သည် ပွင့်ကုန်၊
သီးကုန်၏။ နားမကြီးတို့သည် ယနေ့မွေးသော နားမငယ်၏နို့ကို
စို့ကုန်၏။ လှည်း၌ က၊အပ်ကုန်သော နို့စို့၊နို့ခွာနားငယ်တို့သည်
ဝန်ကို မရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်။ ၂ ဘက်မျက်နှာရှိသော မြင်းသည် ၂
ဘက်သောခံတွင်းဖြင့် အစာကို စား၏။ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော
ရွှေလင်ပန်းကို ‘ဤ၌ ကျင်ငယ်စွန့်လော့’ဟု မြေခွေးအား ဆောင်
နှင်း၏။ အထက်၌ ကျစ်အပ်သောလွန်ကို အောက်က မြေခွေးမ
စား၏။ အချည်းနှီးသော အိုးတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သောရေပြည့်အိုး၌သာ
ရေလောင်း၏။ ရေကန်အလယ်၌ ရေတို့သည် နောက်ကုန်၍ အနား၌
ရေတို့သည် ကြည်ကုန်၏။ တစ်လုံးတည်းသောအိုးဖြင့် ချက်အပ်သော
ထမင်းသည် ၃ စုအားဖြင့် ကျက်၏။ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော
စန္ဒကူးနံ့သာကို ရက်တက်ရည်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစား၏။ ဘူးတောင်း
တို့သည် ရေ၌နစ်ကုန်၏။ ကျောက်ဖျာကြီးတို့သည် ရေ၌ ပေါ်ကုန်၏။
ဖားမငယ်တို့သည် မြေဟောက်တို့ကို မျိုကုန်၏။ ကျီးကို ရွှေဟင်္သာ

တို့သည် ခြံရံ၏။ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သောသစ်တို့သည် ဆိတ်တို့အား ကြောက်ကုန်၏။”

၁။ “အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးဦးစွာ တစ်ခုသော အိပ်မက်ကို ဤသို့ မြင်၏။ မျက်စဉ်းညိုအဆင်းနှင့် တူကုန်သော နွားနက်ဥသဘာတို့သည် ‘ဝေ့ကုန်အံ့’ ဟု အရပ် ၄ မျက်နှာတို့မှ မင်းရင်ပြင်သို့လာလတ်ကုန်၍၊ ‘နွားဥသဘာဝေ့ခြင်းကို ကြည့်ကုန်အံ့’ ဟု လူအများသည် မင်းရင်ပြင်၌ စည်းဝေးသည်ရှိသော်၊ ဝေ့အံ့သော အခြင်းအရာကို ပြု၍၊ တွန်၍၊ ကြုံးဝါး၍၊ မဝေ့ကုန်မူ၍သာလျှင် ဖဲကုန်၏။ ရှေးဦးစွာ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် သင်၏ လက်ထက်၌ မဖြစ်သာလျှင်ကတည်း။ ငါ ဘုရားလက်ထက်တော်၌ မဖြစ်လတ္တံ့သာလျှင်ကတည်း။ နောင်သောအခါ၌ကား တရားမစောင့် ကုန်သော မင်းဆင်းရဲတို့၏ လည်းကောင်း၊ တရားမစောင့်ကုန်သော သူတို့၏ လည်းကောင်း လက်ထက်၌ လူတို့သည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန် သည်ရှိသော်၊ ကုသိုလ်သည် ဆုတ်ယုတ်သည်ရှိသော်၊ အကုသိုလ်သည် ပြန့်ပြောသည်ရှိသော်၊ လူတို့၏ ယုတ်သောကာလ၌ မိုးသည် ကောင်းစွာမရွာ။ မိုးရွာခြင်းတို့သည် ပြတ်ကုန်လတ္တံ့။ ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်လတ္တံ့။ ငတ်မွတ်ခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ရွာအံ့ဘိသကဲ့သို့ အရပ် ၄ မျက်နှာတို့မှ မိုးတို့သည် တက်လတ်ကုန်၍၊ မိန်းမတို့သည် နေပူ၌ဖြန့်၍ လှန်းအပ်ကုန်သော ကောက် အစရှိသည်တို့ကို မိုးစွတ် အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အိမ်တွင်းသို့ သွင်းသောကာလ၌ ယောက်ျားတို့သည် ပေါက်တူး၊ တောင်း လက်စွဲကုန်လျက် လယ် ကန်သင်းတည်အံ့သောငှာ ထွက်ကုန်သည်ရှိသော် ရွာအံ့သောအခြင်း အရာကိုပြု၍၊ ထစ်ကြိုး၍ လျှပ်စစ်နွယ်တို့ဖြင့် ပြက်လျက် ထိုနွား

ဥသဘာတို့သည် မဝေ့ကုန်မှု၍ ဖဲကုန်သကဲ့သို့၊ မရွာမှု၍ ပြေးကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ဆိုအပ်ပြီးသည်ကား ရှေးဦးစွာ ထိုအိပ်မက်၏ အကျိုးတည်း။ သင်မင်းကြီးအား ထိုအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ် မရှိ။ အနာဂတ်ကိုစွဲ၍ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့ကား မိမိတို့၏ အသက်မွေးခြင်းကိုမှီ၍ ဆိုကုန်၏။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင်၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပထမအိပ်မက်၏ အကြောင်းကို ဟောတော်မူ၍၊ “မြတ်သောမင်းကြီး။ ဥရုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂။ “အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် ဥရုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဤသို့ မြင်မက်၏။ အလွန်ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ငယ်စွာကုန်သော ချုံတို့သည် လည်းကောင်း မြေကိုဖောက်ကုန်၍ တစ်ထွာမျှ လည်းကောင်း၊ ၁ တောင်မျှ လည်းကောင်း တက်ကုန်၍၊ ပွင့်လည်း ပွင့်ကုန်၏။ သီးလည်း သီးကုန်၏။ ၂ ခုမြောက်သောဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်၏။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်ကား အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း လောက၏ ဆုတ်ယုတ်သောကာလ၌၊ အသက်တိုသောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်အခါ သတ္တဝါတို့သည် ထက်သောရာဂ ရှိကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အရွယ်သို့ မရောက်ကုန်သေး သည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော သတို့သမီးငယ်တို့သည် ယောက်ျားတစ်ပါးသို့ ရောက်ကုန်၍၊ ဥတု လာကုန်သည် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကုန်သည် လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၍၊ သား၊ သမီးတို့ကို ဖွားကုန်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ငယ်စွာကုန်သော သစ်ပင်ချုံတို့၏

အပွင့်တို့ကဲ့သို့ ထိုသတို့သမီးငယ်တို့အား ဥတုလာသောအဖြစ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ အသီးကဲ့သို့ သား၊သမီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤ အိပ်မက် ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဥရုမြောက်သောအိပ်မက်ကိုလည်း ဆိုလော။”
 -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃။ “အရှင်ဘုရား။ နွားမကြီးတို့သည် ထိုနေ့မွေးကုန်သော နွားမငယ်တို့၏နို့ကို စို့ကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။ အကျွန်ုပ်၏ ဥရုမြောက်သောအိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်ကား အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာ လူတို့၏ ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေပြုသောအမှု၏ ပျောက်ကွယ်သောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်အခါ၌ သတ္တဝါတို့သည် အမိ၊အဖတို့၌ လည်းကောင်း၊ ယောက္ခမမိန်းမ၊ ယောက္ခမယောက်ျားတို့၌ လည်းကောင်း အရှက်ကို မဖြစ်စေမူ၍ မိမိတို့သည်သာလျှင် ဥစ္စာကိုစီရင်ကုန်၍၊ စားရုံဝတ်ရုံ မျှကို ကြီးသောသူတို့အား ပေးလိုကုန်သောသူတို့သည် ပေးကုန်လတ္တံ့။ မပေးလိုကုန်သောသူတို့သည် မပေးကုန်လတ္တံ့။ ထိုနေ့၌မွေးကုန်သော နွားမငယ်တို့၏နို့ကို စို့ကုန်သော နွားမကြီးတို့ကဲ့သို့ ကြီးကုန်သော သူတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မိမိတို့မှဖြစ်သော သူငယ် တို့ကို နှစ်သက်စေ၍ အသက်မွေးရကုန်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သော မင်းကြီး။ ၄ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော။” -ဟု မိန့်တော် မူ၏။

၄။ **အရှင်ဘုရား။ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်သော အလုံး အရပ်နှင့်ပြည့်စုံသော နွားကြီးတို့ကို ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်တို့ဖြင့် မက ကုန်မှု၍ နို့စို့၊ နို့ခွာဖြစ်သော နွားငယ်တို့ကို လှည်း၌ က၊ ကုန်သည် တို့ကို မြင်မက်၏။ ထို နို့စို့၊ နို့ခွာဖြစ်ကုန်သော နွားငယ်တို့သည် ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ဝန်ကို စွန့်၍ နေကုန် ၏။ လှည်းတို့သည်လည်း မလည်ကုန်။ အကျွန်ုပ်၏ ၄ ခုမြောက် သောအိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုး ကား အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

**မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောက်အခါ၌သာလျှင် တရားမစောင့်သော မင်းတို့၏လက်ထက်၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်အခါ၌ တရားမစောင့် ကုန်သော မင်းဆင်းရဲတို့သည် ပညာရှိကုန်သော၊ အစဉ်အဆက်၌ လိမ္မာကုန်သော၊ မင်းမှုကိုဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော၊ အမတ်ကြီးတို့အား စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့။ တရားသာဓာန်၌ တရားဆုံးဖြတ်သောအရာ၌လည်း ပညာရှိကုန်သော၊ တရားဆုံးဖြတ် ခြင်း၌ လိမ္မာကုန်သော၊ အလွန်ငယ်ကုန်သော သူတို့အားကား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော သူတို့ကို တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌ ထားကုန်လတ္တံ့။ ထို ငယ်ကုန်သော သူတို့သည် မင်းမှုတို့ကို လည်းကောင်း၊ သင့်၊ မသင့်တို့ကို လည်း ကောင်း မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုစည်းစိမ်ကို ရွက်ဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့။ မင်းမှုတို့ကိုလည်း ရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင် လတ္တံ့။ ထို အလွန်ငယ်ကုန်သောသူတို့သည် မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ မင်းမှုဝန်ကို စွန့်ကုန်လတ္တံ့။ ကြီးသည်လည်းဖြစ်ကုန်သော၊ ပညာရှိကုန်သောအမတ်တို့သည် စည်းစိမ်ကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မင်းမှုကိုစွတို့ကို ရွက်ဆောင်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း *ငါတို့

အား ထို မင်းမှုတို့ဖြင့် အဘယ်မှုအံ့နည်း။ ငါတို့သည် ပြင်ပဖြစ်ကုန်၏။ အတွင်းသားဖြစ်ကုန်သော၊ ငယ်ကုန်၊ အလွန်ငယ်ကုန်သောသူတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့။” -ဟု ဖြစ်ကုန်သောမင်းမှုတို့ကို မစောင့်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ထိုတရား မစောင့်ကုန်သောမင်းတို့အား ဆုတ်ယုတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန် လတ္တံ့။ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သော၊ နို့စို့၊ နို့ခွာ ဖြစ်ကုန်သောနွားတို့ကို လှည်း၌ က၊ သောကာလကဲ့သို့၊ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကုန်သော နွားကြီးတို့ကို ထမ်းပိုးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် မက၊ သော ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သော မင်းကြီး။ ၅ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော။” -ဟု မိန့်တော် မူ၏။

၅။ “အရှင်ဘုရား။ အကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော၊ ၂ ဖက် သော မျက်နှာရှိသောမြင်းကို မြင်မက်၏။ ထိုမြင်း၏ ၂ ဖက်သော နံပါးတို့၌ မုယောနှမ်းကို ပေးကုန်၏။ ထိုမြင်းသည် ၂ ဖက်သော ခံတွင်းဖြင့် စား၏။ အကျွန်ုပ်၏ ၅ ခုမြောက်သောအိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်သောအခါ တရားမစောင့်သောမင်းတို့၏ လက်ထက်၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်သောအခါ တရားမစောင့် ကုန်သော မင်းမိုက်တို့သည် တရားမစောင့်ကုန်သော၊ လျှပ်ပေါ် လော်လည်ကုန်သောသူတို့ကို တရားဆုံးဖြတ်သောအရာ၌ ထားကုန် လတ္တံ့။ ကောင်းမှု-မကောင်းမှုတို့၌မရှုသော ထိုသူမိုက်တို့သည် ၂

ဖက်သောခံတွင်းတို့ဖြင့် မုယော၊ နှမ်းကို စားသကဲ့သို့ ၂ ဖက်လည်း ဖြစ်ကုန်သော တရားဖက်တို့၏ လက်မှ တံစိုးကိုယူ၍ စားကုန် လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီး၌ အပြစ် မရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၆ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆။ “အရှင်ဘုရား။ လူအများသည် အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကိုသုတ်သင်၍၊ ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်စွန့်လော့။” -ဟု တစ်ခု သော မြေခွေးဖိုအား ထား၏။ ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းကို ပြုသော ထိုမြေခွေးဖိုကို မြင်မက်၏။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်အခါ တရားမစောင့်ကုန်သောမင်းတို့သည် အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံသော သူကောင်း သားတို့အား ရွံ့ရှာခြင်းကြောင့် စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ်သောသူတို့ကို စွန့်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့ အားသာလျှင် စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် အမျိုးမြတ်ကုန်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်သောလူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ် သော ယောက်ျားတို့သည်လည်း အသက်မွေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန် သည်ဖြစ်၍၊ ဤသူယုတ်တို့ကိုမှီ၍ အသက်မွေးကုန်အံ့”ဟု အမျိုး ယုတ်ကုန်သောသူတို့အား သမီးကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့လျှင် မြေခွေးဖိုအား ရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းနှင့်တူသော ထိုအမျိုးကောင်း သမီးတို့၏ အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့နှင့်တကွ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်

မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၇ ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုလော။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇။ “အရှင်ဘုရား။ တစ်ယောက်သောယောက်ျားသည် လွန်ကိုကျစ်၍ ခြေရင်း၌ထား၏။ ထိုယောက်ျားသည် ထိုင်အပ်သော၊ အင်းပျဉ်အောက်၌အိပ်သော၊ တစ်ကောင်သော ဆာမွတ်သောမြေခွေးမသည် ထိုယောက်ျား၏မသိစဉ်လျှင် ထိုလွန်ကို စား၏။ ဤသို့ အကျွန်ုပ် မြင်မက်၏။ အကျွန်ုပ်၏ ၇ ခုမြောက်သောအိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။”-ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ နောင်အခါ၌ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျား၌ လော်လည်ကုန်သည်။ သေသောက်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည်။ တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည်။ လှည့်ပတ်ခြင်း၌ လော်လည်ကုန်သည်။ အာမိသ၌ လော်လည်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သီလမရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ယုတ်မာသောအကျင့် ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သီလမရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမိန်းမတို့သည် လင်တို့သည် လယ်ထွန်ခြင်း၊ နွားကျောင်းခြင်း အစရှိသော အမှုတို့ကို ပြုကုန်၍၊ ငြိုငြင်သဖြင့် ဆည်းပူးအပ်သောဥစ္စာကို သယောက်လင်တို့နှင့် အတူတကွ သေကိုသောက်ကုန်လျက်၊ ပန်း၊ နံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ကို ဆင်ယင်ကုန်လျက်၊ အိမ်၌ အဆောတလျှင် ပြုအပ်သော အမှုကိစ္စကို မကြည့်မူ၍၊ အိမ်နံရံ၏ အထက်အဖို့တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပေါက်ရှိရာအရပ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း သယောက်လင်ကို စုံစမ်းကြည့်ရှုကုန်လျက်၊ နက်ဖြန် မျိုးကြဲအပ်သည်နှင့်

ယှဉ်သောမျိုးစပါးကိုလည်း ထောင်း၍၊ ယာဂု၊ ထမင်း၊ ခဲဖွယ် အစရှိသည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ ခဲကုန်လျက် ခိုးစားကုန်လတ္တံ့။
 အဘယ်သို့ ခိုးစားကုန်လတ္တံ့နည်း။ ဟူမူကား အင်းပျဉ်အောက်၌ ဝင်၍နေသော ဆာမွတ်သောမြေခွေးမသည် ကျစ်၍ကျစ်၍ ခြေရင်း၌ ထားသောလွန်ကို ခိုးစားသကဲ့သို့ ခိုးစားကုန်လတ္တံ့။ ဤ*အိပ်မက်* ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၈ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈။ “အရှင်ဘုရား။ မင်းအိမ်တံခါး၌ များစွာကုန်သော၊ အချည်းနှီးသောရေအိုးတို့ဖြင့် ခြံရံ၍ထားအပ်သော တစ်ခုသော ကြီးစွာသောရေပြည့်အိုးကို လောင်းကုန်၏။ လောင်းတိုင်း လောင်းတိုင်းသော ရေသည် အထက်သို့လျှံတက်၍ စီးသွား၏။ ထိုလူတို့ သည်လည်း အဖန်တလဲလဲ ထိုပြည့်သောအိုး၌သာလျှင် ရေကို လောင်းကုန်၏။ အချည်းနှီးသောအိုးတို့ကို ကြည့်သောသူလည်း မရှိ။ အကျွန်ုပ်၏ ၈ ခုမြောက်သောအိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ နောင်အခါ လူတို့သည် ယုတ်ကုန်လတ္တံ့။ တိုင်းနိုင်ငံ၌ သြဇာမရှိသည် ဖြစ်ကုန် လတ္တံ့။ မင်းတို့သည် ဆင်းရဲသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အကြင်သူတို့ သည် အစိုးရသောမင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမင်းတို့၏ ဘဏ္ဍာ တိုက်၌ ၁ သိန်းမျှသောအသပြာတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုမင်း တို့သည် ဤသို့ ဆင်းရဲကုန်သည်ရှိသော်၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောဇနပုဒ် သားတို့ကို မိမိအမှုကိုသာလျှင် ပြုစေကုန်လတ္တံ့။ လူတို့သည်လည်း

မင်းတို့နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မိမိတို့၏အမှုကို စွန့်ကုန်၍၊
 မင်းတို့၏အကျိုးငှာသာလျှင် ကောက်ပဲတို့ကို ကြဲကုန်လျက်၊
 စောင့်ရှောက်ကုန်လျက်၊ ရိတ်ကုန်လျက်၊ နယ်ကုန်လျက်၊ သွင်းကုန်
 လျက်၊ ကြံခင်းတို့ကို ပြုကုန်လျက်၊ ယန္တရားတို့ကို ရွက်ဆောင်
 ကုန်လျက် တင်လဲ အစရှိသည်တို့ကို ချက်ကုန်လျက်၊ ပန်းအာရာမ်
 တို့ကို ပြုကုန်လျက်၊ သစ်သီးအရံတို့ကို ပြုကုန်လျက်၊ ထိုထိုအရပ်၌
 ဖြစ်ကုန်သော ကောက်ပဲ အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ကုန်၍၊ မင်း၏
 ကျိုကိုသာလျှင် ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ မိမိတို့၏အိမ်တို့၌ အချည်းနှီးသော
 ကျိုတို့ကို ကြည့်ကုန်သောသူတို့မည်သည် မရှိကုန်လတ္တံ့။ အချည်းနှီး
 သောအိုးတို့ကို မကြည့်မူ၍၊ ပြည့်သောအိုးကို လောင်းသည်နှင့်
 တူစွာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤ“အိပ်မက်”ဟူသောအကြောင်း
 ကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။
 ၉ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉။ “အရှင်ဘုရား။ တစ်ခုသော၊ ၅ ပါးသောအဆင်းရှိသော
 ကြာပဒုမ္မာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော၊ နက်စွာသော၊ ထက်ဝန်းကျင်ဆိတ်
 ရှိသော ရေကန်ကို မြင်မက်၏။ ထက်ဝန်းကျင်မှ အခြေ ၂ ချောင်း၊
 အခြေ ၄ ချောင်းရှိကုန်သောသားငှက်တို့သည် သက်ကုန်၍၊
 ထိုရေကန်၌ ရေကို သောက်ကုန်၏။ ထိုရေကန်၏ အလယ်ဖြစ်သော
 နက်ရာအရပ်၌ ရေသည် နောက်၏။ ကမ်းနားအရပ်တို့၌ အခြေ ၂
 ချောင်း၊ အခြေ ၄ ချောင်းရှိကုန်သော သားငှက်တို့၏ နင်းရာအရပ်၌
 ရေသည် မနောက်။ ကြည်လင်၏။ ဤသို့ အကျွန်ုပ်သည် မြင်မက်
 ၏။ အကျွန်ုပ်၏ ၉ ခုမြောက်သောအိပ်မက်သည် ဤအိပ်မက်တည်း။
 အိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။”-ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ နောင်အခါ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဆန္ဒဂတိ အစရှိသည် တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် အဂတိသို့လာကုန်လျက် မင်းပြုကုန်လတ္တံ့။ တရားသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမည်သည်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့။ တံစိုးစား သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဥစ္စာ၌ လော်လည်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌ နေကုန်သောသူတို့၌ ခန္တီ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာမည်သည် မဖြစ်ကုန် လတ္တံ့။ ကြမ်းကြုတ်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ကြံညစ်ယန္တရား၌ ကြံ ချောင်းကိုကဲ့သို့ လူတို့ကို နှိပ်စက်ကုန်လျက် အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာဖြင့် အခွန်အတုတ်ကို ဖြစ်စေ၍၊ ဥစ္စာကို ယူကုန်လတ္တံ့။ လူတို့သည် အခွန်အတုတ်တို့ဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ကိုပေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍၊ ရွာ၊ နိဂုံး အစရှိသည်တို့ကို စွန့်ကုန်၍၊ ရေစွန်ပြည်နားသို့ သွား၍ နေကုန်လတ္တံ့။ ရေကန်၏ အလယ်၌ ရေသည် နောက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကမ်းနားအရပ်၌ ရေသည် ကြည်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အလယ်ဖြစ်သောဇနပုဒ်သည် ဆိတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ရပ်စွန်ပြည်နားသည် တစ်ခဲနက်သော လူနေ ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၁၀ ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၀။ “အရှင်ဘုရား။ တစ်ခုတည်းသောအိုးဖြင့် ချက်သော ထမင်းသည် ထမင်းအိုး၏ တစ်ခုသောနံပါး၌ အလွန်ပျော့၏။ တစ်ခု သောနံပါး၌ မနပ်။ တစ်ခုသောနံပါး၌ ကောင်းစွာကျက်၏။ ဤသို့ ၃ စုအားဖြင့် ကျက်သည်ကို မြင်မက်၏။ အကျွန်ုပ်၏ ၁၀ ခုမြောက် သောအိပ်မက်သည်ကား ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုး သည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ နောင်အခါ၌ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ တရားမစောင့် သောကြောင့် ထိုသူတို့၏အစောင့်အရှောက် နတ်၊ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံသော နတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်၊ အာကာသစိုးနတ်တို့သည် တရားမစောင့် သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ တရားမစောင့်ကုန်သော မင်းတို့၏ တိုင်းနိုင်ငံ၌ လေတို့သည် မညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ပြင်းထန်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်လတ္တံ့။ ထိုလေတို့သည် ကောင်းကင်၌တည်ကုန်သော ဗိမာန် တို့ကို တုန်လှုပ်စေကုန်၏။ ထိုလေတို့သည် တုန်လှုပ်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် အမျက်ထွက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ မိုးရွာစီမိုသောငှာ မပေး ကုန်လတ္တံ့။ ရွာသော်လည်း အလုံးစုံသောတိုင်း၌ တစ်ပြိုင်နက်ဖြင့် မရွာစေလတ္တံ့။

“အလုံးစုံသောတိုင်း၌ လယ်ထွန်ခြင်းအမှုအားဖြင့် လည်း ကောင်း၊ စိုက်ပျိုးသော အမှုအားဖြင့် လည်းကောင်း ကျေးဇူးရှိသည် ဖြစ်၍ မရွာလတ္တံ့။ တိုင်း၌ကဲ့သို့ ထိုအတူ ဇနပုဒ်၌ လည်းကောင်း၊ ရွာ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ခုသောအိုင်၌ လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် မရွာလတ္တံ့။ တစ်ဘက်ဆည်ကန်၏ အထက်အဖို့၌ ရွာသောမိုးသည် အောက်အဖို့၌ မရွာလတ္တံ့။ တစ်ခုသောအရပ်အဖို့၌ ကောက်တို့သည် အလွန်မိုးရွာသဖြင့် ပျက်စီးလတ္တံ့။ တစ်ခုသောအရပ်အဖို့၌ မိုးမရွာ သည်ဖြစ်၍ ကောက်တို့သည် ညှိုးကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့လျှင် တစ်လုံး တည်းသောထမင်းအိုး၌ ထမင်းကဲ့သို့၊ တစ်ယောက်သောမင်း၏ တိုင်းနိုင်ငံ၏ စိုက်ပျိုးသောကောက်တို့သည်လည်း ၃ ထွေပြားသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက် ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင် မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး ၁၁ ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁။ “အရှင်ဘုရား။ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို ရက်တက်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းစားသည်ကို မြင်မက်၏။ အကျွန်ုပ်၏ ၁၁ ခုမြောက်သောအိပ်မက်သည်။ ဤအိပ်မက်တည်း။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ၌သာလျှင် ငါ၏သာသနာတော် ဆုတ်ယုတ်သည်ရှိသော် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ နောင်အခါ ပစ္စည်း၌ လော်လည်ကုန် သော အလဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် များကုန်လတ္တံ့။ ထို အလဇ္ဇီရဟန်းတို့ သည် ပစ္စည်း၌ လော်လည်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ငါဘုရားသည် ပစ္စည်း၌ လော်လည်ခြင်းကို ဖျက်ဆီး၍၊ ဟောတော်မူအပ်သောတရားတော်ကို သင်္ကန်း အစရှိသော ၄ ပါးသောပစ္စည်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် သူတစ်ပါးတို့အား ဟောကုန်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ပစ္စည်း ၄ ပါး၌ မက်မောကုန်၍၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော အဖို့၌တည်ကုန်လျက် နိဗ္ဗာန်သို့ရှေးရှုပြု၍ တရားကို မဟောကုန်လတ္တံ့။ စင်စစ်သော်ကား ပုဒ်၊အက္ခရာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းမျှကို လည်းကောင်း၊ သာယာသောအသံမျှကို လည်းကောင်း နာရ၍၊ အဖိုးများစွာထိုက်ကုန် သော သင်္ကန်း အစရှိသည်တို့ကို လှူလိမ့်မည်။ လှူချင်စိတ် ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ဟောကုန်လတ္တံ့။ အသပြာမက် ရဟန်းပျက်အချို့တို့သည် လည်း ခရီးလမ်းမ၊ လမ်း ၄ ခွဲနား၊ မင်းအိမ်တံခါး အစရှိသည်တို့၌ နေကုန်၍၊ ကျပ်-ပြား၊ မူး-မတ် မအပ်သော အကပ္ပိယပစ္စည်းတို့ကို မှီ၍ အလီလီ အလာလာ အသပြာလိုလားတော်မူကြ၍ တရားဟော ကုန်လတ္တံ့။

“ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်တရား အဖိုးထားဖြင့် ဟောကြားအပ်သော တရားမြတ်ဒေသနာကြီးကို ပစ္စည်း ၄ ပါး၊ ကျပ်၊ပြား၊မူး၊ပဲ အတွက် လက်ကား၊လက်လီတရားကုန်သည် မထေရ်ကြီး၊ မထေရ်ငယ်တို့သည် အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော စန္ဒကူး

နှစ်ကို ရက်တက်ပုပ်ဖြင့် ရောင်းသကဲ့သို့၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ အပေါင်းတို့အား ရောင်းစားကုန်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သော မင်းကြီး။ ၁၂ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။” -ဟု မိန့်တော် မူ၏။

၁၂။ ** အရှင်ဘုရား။ အချည်းနှီးသောဘူးတောင်းတို့သည် ရေ၌နှစ်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့ နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

**မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ တရားမစောင့်သောမင်းတို့၏လက်ထက် လူတို့ ဖောက်ပြန် သောအခါ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကား မှန်၏။ ထိုအခါ တရား မစောင့်သော မင်းတို့သည် အမျိုးနှင့်ပြည့်စုံကုန်သော သူတော်ကောင်း တို့အား စည်းစိမ်ကို မပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့ အားသာလျှင် စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့ သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ်ကုန်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ မင်းပွဲသဘင်၌ လည်းကောင်း၊ မင်းအိမ်တံခါး၌ လည်းကောင်း၊ အမတ်တို့၏ ပွဲသဘင်၌ လည်းကောင်း၊ တရား ဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌ လည်းကောင်း၊ အချည်းနှီးသော ဘူးတောင်းနှင့် တူကုန်သော၊ အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့၏ စကားသည်သာလျှင် နှစ်၍တည်ဘိသကဲ့သို့၊ မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ တည်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့။

**သံဃာ့အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း၊ သံဃာ့ကံကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ သီလမရှိသော၊ ယုတ်မာကုန်သော ရဟန်းတို့၏စကားသည်သာလျှင် မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာတည်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့၏စကားသည်

မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ မတည်လတ္တံ့။ ဤသို့လျှင် ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် အချည်းနှီးသောဘူးတောင်၏ ရေညှိနစ်သောအခါ ကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၁၃ ခုမြောက်သော အိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၃။ “အရှင်ဘုရား။ ကြီးကုန်၊ အလွန်ကြီးကုန်သော စုလစ် မွမ်းချွန်တပ်သော၊ အိမ်ပမာဏရှိသော တစ်ခဲနက်သောကျောက်ဖျာ ကြီးသည် လှေကဲ့သို့ ရေညှိပေါ်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု မေးလျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ထိုသို့သဘောရှိသော ကာလ၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ တရားမစောင့်သော မင်းတို့သည် အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့အား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်ကုန်သောသူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ် ကုန်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ်ကုန်သောသူတို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်သောသူတို့၌သာလျှင် ရိုသေခြင်းကို ပြုကုန်လတ္တံ့။ မင်းပွဲ သဘင်၌ လည်းကောင်း၊ အမတ်တို့၏ပွဲသဘင်၌ လည်းကောင်း၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ်၌ လည်းကောင်း၊ တရားဆုံးဖြတ်ခြင်း၌ လိမ္မာ ကုန်သော၊ တစ်ခဲနက်သောကျောက်ဖျာကြီးနှင့် တူကုန်သော အမျိုး ကောင်းသားတို့၏စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်လတ္တံ့။ ထိုအမျိုး ကောင်းသားတို့သည် စကားပြောဆိုကုန်သည်ရှိသော ဤ သူတို့သည် အဘယ်စကားကို ပြောဆိုကုန်သနည်း။” -ဟု အမျိုးယုတ်ကုန်သော သူတို့သည် ဖြက်ရယ်ကိုသာလျှင် ပြုကုန်လတ္တံ့။ ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိကုန်သော၊ ဆရာဖြစ်ကုန်သောရဟန်းတို့၏အစည်းအဝေး

၌လည်း 'သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြုအပ်သည်။' -ဟူ၍၊ မအောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသောအကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သောမင်းကြီး။ ၁၄ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။'' -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၄။ ''အရှင်ဘုရား။ သစ်မည်စည်ပွင့်ငယ် ပမာဏရှိကုန် သော ဖားငယ်တို့သည် ကြီးကုန်၊ အလွန်ကြီးကုန်သော မြွေဟောက် တို့ကို လျင်သောအဟုန်ဖြင့် ကိုက်လတ်၍၊ ကြားရိုး၊ ကြားစွယ်ကိုကဲ့သို့ ဖြတ်၍၊ အသားကို စား၍ မျိုကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။ ဤ အိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။'' -ဟု လျှောက်၏။

''မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏ အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ လူတို့သည် ဆုတ်ယုတ်ကုန်သောကာလ၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် ပြင်းထန်သောရာဂ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ယုတ်သောသဘောရှိကုန်သော ကိလေသာတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ငယ်ကုန်၊ အလွန်ငယ်ကုန်သော မိမိ၏ မယားတို့၏အလိုသို့ လိုက်ကုန်လတ္တံ့။ အိမ်၌ ကျွန်၊ အမှုလုပ် အစ ရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နွား၊ ကျွဲ အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သုံးဆောင်ပြီးသော ရွှေ၊ မသုံးဆောင်သေးသော ရွှေ အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံလျှင် ထိုမိန်းမငယ် တို့နှင့်သာလျှင် စပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ 'ဤမည်သော သုံးဆောင်ပြီး သော ရွှေ၊ မသုံးဆောင်သေးသောရွှေတို့သည် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံ အစရှိသောအမျိုးသည် လည်းကောင်း အဘယ်မှာနည်း။' -ဟု မေးသည်ရှိသော်၊ 'ရှိလိုရာအရပ်၌ ရှိသည်ဖြစ်စေ။ သင့်အား ဤ ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း။ သင်သည် ငါ၏အိမ်၌ ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ မရှိသည်ကို လည်းကောင်း အဘယ်ကြောင့်

သိလိုသနည်း။”-ဟု ဆို၍၊ အထူးထူးသောစကားတို့ဖြင့် ဆဲရေး၍၊
 နှုတ်လှံတို့ဖြင့် ထိုး၍၊ ကျွန်အစေအပါးကိုကဲ့သို့ အလိုသို့လိုက်စေ၍၊
 မိမိ၏အစိုးရခြင်းကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့လျှင် သစ်မည်စည်ပွင့်
 ငယ်မျှ ပမာဏရှိသော ဖားမငယ်တို့၏ လျင်သောအဆိပ်ရှိသော
 မြွေဟောက်ကိုမျိုသောအခါကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော
 အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သော
 မင်းကြီး။ ၁၅ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။”-ဟု
 မိန့်တော်မူ၏။

၁၅။ “အရှင်ဘုရား။ ၁၀ ပါးကုန်သော သူယုတ်မာတို့၏
 အကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရွာ၌ကျက်စားသော ကိုးကို ရွှေအဆင်းနှင့်
 တူသောအဆင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ‘သုဝဏ္ဏ’ဟူ၍ ရအပ်သော
 အမည်ရှိကုန်သော ရွှေဟင်္သာတို့သည် ခြံရံသည်တို့ကို မြင်မက်၏။
 ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။”-ဟု လျှောက်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း
 နောင်အခါ အားနည်းသောမင်းတို့လက်ထက်၌သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။
 ထိုစကားသည် မှန်၏။ နောင်သောအခါ အားနည်းကုန်သောမင်းတို့
 သည် ဆင်အတတ် အစရှိသည်တို့၌ မလိမ္မာကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။
 စစ်ထိုးခြင်း၌ မရဲရင့်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထို အားနည်းကုန်သော
 မင်းတို့သည် မိမိတို့၏ပြည်စည်းစိမ် ပျက်စီးခြင်းကို ရွံရှာကုန်သည်
 ဖြစ်၍၊ တူသောဇာတ်ရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့အား အစိုးရ
 ခြင်းကို မပေးမူ၍၊ မိမိ၏ခြေရင်း၌ ခစားကုန်သော ဆတ္တာသည်
 အစရှိသောသူတို့အား စည်းစိမ်ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးအနွယ်နှင့်
 ပြည့်စုံကုန်သော သူတော်ကောင်းသားတို့သည် မင်းအိမ်၌ ကိုးကွယ်
 ရာကို မရကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အသက်မွေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်
 ဖြစ်၍၊ အစိုးရခြင်း၌တည်ကုန်သော၊ အမျိုးအနွယ်ယုတ်ကုန်သော၊

မမြတ်ကုန်သောသူတို့၌ စားကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ရွှေဟင်္သာတို့သည် ကျီးကို ခြံရံသောကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ မြတ်သော မင်းကြီး။ ၁၆ ခုမြောက်သောအိပ်မက်ကို ဆိုဦးလော့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၆။ ** အရှင်ဘုရား။ ရှေး၌ သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို စားကုန်၏။ အကျွန်ုပ်သည်ကား ဆိတ်တို့သည် သစ်တို့ကိုလိုက်ကုန်၍ ကြွပ်ကြွပ်မည်စေကုန်၍ စားကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။ ထို့နောက်မှ တစ်ပါးကုန်သော ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သောသစ်တို့ သည် ဆိတ်တို့ကို အဝေးမှသာလျှင်မြင်၍ ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက် ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဆိတ်တို့မှကြောက်ခြင်းကြောင့် ပြေးကုန်၍ တောချုံ တို့သို့ဝင်၍ ပုန်းကုန်၏။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည် အသို့နည်း။” -ဟု လျှောက်၏။

**မြတ်သောမင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အကျိုးသည်လည်း နောင်အခါ တရားမစောင့်သောမင်းတို့၏ လက်ထက်၌သာလျှင် ဖြစ် လတ္တံ့။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုအခါ အမျိုးယုတ်ကုန်သော၊ မင်းကျွမ်းဝင်ဖြစ်ကုန်သောသူတို့သည် အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးမြတ်ကုန်သောသူတို့သည် မထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထို မင်းကျွမ်းဝင်ဖြစ်ကုန်သောသူတို့သည် မင်းကို မိမိတို့၏စကားကို ယူစေ၍၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာအရပ် အစရှိသည် တို့၌ အားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးမြတ်ကုန်သော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့၏ အစဉ်အဆက်မှလာကုန်သော လယ်ယာ အစရှိသည် တို့ကို ထို လယ်ယာ အစရှိသည်တို့သည် ငါတို့၏ဥစ္စာတည်း ဟု တရားကို တွေ့ကုန်၍၊ ထိုသို့ တရားတွေ့ခြင်းကြောင့် သင်တို့၏ ဥစ္စာတည်း၊ ငါတို့၏ ဥစ္စာတည်း ဟု လာလတ်ကုန်၍ တရားဆုံးဖြတ်

ရာအရပ် အစရှိသည်တို့၌ ငြင်းခုံကြသည်ရှိသော် ကြိမ်နွယ် အစ ရှိသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်စေ၍၊ လည်၌ကိုင်၍ ငင်စေပြီးလျှင်၊ ‘မိမိ၏ ပမာဏကို မသိကြကုန်။ ငါတို့နှင့် တကွငြင်းခုံကြကုန်ဘိ၏။ ယခု အခါ မင်းအား လျှောက်ထား၍၊ လက်၊ ခြေတို့ကိုဖြတ်ခြင်း အစရှိသည် တို့ကို ပြုကုန်အံ့’ဟု ခြိမ်းခြောက်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအမျိုးမြတ်သော သူတို့သည် မင်းကျွမ်းဝင်ဖြစ်သောသူတို့မှ ကြောက်သောကြောင့် မိမိတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော လယ်ယာ အစရှိသည်တို့ကို ‘ဤ လယ်ယာ အစရှိကုန်သော ဝတ္ထုတို့သည် သင်တို့၏ ဥစ္စာသာလျှင် တည်း။ ထိုဥစ္စာတို့ကို ယူကုန်လော။’-ဟု ပေးအပ်၍၊ မိမိတို့၏ အိမ်တို့သို့ဝင်၍၊ ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ကုန်လတ္တံ့။

“အကျင့်ယုတ်မာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း သီလ၌ ချစ်မြတ်နိုးကုန်သောရဟန်းတို့ကို အလိုရှိတိုင်း ညှဉ်းဆဲကုန်လတ္တံ့။ သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သောရဟန်းတို့သည် ကိုးကွယ်ရာကို မရ သည်ဖြစ်၍၊ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် ချုံတို့၌ ပုန်းကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့လျှင် ယုတ်သောဇာတ် ရှိကုန်သောသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ အကျင့် ယုတ်သောရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဇာတ်နှင့်ပြည်စုံကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့၏ လည်းကောင်း၊ သီလကိုချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့၏ လည်းကောင်း၊ ဆိတ်တို့မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော သစ်တို့၏ ပြေးသောကာလကဲ့သို့ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤအိပ်မက်ဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ။ ဤအိပ်မက် ကိုလည်း အနာဂတ်ကိုလျှင် စွဲ၍မြင်မက်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည်ကား ‘များစွာသောဥစ္စာကို ရကုန်လတ္တံ့’ဟု အာဓိသကိုဋ်သဖြင့် အသက် မွေးခြင်းကိုမှီ၍ ပြောဆိုကုန်၏။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ၁၆ ချက်သောအိပ်မက်
 ကြီးတို့၏အကျိုးကို ဟောတော်မူ။ **မြတ်သောမင်းကြီး။ ယခုအခါ၌
 သင်မင်းကြီးသည်သာလျှင် ၁၆ ချက်သောအိပ်မက်ကြီးတို့ကို မြင်မက်
 သည် မဟုတ်သေး။ ရှေးမင်းတို့သည်လည်း မြင်မက်ဖူးကုန်ပြီ။
 ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း ရှေးမင်းတို့အား ဤအတူသာလျှင် အိပ်မက်ကို
 ယူ၍ ယစ်ထက်၌ ချဖူးကုန်ပြီ။ ထိုနောင် ပညာရှိတို့သည် ပေးအပ်
 သောနည်းဖြင့်သွား၍ ဘုရားလောင်းကို မေးကုန်၏။ ရှေးပညာရှိ
 တို့သည်လည်း ထိုရှေးမင်းတို့အား ဤအိပ်မက်တို့ကို ဟောကုန်သည့်
 ရှိသော် ဤယခုအခါ၌ ငါဘုရားဟောတော်မူသောနည်းဖြင့်သာလျှင်
 ဟောဖူးကုန်ပြီ။** -ဟု မိန့်တော်မူ၍၊ ထိုကောသလမင်းကြီးသည်
 တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍၊ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ညောင်ကန်ဆရာတော်

တစ်ဆယ့်ခြောက်ထပ်၊ အိပ်မက်ရပ်၊
 သည်ကပ် စ,ဆုံး ဘယ်ခါနည်း။
 ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်

ကောသလမင်းကြီး၏ အိပ်မက် ၁၆ ချက်သည် ဘယ်အခါမှ စ၍ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။-ဟု မေးရာ၌ ဤအိပ်မက်၏သရုပ်အကျယ်ကို ဧကနိပါတ်ဇာတ်ကျမ်း အဋ္ဌကထာတွင် လာသည်။ ၁၆ ချက် ဟူသည်ကား-

*ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါ၊ အသော စ ကံသော သိင်္ဂါလိ စ ကုမ္ဘော။

ပေါက္ခရဏီ စ အပါကံ စန္ဒနံ၊ လာဗူ နိသီဒန္တိ သိလာ ယူပန္တိ။ ။

*မဏ္ဍုကိယော ကဏှသပေ ဂိလန္တိ၊ ကာလိ သုဝဏ္ဏာ ပရိဝါရေယန္တိ။

ကသာဝကာ ဧဠကာနံ ဘယာတိ၊ ဝိပရိယာသော ဝတ္တတိ နယိဒမတ္ထံ။ ။ * -ဟူ၍ ဥဒ္ဒေသဂါထာလာသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကျဉ်းကား-

ကောသလမင်းကြီးသည် တစ်ည၌တွင်း၌ ၁၆ ချက်သော အိပ်မက်ကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးသော်၊

**မင်း၏ လည်းကောင်း၊ မိဖုရားတို့၏ လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်၏ လည်းကောင်း အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သဗ္ဗစတုတ္ထ

* 'စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း' စာ-၃၆၁၊ ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်နုတ်သည်။

ယဇ်ကို ပူဇော်ပါ။” -ဟု လျှောက်ကြ၍၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းငှာ များစွာ သောလူသူ၊ ဆင်၊ မြင်းတို့ကို ဖမ်းယူစေ၍ ပြည်အလုံး အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်ဖြစ်ရာတွင်၊ မိလ္လိကာမိဖုရားက အကြောင်းကို မေးမြန်း၍ သိသောအခါ များစွာအပြစ်တင်၍ “အရှင်မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏ အကြောင်းကို ဘုရားသခင်အားသာ မေးလျှောက်ပါလော့။ ဘုရား ထက်သိသော ပညာရှိ အဘယ်မှာ ရှိတော့အံ့နည်း။” -ဆို၍ ဘုရား ထံတော်သို့ သွားကြပြီးလျှင် ဤသို့လျှောက်ထား၏။

“အရှင်ဘုရား။ ဒကာတော်သည် ညဉ့်အခါက ၁၆ ခါ တိုင်အောင် အိပ်မက်မြင်မက်သောကြောင့် ထိုအိပ်မက်တို့၏ အကျိုး၊ အပြစ်တို့ကို သိချင်ပါသည်။” -ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “မင်းကြီး။ သင်၏အိပ်မက်တို့ကို ဆိုလော့။” ဟု ခွင့်ပေးရာတွင်-

၁။ “အရှင်ဘုရား။ ရှေးဦးအိပ်မက်ကား မျက်စည်းရောင်ကဲ့သို့ ညိုမှောင်သော နွားလား ၄ စီးတို့သည် အရပ် ၄ မျက်နှာမှလာ၍ ဝှေ့ကြခြင်းငှာပြုသည်ကို လူအများတို့သည် ‘ရှုကြကုန်အံ့’ ဟု မင်းရင်ပြင်သို့ စည်းဝေးလာကြကုန်သည်။ ထိုအခါ နွားတို့သည် မဝေ့ဘဲ မြည်တွန်ဟိန်းဟဲ၍သာ ရှောင်လွှဲကြလေကုန်သည်။” -ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း “မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်ကား သင် မင်းကြီး၏လက်ထက်၌ အကျိုးဖြစ်လတ္တံ့သည် မဟုတ်။ နောင်သော အခါ တရားမစောင့်သော အဓမ္မိကမင်း၊ အဓမ္မိကလူတို့၏လက်ထက်၌ ကုသိုလ်တရား လျော့ပါး၍ အကုသိုလ်တရား များသောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ မိုးတို့သည် ကောင်းစွာရွာအံ့သော အဟန်ဖြင့် ခြိမ်းမည်းချန်းထစ်၍ မရွာဘဲ ရှောင်လွှဲပြေပျောက်လတ္တံ့။ လူတို့သည် ငတ်မွတ်ရှားပါးကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ဖြစ်အံ့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂။ ဒုတိယ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ငယ်သောသစ်ပင်၊ ချုံပင်တို့သည် မြေကို ဖောက်ထွင်း၍ တစ်ထွာ၊တစ်တောင်မျှ တက်၍ ပွင့်ကုန်၊သီးကုန် ၏။” -ဟု ဆို၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား လောကသည် ဆုတ်ယုတ် သော ကာလ၊ လူတို့အသက်တမ်း ယုတ်သောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ နောင်အခါ သတ္တဝါတို့သည် ထက်သောရာဂ ရှိကုန်လတ္တံ့။ အရွယ်သို့ မရောက်သေးသော သတို့သမီးငယ်တို့သည် ယောက်ျားသို့သွား၍ ဥတုလာခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း၊ သားသမီး ပွားစီးခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃။ တတိယ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ နွားမကြီးတို့သည် ယနေ့ ဖွားသစ်စကြီး ဖြစ်သော နွားငယ်တို့၏ နို့ကို စို့ကုန်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အလိုကား နောင်သောအခါ လူတို့တွင် ကြီးသောသူတို့အား အရိုသေပြုခြင်း ကင်းသောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် အမိ၊ အဖ၊ ယောက္ခမယောက်ျားသူ၊ ယောက္ခမမိန်းမ သူတို့၌ ရှက်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍၊ မိမိအလိုပင် ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို စီရင်လျက် ဝတ်ရာ၊စားရာကိုမျှ ကြီးသောသူတို့အား ပေးလိုမှသာ ပေးလတ္တံ့။ မပေးလိုသည်ရှိသော် မပေးလတ္တံ့။ သက်ကြီး၊ မိဘတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သည်ဖြစ်၍ အလိုအတိုင်း မပြည့်စုံသဖြင့်၊ ငယ်သောသား၊သမီး၊ချွေးမတို့၏အလိုသို့သာ လိုက်၍ အသက်ရှည်လတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄။ စတုတ္ထ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ဝန်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်သော၊ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော နွားကြီးအဆက်ဆက်တို့ကို မကမူ၍ နွားငယ်တို့ကိုသာ က၊ကုန်၏။ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍ လှည်းကိုစွန့်လျက် ရပ်ကုန်သည် မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား နောင်သောအခါ အခမ္ဘိက မင်းတို့လက်ထက်၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အခမ္ဘိကမင်းတို့သည် ပညာရှိ ကုန်သောအစဉ်အဆက်၌ လိမ္မာကုန်သော၊ အမှုဆောင်ရွက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အမတ်ကြီးတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မပေးလတ္တံ့။ တရား စီရင်ရာအရပ်၌ ပညာရှိကုန်သော၊ စီရင်ခြင်းငှာစွမ်းနိုင်သော၊ ကြီးရင့် ကုန်သောအမတ်တို့ကို မထား။ ငယ်သော၊ ပညာမရှိသော၊ အစဉ်အဆက်၌ မလိမ္မာသော၊ အမှုကိုမဆောင်ရွက်နိုင်သော အမတ် ငယ်တို့ကိုသာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးလတ္တံ့။ တရားစီရင်ရာ၌လည်း ပညာမရှိကုန်သော၊ စီရင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော၊ ငယ်နုကုန်သော သူတို့ကိုသာ ထားကုန်လတ္တံ့။ ထိုအမတ်မိုက်၊ တရားသူကြီးမိုက် တို့သည် မင်းတို့အား တရားနှင့် လျော်၊မလျော်ကိုလည်း မသိကုန်သည် ဖြစ်၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ထားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ မင်း၏အမှုကို ပြီးစီးစိမ့်သောငှာလည်း မတတ်နိုင်၍ အမှုကို ပစ်စွန့်ကုန်လတ္တံ့။ ပညာရှိသောအမတ်တို့သည်လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မရခြင်းကြောင့် ကိစ္စကို ပြီးစီးစိမ့်သောငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း၊ ‘ငါတို့အား ထိုအမှုမှ အပဖြစ်ကုန်၏။ အမတ်ငယ်တို့သာ သိကုန်လတ္တံ့။ ဖြစ်လေသမျှတို့ကို စောင့်ရှောက်ကုန်လတ္တံ့။’ ဟု ထိုမင်းတို့အား ပယ်စွန့်ကုန်လတ္တံ့။” - ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅။ ပဉ္စမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ခံတွင်း ၂ ခုရှိသော မြင်းသည် နံပါး ၂ဖက်၌ မုယောနှံကို ပေးကြကုန်သော် ၂ ခုသောခံတွင်းဖြင့် စားသည်ကို မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား နောင်အခါ အခမ္ဘိကမင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ အခမ္ဘိက ဗာလရာဇာမင်းတို့သည် တရားမစောင့်၊ လျှပ်ပေါ်သောသူတို့ကို တရားစီရင်ရာ၌ ထားလတ္တံ့။ ထိုအခါ ထိုတရားသူကြီးမိုက်တို့သည် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၌ မခန့်မကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ၂ ဖက်သားတို့၏တံစိုးကို စား၍ တရားစီရင်ကုန်လတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆။ ဆဋ္ဌမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ လူများတို့သည် အဖိုး ဝသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို သုတ်သင်၍ ‘ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ပါလော့။’ -ဟု မြေခွေး ဝခုအား ဆောင်၍ကပ်၏။ ထိုရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ် စွန့်သည်ကို မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား နောင်အခါ တရားမစောင့် သော အခမ္ဘိကရာဇာမင်းတို့သည် အမျိုးကောင်းသားတို့အား ရွံရှာ ကုန်သဖြင့် စည်းစိမ်ကို မပေးလတ္တံ့။ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်သောသူတို့သည် အစဉ် အစိုးရကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ‘အမျိုးယုတ်သောသူတို့အား မှီ၍ အသက်မွေးရတော့မည်။’ -ဟု သမီးကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် အမျိုး ယုတ်သူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းသည် ရွှေခွက်ကို မြေခွေး ကျင်ငယ် စွန့်သည်နှင့် တူလတ္တံ့။” -ဟု မိန့်၏။

၇။ သတ္တမ မြင်မက်သည်ကား-

“ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြိုးကိုကျစ်၍ ခြေရင်း၌ ထား၏။ ထိုယောက်ျားနေသော အင်းပျဉ် အောက်၌အိပ်သော မြေခွေးငယ်တစ်ခုသည် ထိုသူ့မမြင်စဉ် ကြိုးကိုစားသည်ကို မြင်မက်၏။”-ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားတို့၌ လျှပ်ပေါ်သော ပုရိသလောလ^၁၊ သေသောက် ခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သော သုရာလောလ၊ တန်ဆာဆင်ခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သော အလင်္ကာရလောလ၊ ခရီးသွားခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သော ဝိသိခါလောလ၊ အစား၌လျှပ်ပေါ်သော အာမိသလောလ-တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သီလ သီတင်းမဲ့ကုန်သည် ဖြစ်၍ လင်သည် လယ်လုပ်ကုန်သွယ်၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာရသော ဥစ္စာတို့ကို သယောက်လင်တို့နှင့်တကွ သေသောက်ကုန်လျက်၊ ပန်းနံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ဖြင့် ဆင်၍ အမှုကြီးငယ်ကိုမျှ မပြုဘဲ အိမ်ထဲရံ၏အထက်အဖို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပေါက်ရှိရာအရပ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း သယောက်လင်ကို ဆောင်၍ နက်ဖြန်ပျိုးအံ့သော မျိုးမျှကို ထောင်းထုပြီးလျှင်၊ ယာဂု၊ ထမင်း၊ ခဲဖွယ်စသည် ပြုလုပ် စားသောက်၍ ပျက်စီးလတ္တံ့။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈။ အဋ္ဌမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ အိမ်တံခါး၌ အချည်းနှီး^၁သော များစွာအိုးဖြင့် ရံအပ်သော ရေပြည့်သောအိုးကြီးတစ်လုံး ကို အမျိုး ၄ ပါးတို့သည် အရပ် ၈ မျက်နှာမှ ရေကိုဆောင်၍၊ ပြည့်သောအိုးကြီး၌သာလျှင် လျှံ၍ ပြည့်စေကုန်၏။ အဖန်တလဲလဲ ထိုအိုး၌သာလျှင် ရေကို လောင်းကြကုန်၏။ အချည်းနှီးသောအိုး၌ကား ရေလောင်းမည်ကို ဝေးစွာ ကြည့်သူမျှ မရှိ။”-ဟူ၍ လျှောက်၏။

၁။ လောလ = လော်လည်သည်။ တပ်စွန်းခြင်းကြီးသည်။
၂။ အချည်းနှီး = အကျိုးမရှိ။ အလဟဿ။ ‘ရေမရှိသောအိုး’-ဟုယူပါ။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ လူတို့သည် ယုတ်ကုန်အံ့။ တိုင်းပြည်၊ မြို့ရွာတို့သည် သြဇာ မရှိကုန်လတ္တံ့။ မင်းတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ ကမ္ဘာမှာ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုမင်း၏ ဘဏ္ဍာတိုက်၌ ၁ သိန်းမျှသော အံသပြာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ဆင်းရဲသောမင်းတို့သည် ခပ်သိမ်းသော ဇနပုဒ်သားတို့ကို မင်းမှုကိုသာ ပြုစေကုန်လတ္တံ့။ ဇနပုဒ် သားတို့လည်း မင်းမှုဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သောကြောင့် မိမိတို့အမှုကို မပြုကုန်လတ္တံ့။ မိမိတို့ အမှုကို စွန့်ပစ်၍ မင်းမှုကိုသာ ပြုရကုန်လတ္တံ့။ မင်း၏ အကျိုးငှာသာလျှင် ကောက်ပဲတို့ကို စိုက်ပျိုးစေလျက်၊ စောင့်ကုန်၊ ရိတ်ကုန်၊ နယ်ကုန်လျက်၊ ကြံခင်းကို ပြုကုန်သော သူတို့သည် ယန္တရားကို ပြုကုန်၍ တင်လဲစည်းကို ချက်ကုန်လျက်၊ ပန်းခင်း စသည်တို့ကို ပြုကုန်၍ ထိုပန်းခင်းမှဖြစ်သော ပန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၍ မင်း၏ ကျီးကြတို့၌သာလျှင် ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့။ မိမိတို့အိမ်၌ အချည်းနှီးသော ကျီးကြတို့သာ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၉။ နဝမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ကြာမျိုး ၅ ပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော နက်သော ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေဆိပ်ရှိသော ရေကန်တစ်ခု၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ အခြေ ၂ ခု၊ အခြေ ၄ ခုရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သက်၍ သောက်ကုန်၏။ ထိုရေကန်၏လည်း အလယ်၌ နက်သောရေသည် နောက်၏။ အနားဝန်ကျင် အခြေ ၂ ခု၊ အခြေ ၄ ခု ရှိသော သတ္တဝါတို့၏ နင်းရာ၊ သက်ရာအရပ်၌ ကြည်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ မင်းတို့သည် တရားမစောင့်ကုန်။ ဆန္ဒ အစရှိသော အဂတိသို့ လိုက်ကုန်လျက် မင်းပြုလတ္တံ့။ တရားနှင့် အညီ စီရင်ဆုံးမခြင်းသည် မရှိလတ္တံ့။ တံစိုးစား၍ ဥစ္စာ၌ မက်မော၍ တိုင်းသူပြည်သူတို့၌ ခန္တီမေတ္တာ မရှိ။ ရန်ရင်းကြမ်းထန်းစွာ ကြံညစ်

ယန္တရားကဲ့သို့ နှိပ်စက်၍ အထူးထူးသော ဥစ္စာအခွန်အတုတ်တို့ကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့သည် အခွန်အတုတ် မပေးနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ရွာ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်တို့ကိုစွန့်၍ ရွာငယ်၌သာ နေကုန်လတ္တံ့။ တိုင်းလယ်ရွာကြီးတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်၍ ရွာစွန့်ရွာနား စည်ပင် လတ္တံ့။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၀။ ဒသမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ တစ်အိုးတည်းသော ချက်သောထမင်းသည် ၃ စုထားသကဲ့သို့ ၁ စုကား နပ်၏။ ၁ စုကား ဆတ်၏။ ၁ စုကား ကောင်းစွာကျက်သည်ကို မြင်မက်၏။”-ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ မင်းတို့သည် မတရားသည် ဖြစ်အံ့။ မင်းတို့သည် မတရားသည်ရှိသော် အမတ်၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ နိဂုံး ဇနပုဒ်သားတို့သည်လည်း တရားမစောင့်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့ကို စောင့်ကုန်သော နတ်၊ ပူဇော်ခံထိုက်သော နတ်၊ အာကာသစိုးနတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည်လည်း တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ တရားမစောင့်သော မင်းတို့လက်ထက် ပြည်ရွာတိုင်းကား တို့၌ လေတို့သည် မညီမညွတ် ပြင်းစွာလာလတ္တံ့။ အာကာသ၌ ဝိမာန်တို့သည် တုန်လှုပ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့ တုန်လှုပ်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် အမျက်ထွက်၍ မိုးကို မရွာစေကုန်လတ္တံ့။ ရွာသော်လည်း အနံ့မရွာ။ အလုံးစုံအနံ့ပင် ရွာသော်လည်း စိုက်ခြင်း၊ ကြဲခြင်း၏ ကျေးဇူးဖြစ်အောင် မရွာ။ တိုင်းတစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ ရွာတစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်တစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ အိုင် တစ်ခု၌ လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် မရွာ။ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၏ အထက်အဖို့၌ ရွာသည်ရှိသော် အောက်အဖို့၌ မရွာ။ အောက်အဖို့၌ ရွာသော် အထက်အဖို့၌ မရွာ။ တစ်ခုသောအဖို့၌ အလွန်ရွာလွန်းသဖြင့် ကောက်ပဲ ပျက်၏။ တစ်ခုသောအဖို့၌ မရွာသဖြင့် ညှိုးငယ်သေ

ပျောက်၏။ တစ်ခုသောအဖို့၌ ကောင်းစွာရွာ၍ ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁။ ဧကာဒသမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို ရက်တက်ရည်ဖြင့် ရောင်းဝယ်သည်ကို မြင်၏။”-ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ ငါဘုရား၏သာသနာတော် လျှောက်သောအခါ၌ ပစ္စည်း ၄ ပါးတို့ကို မက်မောကုန်သော အလန္တီရဟန်းတို့သည် ‘ပစ္စည်း’ဟူသော အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် တရားဟောကုန်လတ္တံ့။ ပစ္စည်း ၄ ပါးမှ လွတ်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စိမ့်သောငှာ၊ နိဿရဏပက္ခ၌ တည်၍၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေးဦးပြု၍ ဟောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။”-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၂။ ဒွါဒသမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ အချည်းနှီးသောဘူးတောင်းတို့သည် ရေ၌ နစ်သည်ကို မြင်၏။”-ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ အဓမ္မိကမင်းတို့လက်ထက် ယွင်းပျက်ဖောက်ပြန်၍၊ မင်းတို့သည် အမျိုးကောင်းသားတို့အား စည်းစိမ်ကို မပေးမူ၍၊ အမျိုးယုတ်သောသူတို့ကိုသာလျှင် စည်းစိမ်ပေး၍ အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဆင်းရဲကုန်သောကြောင့် ပြောဆိုသောစကားသည် မင်း၏ရှေ့မှောက်၊ အမတ်၏ရှေ့မှောက် တရားဆုံးဖြတ်ရာတို့၌ မတည်လတ္တံ့။ ဘူးတောင်း နစ်လေသကဲ့သို့ အမျိုးကောင်းသားတို့၏စကားသည် နစ်မြုပ်၍၊ အမျိုးယုတ်သောသူတို့၏ စကားသာလျှင် ပေါ်၍တည်ရလတ္တံ့။ ရဟန်းသံဃာတို့၏ အစည်းအဝေး အမှုကြီးငယ်ပြုရာ၊ ဝိနည်းဆုံးဖြတ်ရာ

အရပ်တို့၌လည်း ဒုဿီလပါပပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသာလျှင် တည်ရလတ္တံ့။ လန္ဒီသူမြတ်ရဟန်း အမျိုးကောင်းသားတို့၏စကားသည် မတည်လတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၃။ တေရသမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ကြီးစွာသော စုလစ်မွမ်းချွန်ပမာဏရှိသော တစ်ခဲနက်သောကျောက်သည် လှေကဲ့သို့ ရေဝယ် ပေါလောပေါ်သည်ကို မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ အဓမ္မိကရာဇာမင်းတို့သည် အမျိုးယုတ်သောသူတို့အား စည်းစိမ်ကိုပေး၍ အမျိုးမြတ်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏။ ထိုအမျိုးမြတ်သောသူတို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုလတ္တံ့။ မင်း၏ရှေ့မှောက်စသည်တို့၌ သူမြတ်တို့၏စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်နိုင်ကုန်လတ္တံ့။ ဆိုပါသော်လည်း ပြက်ရယ်မှုပြုသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သံဃာအစည်းအဝေး၌လည်း သီလရှိသောရဟန်းတို့ကို ‘အရိုအသေပြုအပ်၏။’ဟု မအောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့။ ထို လန္ဒီသူတော်ရဟန်းတို့ စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်နိုင်လတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၄။ စုဒ္ဒသမ မြင်သည်ကား-

“သစ်မည်စည်ပွင့်မျှသော ဖားမတို့သည် ကြီးစွာသော၊ လျှင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေကို လျှင်စွာလိုက်၍၊ ကြာရိုးကဲ့သို့ဖြတ်၍ အသားကိုစားမျိုးကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ လောက၌ လူတို့သည် ကိလေသာထူပြောကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကိလေသာ၏အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မယားတို့၏အလိုသို့ လိုက်ကုန်လတ္တံ့။ အိမ်၌ အမှုလုပ်သောသူမှ

စ၍ ရွှေ၊ ငွေအလုံးစုံကို ထိုမယားငယ်တို့အားသာလျှင် ဆောင်နှင်း
ကုန်လတ္တံ့။ ရွှေ၊ ငွေတို့၏ အချင့်အချိန်အရပ်ရပ်တို့ကို သိလို၍၊
‘အဘယ်နည်း’ ဟု မေးသည်ရှိသော်၊ ‘‘ များလိုများ နည်းလိုနည်း၊
သင့်အား ဤလုံလဖြင့် ဘယ်အတွက် ရှိအံ့နည်း။ သင်သည် ငါ၏
အိမ်၌ ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို သိချင်သေးသလော။’’ -ဟု ဆို၍၊
အထူးထူးအပြားပြားဖြင့် ဆဲရေး၍၊ နှုတ်လှံထိုးခြင်းတို့ဖြင့် သိပ်နယ်၍၊
ကျွန်သားပေါက်ကဲ့သို့ အလိုအတိုင်းပြု၍ မိမိ၏အစိုးရခြင်းကို
ဖြစ်လတ္တံ့။’’ -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၅။ ပန္နရသမ မြင်မက်သည်ကား-

‘‘၁၀ ပါးသော မသူတော်တရားတို့နှင့်ပြည့်စုံသော ရွာ၌
ကျက်စားသော ကျီးကို ရွှေဟင်္သာတို့ ခြံရံသည်ကို မြင်မက်၏။’’ -
ဟု လျှောက်၏။

‘‘မင်းကြီး။ နောင်အခါ မင်းတို့သည် ဆင်အတတ် အစရှိသည်
တို့၌ မလိမ္မာကုန်။ စစ်ထိုးခြင်း၌ မရဲရင့်ကုန်။ ထိုမင်းတို့သည် မိမိ၏
မင်းအဖြစ်၌ ပျက်စီးခြင်းကို ရွံ့ရှာသည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးမြတ်သော
သူတို့အား စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မပေးမူ၍ မိမိခြေရင်းစောင့်
ဖြစ်ကုန်သော ဆတ္တာသည် အစရှိကုန်သော ယုတ်သောသူတို့အားသာ
စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးအနွယ်မြတ်သော သူတို့
သည် မင်း၏အိမ်၌ တည်ရာကို မရသည်ဖြစ်၍ အသက်ကို
မွေးပါစိမ့်သောငှာ အမျိုးယုတ်သော သူတို့အထံမှာပင် ခြံရံစား
ရလတ္တံ့။’’ -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၆။ သောဠသမ မြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို စားကုန်၏။ ယခုအခါကား ဆိတ်တို့သည် သစ်တို့ကို လိုက်၍၊ ရွပ်ရွပ်ဝါး၍ စားသည်ကိုလည်း မြင်မက်၏။ ထိုမှတစ်ပါး သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို အဝေးကမြင်၍၊ ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ချုံပုပွေါင်း^၁တို့သို့ လျှိုဝင် ပုန်းအောင်းသည်ကိုပင် မြင်မက်၏။” -ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ အဓမ္မိကတို့လက်ထက် အမျိုးယုတ် တို့သည် မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်၍ အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုး ကောင်းသားတို့အား ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်တို့သည် မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍၊ မင်းကို မိမိတို့စကားကို ယူစေ၍၊ တရား ဆုံးဖြတ်ရာ စသည်တို့၌ အားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးမြတ်တို့အား အစဉ်အဆက်မှလာသော လယ်ယာ စသည်တို့ကို ‘ငါတို့၏ ဥစ္စာ တည်း။’ -ဟု တရားပြု၍၊ အမျိုးမြတ်သောသူတို့သည်လည်း၊ ‘သင်တို့၏ ဥစ္စာမဟုတ်။’ -ဟု တရား ပြိုင်ဆိုင်သည်ရှိသော် ကြိမ်နွယ် တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်စေ၍၊ လည်၌ကိုင်၍ ထုတ်စေ၏။ ‘ကိုယ်နှင့် တန်၊ မတန်ကိုလည်း မသိ။ ငါတို့နှင့်တကွ ငြင်းခုံရာသလော။ ယခုပင် မင်းကိုလျှောက်၍ လက်၊ ခြေဖြတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုစေအံ့။’ - ဟု ငြိမ်းခြောက်၏။ ထိုသူတို့ကို ကြောက်သောအားဖြင့် ကိုယ်၏ ဥစ္စာဖြစ်သော လယ်၊ ယာတို့ကို ‘ယူတော်မူပါလော့။’ -ဟု ဆောင်နှင်း ခဲ့၍ မိမိအိမ်၌ ကြောက်လန့်သဖြင့် အိပ်နေရကုန်လတ္တံ့။ ယုတ်မာသော အလွန်ရဟန်းတို့လည်း သီလရှိသောရဟန်းတို့ကို အလိုအတိုင်း နှိပ်စက် ကုန်လတ္တံ့။ သီလရှိသောရဟန်းတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမရကုန်သဖြင့် တောသို့ဝင်၍၊ ချုံပုပွေါင်းရှိသောအရပ်တို့၌သာ ပုန်းအောင်း၍ နေကုန်ရလတ္တံ့။” -ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁။ ချုံပုပွေါင်း = ချုံပုတ်ပေါင်း။

ဤသို့ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ၌သာ သင်သည် မြင်မက်သည် မဟုတ်။ ရှေးမင်းတို့သည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် မြင်မက် မှူးကုန်သည်။”-ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ထိုဇာတ်၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် အိပ်မက် ၁၆ ပါးကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးသော်၊ မဖြေနိုင်၍ “အန္တရာယ်ကြီးစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ယစ်နတ်တင်လော့။”-ဟု ဆို၏။ မင်းလည်း ထိုစကားကိုယုံ၍ သတ္တဝါတို့ကို သတ်မည်ပြု၏။

လုလင်တစ်ယောက်သည် “ဤအမှုသည် မဟုတ်တန် ရာ။”-ဟု ပညာရှိကိုရှာသောအခါ ငါတို့ ဘုရားလောင်းရသေ့ကို တွေ့၏။ မင်းနှင့် လုလင်သည် ဘုရားလောင်းရသေ့သို့ကပ်၍ အိပ်မက် အခြင်းအရာ အကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်၏။ ရသေ့လည်း ဘုရားသခင်ဖြေသကဲ့သို့ ဖြေပေ၏။ သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာ ရကုန်၏။

အိပ်မက်မြင်သောမင်းကား အာနန္ဒာ။ လုလင်ကား သာရိပုတ္တရာ။ အိပ်မက်ဖြေသော ရသေ့ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော် မူ၏။-ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

စကားပြေလှအောင်ဆိုသော် ကျယ်မည်စိုး၍ အလျဉ်းမပြတ်ရုံမျှ ကောက်ကာခုန်ကာ ဆိုလိုက်ပေသည်။ ဤကား ကောသလမင်းကြီး မြင်မက်သော အိပ်မက်တည်း။

ဤအိပ်မက်ကိုဖြေရာ၌ ‘မည်သည့်ကာလ အစဖြစ်၍ မည်သည့်ကာလ အဆုံးဖြစ်မည်။’-ဟု ဘုရား ဟောတော်မမူ။ ‘အဓမ္မိကမင်းတို့၏ လက်ထက်ဖြစ်မည်။’-ဟူ၍သာ ဟောတော်မူ သောကြောင့် အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာဆရာတို့လည်း အခါကို မပိုင်းခြား နိုင်ကြ။ ‘အဓမ္မိမင်း မင်းပြုသောအခါ ဟူသမျှ၌ပင် ဖြစ်မည်။’- ဟု ယူရန်ရှိ၏။

ကောသလမင်းကြီး အိပ်မက်အကြောင်း* ပုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်

ပုစ္ဆာ။ ။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး မြင်မက်သောအိပ်မက် တို့ကို မည်သည့်ကျမ်းက လာသည်ကို သိလိုပါ သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း မကျဉ်းမကျယ် မှတ်သား လိုပါသည်။ စကားပြေ ထုတ်နုတ်တော်မူပါ။

ဝိသဇ္ဇနာ။ ။ ကောသလမင်းကြီး၏အိပ်မက်ကို မေးရာ၌- ထိုအိပ်မက်တို့ကို ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ် ဇာတ်တော် နှင့် တကွ ခုဒ္ဒကနိကာယ်အဝင် ဧကနိပါတ် ဇာတ်ကျမ်း အဋ္ဌမပိုင်း ဝရဏဝဂ်တွင် သတ္တမ မြောက်ဖြစ်သော မဟာသုပိနဇာတ်၌ သင်္ဂါယနာ တင်သည်။ တင်သောဂါထာတို့ကား

* ဥသဘာရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါစ၊ အသော ကံသော သိင်္ဂီလိကာစ ကုမ္ဘော။

ပေါက္ခရဏီစ အပါကစန္ဒနံ၊ လာဗူနိသီဒန္တိ သိလာပ္ပဝန္တိ။ ။

* မဏ္ဍုကိယော ကဏှသပေ ဂိလန္တိ၊ ကာကံ သုပဏ္ဍာ ပရိဝါရယန္တိ။

တသာဝကာ ဧဋ္ဌကာနံ ဘယာဟိတိ။ ။ *ဟူသည်တည်း။

ဤဂါထာတို့တွင် ဥသဘာအစ စန္ဒနံ အဆုံးရှိအောင် အဋ္ဌကထာ၌ တင်သည်။ လာဗူ နိသီဒန္တိ အစရှိသော ၄ ပါဒတို့ကို ဧကနိပါတ်ပါဌဇာတ်၌ တင်သည်။

* သမန္တစက္ခုဒီပနိကျမ်း စာ-၁၅၃ ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်နုတ်သည်။
၁။ ၅၅၀ ဇာတ်တော်စဉ်-၇၇။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ၌-

‘ပရိနိဗ္ဗာဏေ ယု ဘဂဝတိဝိဂီတိ ကာရကာ ဥသဘာဒီနိ အဋ္ဌကထံ အာရောပေတွာ လာဗူနိသီဒန္တိတိ အာဒီနိ စတ္တာပရိပဒါနိ စကံ ဂါထံ ကတွာ စကနိပါတေ ပါဠိ အာရောပေသုံ။’ဟူ၍ ဆိုသည်။

ထိုအိပ်မက်ကို မေးရာ၌ ဖြေအံ့သောစကားသည် အလွန် ကျယ်ဝန်းမည်ဖြစ်သောကြောင့် ချုံး၍သာ ဖြေဆိုပေးအံ့။

ကောသလမင်းကြီးသည် ၁၆ ပါးသော အိပ်မက်တို့ကို မြင်မက်၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးသည်ရှိသော်၊ ‘အန္တရာယ် ၃ ပါးသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သဗ္ဗစတုက္ကယဇ်ကိုသာ စီရင်လော့။’ -ဟုဆို၍၊ မြို့၏အပ၌ ယဇ်တွင်းကိုပြု၍ များစွာသော အခြေ ၄ ခုရှိသော သားအပေါင်း၊ ၄ က်အပေါင်းတို့ကို ရုံးစု၏။

ထိုအခါ မလ္လိကာဒေဝီသည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုဘိ သနည်း။ ဘုရားသခင်ကိုသာ မေးလော့။” -ဟုဆို၍ ကျောင်းတော်သို့ ခေါ်၍ သွားလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း လာကြောင်းကို မေးလင့်၏။ “အိပ်မက်မြင်မက်ကြောင်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ကိုဆိုကြောင်း၊ အိပ်မက်၏ ဖြစ်ကြောင်းလုံးစုံကို ဖြေတော်မူပါ။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ငါဘုရားကို ထား၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ ထိုအိပ်မက်တို့၏ အန္တရာယ် ဖြစ်ခြင်းကို သိနိုင်မြင်နိုင်သောသူမည်သည် မရှိ။ ငါဟောအံ့။ သင်မြင်သောအိပ်မက်ကို ဆိုလော့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား။ ကောင်းပြီ။” ဟုဆို၍ မြင်သောအိပ်မက် တို့ကို ဆိုအံ့သောမှာ ‘ဥသဘာ ရုက္ခာ ဂါဝိယော ဂဝါစ။’ အစရှိသော မာတိကာဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁ - ရှေးဦးစွာမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ၎င်းသော မျက်စဉ်းအဆင်းရှိသော ညှိသော နွားလားတို့သည် အရပ် ၎် မျက်နှာမှ မင်းရင်ပြင်သို့ လာလတ်၍ ‘ဝေ့သည်ကို ရှုကုန်အံ့။’ ဟု လူများတို့ စည်းဝေးကုန်စဉ်၊ ဝေ့အံ့သော အခြင်းအရာတို့ကို ပြ၍ မြည်တွန်ဟိန်းဟည်းလျက် မဝေ့ဘဲ ဖဲကြ လေကုန်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်သည်ကား မင်းကြီးလက်ထက်၌ ဖြစ်မည် မဟုတ်။ နောင်အခါ အဓမ္မိကမင်း၊ အဓမ္မိကလူတို့ လက်ထက်၌ ဖောက်ပြန်၍၊ ကုသိုလ်တရား လျှော့ကျ၍၊ အကုသိုလ် တရား ပြန့်ပြောသောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုအခါ မိုးတို့သည် ကောင်းစွာမရွာလတ္တံ့။ မိုးရေတို့သည် ပြတ်လတ္တံ့။ ကောက်ပဲတို့သည် ညှိုးကုန်လတ္တံ့။ ငတ်မွတ်ကုန်လတ္တံ့။ ရွာလိုဘိသကဲ့သို့ အရပ် ၎် မျက်နှာမှ တိမ်တောင်တို့သည် တက်လတ်၍၊ မိန်းမတို့သည် နေပူ လှန်းထားအပ်သော စပါးတို့ကို စွတ်အံ့စိုး၍ အတွင်းသို့သွင်းစဉ် ကာလ၌ ယောက်ျားတို့လည်း ပေါက်တူး၊ ခြင်းတောင်း လက်စွဲ ကုန်လျက် ကန်သင်း၊ ကန်ပိုင် ဖွဲ့အံ့သောငှာထွက်စဉ် ရွာအံ့သော အခြင်းအရာတို့ကိုပြ၍၊ ခြိမ်းမည်းလျက် လျှပ်စစ်နွယ်တို့ကိုပြ၍ မရွာဘဲသာ ပြေးလတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂ - ဒုတိယမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ငယ်သောသစ်ပင်ချုံပင်တို့သည် မြေကိုဖောက် ထွင်း၍ ၁ထွာ၊ ၁တောင် တက်ကာမျှဖြင့် ပွင့်ကုန်၊ သီးကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား-လောကသည် ဆုတ်ယုတ် သောအခါ လူတို့သက်တမ်း ယုတ်သောကာလ၌ ဖြစ်လတ္တံ့။ နောင်အခါ သတ္တဝါတို့သည် ထက်သောရာဂ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍

အရွယ်မရောက်သေးသော သတို့သမီးငယ်တို့သည် ယောက်ျားသို့ သွား၍ ဥတုလာခြင်း၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း၊ သားသမီး ပွားစီးခြင်း တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၃ - တတိယမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ နွားမကြီးတို့သည် ယနေ့ဖွားသစ်သော နွားငယ်တို့၏နို့ကို စို့ကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်၏အလိုကား- နောင်အခါ လူတို့တွင် ကြီးသောသူတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုခြင်း ကင်းသော ကာလ၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသတ္တဝါတို့သည် အမိအဖတို့၌ လည်းကောင်း၊ ယောက္ခမ ယောက်ျားသူ၊ ယောက္ခမမိန်းမသူတို့၌ လည်းကောင်း ရှက်ခြင်းကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိအလိုလိုပင် ဥစ္စာ စည်းစိမ်တို့ကို စီရင်လျက် ဝတ်စားရာကိုမျှ ကြူးသောသူတို့အား ပေးလိုမှသာ ပေးလတ္တံ့။ မပေးလိုသည်ရှိသော် မပေးလတ္တံ့။ သက်ကြီး မိဘတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သည်ဖြစ်၍ အလိုအတိုင်း မပြည့်စုံသဖြင့်၊ ငယ်သောသား၊ သမီး၊ ချွေးမတို့ကိုသာ အလိုလိုက်၍ အသက်ရှည် ရလတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၄ - စတုတ္ထမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်နိုင်သော ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသော နွားကြီးအဆက်ဆက်တို့ကို မကမူ၍ နွားငယ်တို့ကိုသာ ကကုန်၏။ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍ စွန့်လျက် ရပ်ကုန်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား- နောင်အခါ အဓမ္မိက မင်းတို့လက်ထက်၌ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ အဓမ္မိကမင်းတို့သည် ပညာရှိ ကုန်သော၊ အစဉ်အဆက်၌ လိမ္မာကုန်သော၊ အမှုကိုဆောင်ရွက်

ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အမတ်ကြီးတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မပေးလတ္တံ့။ တရားစီရင်ရာအရပ်၌လည်း ပညာရှိကုန်သော၊ စီရင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော၊ ကြီးရင့်သောအမတ်တို့ကို မထားကုန်လတ္တံ့။ ငယ်သော၊ ပညာမရှိသော၊ အစဉ်အဆက်၌ မလိမ္မာသော၊ အမှုကို မဆောင်ရွက်နိုင်သော အမတ်ငယ်တို့ကိုသာ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ တရားစီရင်ရာ၌လည်း ပညာမရှိကုန်သော၊ စီရင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော၊ ငယ်နုကုန်သောသူတို့ကိုသာ ထားကုန်လတ္တံ့။ ထိုအမတ်မိုက်၊ တရားသူကြီးမိုက်တို့သည် မင်းမှုကို လည်းကောင်း၊ လျော်၊မလျော်ကိုလည်းကောင်း မသိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ထားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍၊ မင်း၏အမှုကို ပြီးစိမ့်သောငှာလည်း မတတ်နိုင်၍ အမှုကို စွန့်ကုန်လတ္တံ့။ ပညာရှိသောအမတ်တို့သည်လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မရသောကြောင့် ကိစ္စကိုပြီးစိမ့်သောငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း 'ငါတို့အား ထိုအမှုမှ အပဖြစ်ကုန်၏။ အမတ်ငယ်တို့သာ သိကုန်လတ္တံ့။ ဖြစ်လေသမျှတို့ကို စောင့်ရှောက်ကုန်လတ္တံ့။' -ဟု ထိုမင်းတို့အား ပယ်စွန့်ကုန်လတ္တံ့။" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၅ - ပဉ္စမမြင်မက်သည်ကား-

"အရှင်ဘုရား။ ခံတွင်း ၂ ခုရှိသောမြင်းသည် နံပါး ၂ဖက်ကို မှုယောကို ပေးကုန်သော် ၂ ခုသောခံတွင်းဖြင့် စားသည်ကို မြင်မက်၏။" ဟု လျှောက်၏။

"မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား နောင်အခါ အဓမ္မိကမင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ အဓမ္မိက ဗာလရာဇာတို့သည် တရားမစောင့် လျှပ်ပေါ်သောသူတို့ကို တရားစီရင်ရာ၌ ထားလတ္တံ့။ ထိုအခါ ထိုတရားသူကြီးမိုက်တို့သည် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု၌ မခန့်မကြောက်သည်ဖြစ်၍၊ ၂ ဖက်သားတို့၏ တံစိုးကို စား၍ တရားစီရင် ကုန်လတ္တံ့။" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၆ - ဆဋ္ဌမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ လူတို့သည် အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို သုတ်သင်၍၊ ‘ဤရွှေခွက်၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ပါလော့။’ ဟု မြေခွေးတစ်ခုအား ဆောင်၍ကပ်၏။ ထိုရွှေခွက်၌ မြေခွေး ကျင်ငယ်စွန့်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ ဤအိပ်မက်အလိုကား- နောင်အခါ တရားမစောင့် သော အဓမ္မိကရာဇာမင်းတို့သည် အမျိုးကောင်းသားတို့အား ရွံရှာ သဖြင့် စည်းစိမ်ကို မပေးလတ္တံ့။ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဆင်းရဲ ကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်သောသူတို့သည် အစဉ် အစိုးရကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ‘ငါတို့သည် အမျိုးယုတ်သောသူတို့အား မှီ၍ အသက်မွေးရတော့မည်။’ ဟု သမီးကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးကောင်းသမီးတို့၏ အမျိုးယုတ်သောသူတို့နှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်း သည် ရွှေခွက်၌ မြေခွေး ကျင်ငယ်စွန့်သည်နှင့် တူလတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၇ - သတ္တမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြိုးကိုကျစ်၍ ခြေရင်း၌ ထား၏။ ထိုယောက်ျားနေသော အင်းပျဉ်အောက်၌အိပ်သော မြေခွေးမငယ်တစ်ခုသည် ထိုသူ မမြင်စဉ် စားသည်ကို မြင်မက် ၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ မိန်းမတို့သည် ယောက်ျားတို့၌ လျှပ်ပေါ်သော ပုရိသလောလ၊ သေသောက်ခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သော သုရာလောလ၊ တန်ဆာဆင်ခြင်း၌လျှပ်ပေါ်သော အလင်္ကာရလောလ၊ ခရီးသွားခြင်း၌ လျှပ်ပေါ်သော ဝိသီခါလောလ၊ အစား၌လျှပ်ပေါ်သော အာမိသလောလတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ သီလသီတင်း မဲ့ကုန်သည် ဖြစ်၍၊ လင်သည် လယ်လုပ်ကုန်သွယ်၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ရသော

ဥစ္စာတို့ကို သယောက်လင်ငယ်တို့နှင့်တကွ သေသောက်ကုန်လျက် ပန်းနံ့သာ၊ နံ့သာပျောင်းတို့ဖြင့် ဆင်၍ အမှုကြီးငယ်ကိုမျှမပြုဘဲ၊ အိမ်ထရုံ အထက်အဖို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပေါက်ရှိရာအရပ်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း သယောက်လင်ငယ်ကို ဆောင်၍၊ နက်ဖြန် ပျိုးအံ့သော မျိုးကိုမျှသော်လည်း ထောင်း၍၊ ယာဂုထမင်း ခဲဖွယ်စသည်တို့ကို စားသောက်၍ ပျက်စီးလတ္တံ့။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၈ - အဋ္ဌမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ အိမ်တံခါး၌ အချည်းနှီးသော များစွာသော အိုးတို့ဖြင့်ရုံအပ်သော ရေပြည့်သော အိုးတစ်လုံး ရှိ၏။ အမျိုး ၄ပါး တို့သည် အရပ် ၈ မျက်နှာမှရေကို ဆောင်၍ ပြည့်သောအိုးကြီး၌သာ ပြည့်စေကုန်၏။ လျှံ၍ စီးစေကုန်၏။ အဖန်တလဲလဲ ထိုအိုး၌သာလျှင် ရေကို လောင်းကြကုန်၏။ အချည်းနှီးသောအိုး၌ကား ကြည့်သည့်သူမျှ မရှိသည်ကို မြင်မက်၏။”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ လူတို့သည် ယုတ်ကုန်အံ့။ တိုင်းပြည်၊ မြို့ရွာတို့သည် သြဇာ မရှိကုန်လတ္တံ့။ မင်းတို့သည် ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ ထိုမင်းတို့၏ဘဏ္ဍာတိုက်တို့၌ ၁ သိန်းမျှသော အသပြာသာလျှင် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့ ဆင်းရဲသောမင်းတို့သည် ခပ်သိမ်းသောဇနပုဒ် တို့ကို မင်းမှုကိုသာ ပြုစေကုန်လတ္တံ့။ ဇနပုဒ်သားတို့လည်း မင်းမှုဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်သောကြောင့် မိမိတို့အမှုကို မပြုရကုန်လတ္တံ့။ မိမိတို့ အမှုကိုစွန့်၍ မင်းမှုကိုသာ ပြုကြရကုန်လတ္တံ့။ မင်း၏ အကျိုးငှာ သာလျှင် ကောက်ပဲတို့ကို စိုက်ပျိုးစေလျက်၊ စောင့်ကုန်၊ ရိတ်ကုန်၊ နယ်ကုန်လျက်၊ ကြံခင်းကိုပြုသောသူတို့သည် ယန္တရားကို ပြုကုန်၍ တင်လဲ စသည်တို့ကို ချက်ကုန်လျက်၊ ပန်းခင်း စသည်တို့ကို ပြုကုန်၍၊ ထိုပန်းခင်းမှ ဖြစ်ကုန်သော ပန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၍ မင်း၏ ကျီးကြံ၌ သာလျှင် ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့။ မိမိတို့အိမ်၌ အချည်းနှီးသော ကျီးကြံ တို့ကို ဖြည့်ကုန်သောသူတို့သည် မဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၉ - နဝမမြင်မက်ခြင်းကား-

“အရှင်ဘုရား။ ကြာမျိုး ၅ ပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော၊ နက်သော၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေဆိပ်ရှိသော ရေကန်တစ်ခု၌ ထက်ဝန်းကျင်မှ အခြေ ၂ ခု၊ အခြေ ၄ ခုရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် သက်၍ သောက်ကုန်၏။ ထိုရေကန်၌လည်း အလယ်၌ နက်သောရေသည် နောက်၍၊ အနားဝန်းကျင် အခြေ ၂ ခု၊ အခြေ ၄ ခုရှိသော သတ္တဝါ တို့၏ နင်းရာသက်ရာအရပ်၌ ကြည်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ မင်းတို့သည် တရားမစောင့် ကုန်။ ဆန္ဒ အစရှိသော အဂတိသို့ လိုက်ကုန်လျက် မင်းပြုကုန်လတ္တံ့။ တရားနှင့်ညီစွာ စီရင်ဆုံးမခြင်းသည် မရှိလတ္တံ့။ တံစိုး စား၍၊ ဥစ္စာ မက်မော၍၊ တိုင်းသူပြည်သူတို့၌ ခန္တီ၊ မေတ္တာမရှိ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ကြံညစ်ယန္တရား၌ ကြံကိုကဲ့သို့ နှိပ်စက်၍ အထူးထူးသော အခွန်အတုတ်တို့ကို ဖြစ်စေကုန်လတ္တံ့။ ထိုသူတို့သည် အခွန်အတုတ် မပေးနိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ရွာနိဂုံး၊ ဇေပုဒ်တို့ကို စွန့်၍ ရွာစွန့်၌သာ နေကုန်လတ္တံ့။ တိုင်းလယ်၊ ပြည်လယ်၊ ရွာကြီး၊ ရွာငယ်တို့သည် ဆိတ်ညံ့၍ ရွာစွန့်ရွာနား စည်ပင်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၀ - ဒသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ တစ်အိုးတည်းသာ ချက်သောထမင်းသည် ၃ စု ထားသကဲ့သို့ တစ်စုကား နှံ့၍၊ တစ်စုကား ဆတ်၍၊ တစ်စုကား ကောင်းစွာကျက်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ မင်းတို့သည် မတရားသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ မင်းတို့ မတရားသည်ရှိသော် အမတ်၊ ပုဏ္ဏား၊ သူကြွယ်၊ နိဂုံးဇေပုဒ်သားတို့သည်လည်း တရားမစောင့်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုလူတို့ကို စောင့်ကုန်သောနတ်၊ အပူဇော်ကိုခံကုန်သောနတ်၊ အာကာသဋ္ဌနတ်၊

ရကွစိုးနတ်တို့သည်လည်း တရားမစောင့်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ တရားမစောင့်ကုန်သော ထိုမင်းတို့လက်ထက် ပြည်ရွာတိုင်းကားတို့၌ လေတို့သည် မညီမညွတ် ပြင်းစွာ လာကုန်လတ္တံ့။ အာကာသဋ္ဌနတ် ဗိမာန်တို့သည် တုန်လှုပ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသို့တုန်လှုပ်သည်ရှိသော် နတ်တို့သည် အမျက်ထွက်၍ မိုးကို မရွာစေကုန်လတ္တံ့။ ရွာသော်လည်း အနံ့မရွာ။ အလုံးစုံ အနံ့ပင်ရွာသော်လည်း စိုက်ခြင်း၊ ကြဲခြင်း၏ ကျေးဇူးဖြစ်အောင် မရွာ။ တိုင်းတစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ ရွာတစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ဆည်ကန်တစ်ခု၌ လည်းကောင်း၊ အိုင်တစ်ခု၌ လည်းကောင်း တစ်ပြိုင်နက် မရွာ။ တစ်ဖက်ဆည်ကန်၏ အထက် အဖို့၌ ရွာသည်ရှိသော် အောက်အဖို့၌ မရွာ။ အောက်၌ ရွာသော် အထက်၌ မရွာ။ တစ်ခုသောအရပ်၌ အလွန်ရွာလွန်းသဖြင့် ကောက်ပဲ ပျက်၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ မရွာသဖြင့် ညှိုးငယ်သေပျောက်၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ ကောင်းစွာရွာ၍ ပြည့်စုံခြင်းဖြစ်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၁ - ကောဒသမမြင်မက်သည်ကား -

“အရှင်ဘုရား။ အဖိုး ၁ သိန်းထိုက်သော စန္ဒကူးနှစ်ကို ရက်တက်ရည်ဖြင့် ရောင်းဝယ်သည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ ငါဘုရား၏ သာသနာတော် လျှောက်သောအခါ၌ ပစ္စည်း ၄ ပါးတို့ကို မက်မောကုန်သော အလဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် ‘ပစ္စည်း’ ဟူသောအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် တရား ဟောကုန်လတ္တံ့။ ပစ္စည်း ၄ ပါးမှလွတ်၍ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စိမ့်သောငှာ နိဿရဏပက္ခ၌ တည်၍၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရှေး၍ပြု၍ တရားဟောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၂ - ဒွါဒသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ အချည်းနှီးသော ဘူးတောင်းသည် ရေ၌ နစ်သည်ကို မြင်မက်၏။”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ အဓမ္မိကမင်းတို့လက်ထက် လောကသည် ဖောက်ပြန်၍၊ မင်းတို့သည် အမျိုးကောင်းသားတို့အား စည်းစိမ်ကိုမပေးမူ၍၊ အမျိုးယုတ်သောသူတို့ကိုသာ စည်းစိမ်ပေး၍ အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဆင်းရဲ ကုန်သောကြောင့် ထိုသူတို့၏စကားသည် မင်း၏ရှေ့မှောက် အမတ်၏ ရှေ့မှောက် တရားဆုံးဖြတ်ရာတို့၌ မတည်လတ္တံ့။ ဘူးတောင်းနစ်လေ သကဲ့သို့ အမျိုးကောင်းသားတို့သည် နစ်၍၊ အမျိုးယုတ်သောသူတို့၏ စကားသာလျှင်ပေါ်၍ တည်ရလတ္တံ့။ ရဟန်းသံဃာတို့၏ အစည်းအဝေး အမှုကြီးငယ် ပြုရာ၊ ဝိနည်းဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်တို့၌ လည်း ဒုဿီလပါပပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားသာလျှင် တည်ရလတ္တံ့။ လန့်သူမြတ်ရဟန်း၊ အမျိုးကောင်းသားတို့၏စကားသည် မတည်ရ လတ္တံ့။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၃ - တေရသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ကြီးစွာသော စုလစ်မွမ်းခွန်ပမာဏရှိသော တစ်ခဲနက်သောကျောက်သည် လှေကဲ့သို့ ရေဝယ် ပေါလောပေါ် သည်ကို မြင်မက်၏။”ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ အဓမ္မိကရာဇာမင်းတို့သည် အမျိုး ယုတ်သောသူတို့အား စည်းစိမ်ကိုပေး၍၊ အမျိုးမြတ်သောသူတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏။ ထို အမျိုးမြတ်သောသူတို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူတို့သည် ရိုသေခြင်းကို မပြုကုန်လတ္တံ့။ မင်း၏ရှေ့မှောက် စသည်တို့၌ သူမြတ်တို့၏စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်နိုင်ကုန်

လတ္တံ့။ ဆိုပါသော်လည်း ပြက်ရယ်မှုပြုသည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သံဃာ့ အစည်းအဝေး၌လည်း ‘သီလရှိသော ရဟန်းတို့ကို အရိုအသေ ပြုအပ်၏။’-ဟု မအောက်မေ့ကုန်လတ္တံ့။ ထို လန္တီသူတော်ကောင်း ရဟန်းတို့စကားသည် သက်ဝင်၍ မတည်နိုင်လတ္တံ့။”ဟု မိန့်တော် မူ၏။

၁၄ - စုဒ္ဒသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ သစ်မည်စည်ပွင့်မျှသော ဖားမငယ်တို့သည် ကြီးစွာသော၊ လျင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေကို လျင်စွာလိုက်၍၊ ကြားရိုး ကဲ့သို့ ဖြတ်၍၊ အသားကို စား၍ မျိုကုန်သည်တို့ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ လောက၌ လူတို့သည် ကိလေသာ ထူပြောကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ကိလေသာ၏အလိုသို့ လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငယ်ကုန်သော၊ အလွန်ငယ်ကုန်သော မယားတို့၏အလိုသို့ လိုက်ကုန် လတ္တံ့။ အိမ်၌ အမှုလုပ်သောသူ၊ ရွှေ၊ငွေ၊ အလုံးစုံကို ထို မယားငယ် တို့အားသာလျှင် ဆောက်နှင်းကုန်လတ္တံ့။ ရွှေ၊ငွေတို့၏ အချင့်အချိန် အရပ်တို့ကို သိလို၍ ‘အတယ်နည်း’ဟု မေးသည်ရှိသော်၊ ‘များလိုများ နည်းလိုနည်း သင့်အား ဤလုံ့လဖြင့် ဘယ်အတွက်’ ရှိအံ့နည်း။ သင်သည် ငါ၏ အိမ်၌ရှိသည်၊ မရှိသည်ကို သိချင်သေးသလော။’ ဟု ဆို၍၊ အထူးထူးအပြားပြား ဆဲရေးနှုတ်လှဲထိုးခြင်းဖြင့် သိပ်နယ် ၍၊ ကျွန်သပေါက်ကဲ့သို့ အလိုအတိုင်းပြု၍ မိမိ၏အစိုးရခြင်းကို ဖြစ်လတ္တံ့။”ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၅ - ပန္နရသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ ၁၀ ပါးသော မသူတော်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံသော၊ ရွာ၌ ကျက်စားသောကျီးကို ရွှေဟင်္သာတို့ ခြံရံသည်ကို မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်အခါ မင်းတို့သည် ဆင်အတတ် အစရှိသည် တို့၌ မလိမ္မာကုန်။ စစ်ထိုးခြင်း၌ မရဲရင့်ကုန်။ ထိုမင်းတို့သည် မိမိအား မင်းအဖြစ်မှ ပျက်စီးခြင်းကို ရွံရှာသည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးမြတ်သောသူ တို့အား စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မပေးမူ၍ မိမိ၏ ခြေရင်းစောင့် ဖြစ်ကုန်သော ဆတ္တာသည် အစရှိကုန်သော ယုတ်သောသူတို့အားသာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးအနွယ် မြတ်သောသူ တို့သည် မင်း၏အိမ်၌ တည်ရာကို မရသည်ဖြစ်၍ အသက်ကို မွေးပါ စိမ့်သောငှာ အမျိုးယုတ်သောသူတို့ထံမှာ ခြံရံစားရကုန်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤအရာ၌ ‘အန္တေဟိ ဒသဟိ အသဒ္ဓမ္မေဟိ သမန္တဂတံ ဂေါမဂေါစရံ ကာကံ ကဉ္စနဝဏ္ဏတာယ သုဝဏ္ဏန္တိ လဒ္ဓနာမကေ သုဝဏ္ဏရာဇဟံသေ ပရိဝါရေန္တေ အဒ္ဓသံ။ ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။

‘သုဝဏ္ဏရာဇဟံသေဟိ ကာကဿ ပရိဝါရိတကာလောဝိယ ဘဝိဿတိ။ ။’ ဟူ၍လည်းကောင်း။- ဇာတ်အဋ္ဌကထာတို့၌ ဆိုသောကြောင့် ‘သုဝဏ္ဏ’ကို ‘ရွှေဟင်္သာငှက်’ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ဆိုသည်။

ဝိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာ၌ကား ‘ကာကံသုဝဏ္ဏာ ပရိဝါယန္တိတိ အာဒိသု ဂရဋ္ဌေ။’ ဟု ဖွင့်ရကား၊ ဝိမာနဝတ္ထု အဋ္ဌကထာဆရာ အလိုအားဖြင့် ‘ဂဋ္ဌနိငှက်’ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ယူသင့်၏။

၁၆ - သောဠသမမြင်မက်သည်ကား-

“အရှင်ဘုရား။ သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို စားကုန်၏။ ယခုအခါကား ဆိတ်တို့သည် သစ်တို့ကို လိုက်၍၊ ရွပ်ရွပ်ဝါး၍ စားသည်ကိုလည်း မြင်မက်၏။ ထိုမှတစ်ပါး သစ်တို့သည် ဆိတ်တို့ကို အဝေးကမြင်၍၊ ကြောက်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ချုံပုတ်ပေါင်းတို့သို့ လျှိုးဝင်၍ ပုန်းကုန်သည်ကိုလည်း မြင်မက်၏။” ဟု လျှောက်၏။

“မင်းကြီး။ နောင်သောအခါ အခမ္ဘိကမင်းတို့လက်ထက် အမျိုးယုတ်တို့သည် မင်းနှင့်အကျွမ်းဝင်၍ အစိုးရသည် ဖြစ်ကုန်အံ့။ အမျိုးကောင်းသားတို့ကား ဆင်းရဲကုန်လတ္တံ့။ အမျိုးယုတ်တို့သည် မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍၊ မင်းကို မိမိတို့စကားကို ယူစေ၍၊ တရားဆုံးဖြတ်ရာ စသည်တို့၌ အားရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ အမျိုးမြတ်တို့အား အစဉ်အဆက်မှလာသော လယ်ယာ စသည်တို့ကို ‘ငါတို့၏ ဥစ္စာတည်း။’ ဟု တရားပြု၍၊ အမျိုးမြတ်သောသူတို့သည်လည်း ‘သင်တို့၏ ဥစ္စာမဟုတ်။’ ဟု တရားပြိုင်ဆိုသည်ရှိသော်၊ ကြိမ်နွယ်ကိုဖြင့် ပုတ်ခတ်စေ၍ လည်၌ကိုင်၍ ထုတ်စေ၏။ ‘ကိုယ်နှင့် တန်၊ မတန်ကိုလည်း မသိ။ ငါတို့နှင့်တကွ ငြင်းခုံရာသလော။ ယခုပင် မင်းကိုလျှောက်၍ လက်၊ ခြေဖြတ်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုစေအံ့။’ ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ အမျိုးမြတ်သောသူတို့သည် ထိုသူတို့အား ကြောက်သောအားဖြင့်၊ ကိုယ်၏ဥစ္စာဖြစ်သော လယ်ယာတို့ကို ‘ယူတော်မူပါလော့။’ -ဟု ဆောက်နှင်းခဲ့၍၊ မိမိအိမ်၌ ကြောက်လန့်သဖြင့်သာ အိပ်နေရကုန်၏။

“ယုတ်မာသော အလန္တီရဟန်းတို့သည်လည်း သီလရှိသော ရဟန်းတို့ကို အလိုအတိုင်း နှိပ်စက်ကုန်လတ္တံ့။ သီလရှိသောရဟန်းတို့သည် ကိုးကွယ်ရာမရသဖြင့် တောသို့ဝင်၍၊ ချုံပုတ်ပေါင်းရှိသော အရပ်တို့၌သာ ပုန်းရှောင်၍ နေရကုန်လတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့မိန့်တော်မူပြီးလျှင် “ယခုအခါ၌သာ သင်မင်းကြီးသည်သာ ဤအိပ်မက်ကို မြင်မက်သည်မဟုတ်။ ရှေးမင်းတို့သည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် မြင်မက်ဖူးကုန်၏။” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

ထိုဇာတ်၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် အိပ်မက် ၁၆ ပါးတို့ကို မြင်မက်၍၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေးသော် မဖြေနိုင်၍၊ “အန္တရာယ်ကြီးစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။ သတ္တဝါတို့ကိုသတ်၍ ယဇ်နတ်တင်လော့။” ဟု ဆို၏။

မင်းလည်း ထိုစကားများကို ယုံ၍ သတ္တဝါတို့ကို သတ်မည် ပြု၏။

လုလင်တစ်ယောက်သည် ‘ဤအမှုသည် မဟုတ်တန်ရာ။’ ဟု ပညာရှိကိုရှာ၍ ထိုအခါ ငါတို့ဘုရားလောင်း ရသေ့ကို တွေ့၏။

မင်းနှင့် လုလင်သည် ဘုရားလောင်းရသေ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အိပ်မက်၏ အခြင်းအရာအကြောင်းတို့ကို မေးလျှောက်၏။

ရသေ့လည်း ဘုရားသခင်ဖြေသကဲ့သို့ ဖြေပေ၏။ သတ္တဝါတို့သည် ချမ်းသာရာကို ရကြကုန်၏။

“အိပ်မက်မြင်မက်သောမင်းကား အာနန္ဒာ။ လုလင်ကား သာရိပုတြာ။ အိပ်မက်ဖြေသော ရသေ့ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

စကား ဖြေလည်လှအောင်ဆိုသော် ကျယ်အုံစိုး၍ စကားအလျှဉ် မပျက်ရုံသာ ကောက်ကာခုန်ကာ ဆိုလိုက်ပေသည်။

ဤကား ကောသလမင်းကြီးမြင်မက်သော အိပ်မက်တည်း။

မုံရွေးစေတနာ့ဆရာတော်

အိပ်မက်-၁

နန်းရင်ပြင်ရှေ့ဝယ် ခွာနက်ကြီး ၄ ကောင် ရှေ့မည့်ဟန်ပြုပြီး မရှေ့ဘဲ ရှောင်လွှဲသွားကြသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

တရားမစောင့်သောလူတို့လက်ထက် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးချိန်မှာ မိုးရွာမည့်ဟန်ဆင်ပြီးမှ မရွာဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း။

အိပ်မက်-၂

အရွယ်နှင့်မမျှ ငယ်ရွယ်သောသစ်ပင်တို့သည် သီးကြကုန်၏။-ဟု
မြင်မက်ပုံ။

ကိလေသာရာဂ ထူပြော၍
အရွယ်မရောက်ခင် အိမ်ထောင်ပြုကာ ကလေးများ ရကြခြင်း။

နွားမကြီးတို့သည် မွေးဖွားစနွားကလေးတို့၏နို့ကို စိုကြသည်။-ဟု
မြင်မက်ပုံ။

ဂရုဂါရဝတရား ပျက်ပြားသောကာလ၌
သားသမီးငယ်တို့ထံ မိဘများ ရိုက္ခိုးခိုက်နေရခြင်း။

ခွန်အားဗလပြည့်စုံသော ခွားကြီးများကိုပယ်ပြီး နုပျိုသောခွားငယ်များကို ဝန်ကြီးတင်ကာ ရုန်းစေသည်။-ဟု မြင်မက်ခြင်း။

နောင်အခါတွင် ကြီးသောအမှုကိစ္စတာဝန်များ၌ လူကြီးများကိုပယ်ပြီး ငယ်ရွယ်သူတို့ကိုသာ ကြီးကြပ်ဆုံးဖြတ်စေလိမ့်မည်။-ဟုဟောပြောပုံ။

ဦးခေါင်း ၊ လုံးရှိသောမြင်းသည် ၊ ဖက်သောဦးခေါင်းနှင့်
အစာစားသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

နောင်အခါဝယ် တရားစီရင်ခွာများ၌ ၊ ဦးသူတို့ထံမှ လာဘ်ယူပြီး
ထင်ရာမြင်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်။-ဟု ပြောပြသောပုံ။

‘အဖိုး ၁ သိန်းတန်ရွှေ့ကပ်ဝယ် ကျင်ငယ်စွန့်ပါလော့။’ဟု
မြေခွေးအားပေးသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

ဆုတ်ယုတ်သောကာလဝယ် အမျိုးမမှန်သော်လည်း အဖိုးတန်သမီးရတနာကို
သိမ်းယူပါရန် ခူးတုပ်ကာ ဆက်သရလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

ကျစ်ဆဲဖြစ်သော ကြိုးလွန်အဖျားကို မြေခွေးငယ်က ခိုးစားနေသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

နောင်အခါဝယ် အမျိုးသမီးတို့သည် ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာဌာန၌ ငယ်ရွယ်သူတို့နှင့် ပျော်ဖြူးလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

လူတို့သည် ရေမရှိအိုးငယ်များရုံနေသော ရေပြည့်အိုးကြီးကိုသာ ရေလောင်းကြသည်။-ဟု မြင်မက်သောပုံ။

မိမိတို့တွင် ရိက္ခာမပြည့်စုံသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကို အာဏာပိုင်တို့ထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးကြရလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

အနားကြည်၍ အလယ်ဖောက်သောရေကန်၌
သတ္တဝါများ ရေသောက်ကြသည်။-ဟု မြင်မက်သောပုံ။

နောင်အခါ မြို့ရွာအလယ်၌ အခွန်နှိပ်စက်လွန်း၍
မြို့ရွန်များသို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

တစ်အိုးတည်း၌ ချက်သောထမင်းသည် 'ပျော့လွန်း၊ မာလွန်း၊ သင့်ရုံ' အားဖြင့် ၃ မျိုး ၃ စားကျက်သည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

တရားပျက်သောကာလဝယ် မိုးကွက်ကုန်းရွာခြင်းကြောင့် 'လယ်ယာညိုခြင်း၊ ဖျင်းခြင်း၊ ကောင်းခြင်း' -ဟု ၃မျိုး ၃စား ကွက်ကြားသီးပွင့်မည်။-ဟု ဟောပြောပုံ။

သင်္ခါးတန် စန္ဒကူး၊ ပတ္တမြား၊ စိန်တို့ကို
ရက်တက်ပုတ်ရည်နှင့် လဲစားသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

တရားပျက်သောကာလဝယ် မြတ်ဘုရား၏တရားတော်ကို
ပစ္စည်းဥစ္စာ ရရှိရန်ရည်မှန်း၍ လှည့်လည်ဟောပြောလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

အရည်းနှီးသောဗူးတောင်းတို့သည် ရေလယ်၌
နစ်မြုပ်ကြသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

နောင်သောကာလမှာ အနှစ်မရှိသူယုတ်တို့၏စကားကိုသာ
လူများ နှစ်သက်၍ အတည်ပြုကြလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

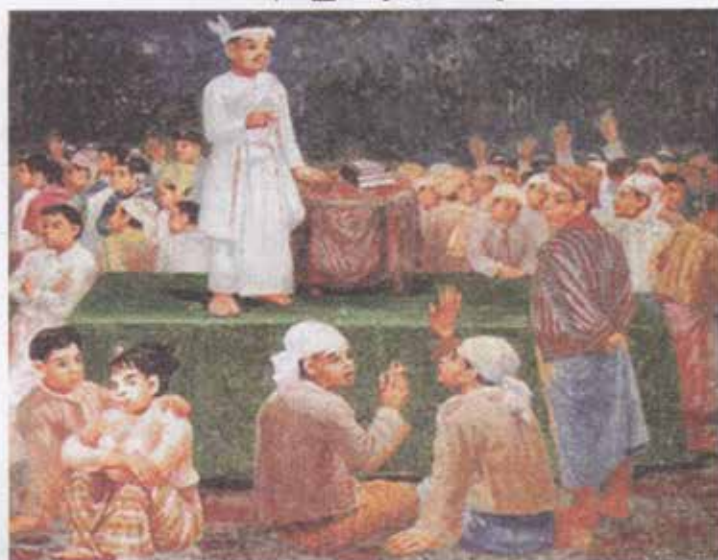
မြွေကြီးကို ဖားငယ်က ကိုက်ဖြတ်စားသောက်နေသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

နောင်အခါ ကိလေသာအလိုသို့လိုက်၍ မိမိထက်ငယ်ရွယ်သူတို့နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းကြောင့် အနိုင်ခံရလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသည်။

ကျောက်ဖျာကြီးသည် လှေအသွင်ကဲ့သို့ ရေပြင်အလယ်၌ ပေါ်နေသည်။-ဟု မြင်မက်ပုံ။

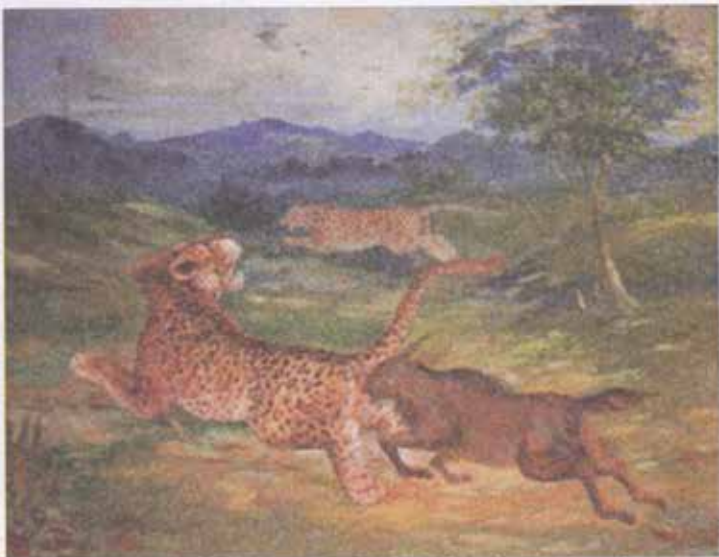
ဆုတ်ယုတ်သောကာလဝယ် သူတော်ကောင်းတို့စကားကို လူတို့ မနှစ်မြို့ဘဲ ရှောင်လွှဲပယ်စွန့်ကြလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

ယုတ်မာသောကျီးကို ရွှေဟင်္သာများက ခြံရံနေကြသည်။-ဟု
မြင်မက်ပုံ။

တရားပျက်ချိန်၌ အကျင့်တရားနှင့်ပြည့်စုံသော သူတော်ကောင်းတို့သည်
သူယုတ်မာတို့ထံ မှီခိုခယ၍ နေကြရလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

ကျားသစ်ကို ဆိတ်များက လိုက်လံကိုက်သတ်စားကြသည်။-ဟု
မြင်မက်ပုံ။

ဆောင်ကာလ၌ သူယုတ်မာတို့သည် မင်းမြှောင်နိုကပ်ပြုလုပ်၍
သူတော်ကောင်းများကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြလိမ့်မည်။-ဟု ဟောပြောသောပုံ။

Lord Buddha Explains

16 DREAMS OF KING PASENADI

Is there a relationship between human atrocities and the changing weather patterns that have now clearly emerged? The short answer is, yes. Some 2,550 years ago, Lord Buddha clearly explained these events when interpreting the 16 dreams seen by King Pasenadi of Kosala,

The king had had some disturbing dreams, which he felt represented some misfortune. Summoning the Brahmin priests the king asked them to interpret his dreams. Claiming that the Gods were displeased, they requested a huge animal sacrifice to appease the Gods. Mallika, who practised the Buddha's teaching of compassion and loving-kindness to all living beings, was horrified to find preparation for the slaughter of so many animals. She advised the King to seek the Buddha's counsel on the meaning of his dreams.

King Pasenadi, was the son of King Maha Kosala. He was a just ruler respected by his subjects and was a supporter of Lord Buddha. Being of the same age, they knew each other when both were quite young. The King was most respectful to the Buddha and used to seek His counsel on various issues both personal as well as on affairs of state. One night, the King had a series of 16 dreams and woke up in great fright as to what these dreams might portend. Amazingly, the King could remember the details of the 16 dreams after awakening. Fearing a great tragedy that the dreams may have foretold, the King summoned his advisors and asked for their advice. The crafty Brahmins realizing that here is an opportunity for them to make a 'killing', predicted - after listening to the King's dreams - that one of three calamities is about to happen: harm to the kingdom, danger to his life or his wealth.

"Is there a remedy?" asked the King.

"It is a very difficult task my Lord, but we shall try," they all said collectively, hoping to create further fear in the mind of the King.

"My life is in your hands, make haste" pleaded the King.

The crafty and avaricious Brahmins informed the King that a large sum of money is necessary and a host of animals and birds would have to be sacrificed to overcome the imminent dangers. The King readily agreed.

Fortunately, his chief queen, Queen Mallika, a beautiful and a noble lady, enquired from the King what these preparations were in aid of. When the King explained his quandary, the wise queen suggested that they should first consult the Buddha before taking any further steps. Finally the King and his queen presented the problem to the Samma Sambuddha. Then the Buddha requested the King to relate his dreams.

THE FIRST DREAM

The King said: "In my dream, I saw four black bulls coming to the Royal courtyard from the four cardinal points with the avowed intention of fighting and a great multitude of people flocked to watch. But the bulls only made a show of fighting, they roared and bellowed but finally went off without fighting."

The Buddha gave the King the following interpretation:

"Sire, that dream has no bearing to the present time. However, in future times when kings are unrighteous, in days when people are unrighteous, when the world is perverted, when good is waning and evil is waxing, there shall fall no rain from the heavens. Crops shall wither and famine will affect the land. Clouds will gather as if for rains, thunder shall bellow, lightning will flash but even as the bulls in your dream that fought not, so shall the clouds flee without raining. But no harm shall come to you. What the Brahmins told you was merely to get themselves a livelihood."

THE SECOND DREAM

“Sir” said the King, “ in my second dream I saw many tiny trees and shrubs bursting through the soil and when they had grown scarce a span or two high, they flowered and bore fruits!

“Sire” the Buddha replied, this dream too would have its fulfillment in days when the world has fallen into decay and when men are short-lived. In time to come, passions shall be strong. Quite young girls will go and live with men and bear children.

THE THIRD DREAM

“My Lord”, said the King “I saw cows suckling the milk of calves which they had borne that selfsame day. What will come of it?”

The Buddha replied: “This dream would have its fulfillment when respect shall cease to be paid to elders. During that era, there will be no reverence shown to parents or parents-in-law. The young will administer the family estate themselves and deprive the elders of their ownership and only give them food and clothing. Then the old folks shall become destitute and dependent and would have to exist on the favour of their children, like big cows suckling calves a day old.”

FOOTNOTE

It is not uncommon in today's society how aged parents – who have already bequeathed their property to their children – are languishing unattended at home or dumped into Old Folks Homes while the children are abroad earning big money.

THE FOURTH DREAM

The King said: “I saw men unyoking a team of draught-oxen, sturdy and strong, and instead setting young steers to draw the load: and the steers proving unequal to the task laid on them, refused and stood stock still, so that the wagons did not move. What shall come of it?”

The Buddha replied: “ During the days of unrighteous rulers, wisemen and aged councillors skilled in the precedent, fertile in expedience and able to get through business, learned in the laws of the country, will not be honoured nor appointed to courts of law. Those appointed officials, ignorant alike of statecraft and of practical knowledge shall not be able to bear the burden of their honours or to govern, and because of their incompetence would not be able to discharge their duties. Whereupon the aged and wise lords shall keep in mind having been passed over earlier and shall decline to assist saying: “It is of no business of ours, we are outsiders. You were appointed, now you carry on.” Hence they shall stand aside and ruination will result just as the yoke that was laid on the young steers that were not strong enough to carry the wagons.

FOOTNOTE

Rulers will pick ministers whom they can manipulate and reject the older, more experienced and honest men. Such unsuitable ministers will not know how to deal with affairs of state to the benefit of the country as a result of which the people will suffer.

THE FIFTH DREAM

The King said "Sir, I saw a horse with a mouth on either side, to which fodder was given on both sides and it ate with both mouths. This was my fifth dream. What shall come of it?"

The Buddha replied: "In the days of unrighteous and foolish rulers who shall appoint unrighteous and covetous men to be judges. These base ones, fools, despising the good, would take bribes from both sides as they sit in the seat of judgement and shall be filled with this two-fold corruption even as the horse that ate fodder with both mouths at once."

THE SIXTH DREAM

The King then related his sixth dream: "Sir, I saw people holding out a golden bowl worth a hundred thousand pieces of kahavanu and begging an old jackal to urinate therein. And I saw the beast doing so. What shall come of it?"

The Buddha replied: "Unrighteous rulers though being descendants of a race of nobility yet mistrusting the scions of their ancestors shall not honour them, instead appoint and exalt the lowborn and thus the lowborn shall be raised to lordship. As a result, the nobility by their need to live by dependence on such upstarts, shall offer them their daughters in marriage. And the union of the noble maidens with the low-born shall be like unto the urinating of the old jackal into the golden bowl."

THE SEVENTH DREAM

The King related: "Sir, a man was weaving rope and as he wove he threw it down at his feet. Under his bench lay a hungry she-jackal that kept eating the rope as he wove, but without the man knowing it. What shall come of it?"

The Buddha said: "When the rulers of a country are unrighteous. women shall lust for men, strong drink, finery and gadding about. In their wickedness and abandonment to vices these women would indulge in strong drink with their paramours, flaunt in garlands and perfumes, and be heedless of their household duties. They shall keep watching for their paramours and even pound the very seed corn that should be sown on the morrow so as to provide good cheer. In all these ways shall they plunder the store filled by the hard work of their husbands, just as the hungry jackal under the bench ate up the rope made by the rope-maker as he wove it."

FOOTNOTE

In future times when leaders of a country are unrighteous, their wives being full of greed and lust, will squander their earnings and property in wanton ways without the knowledge of the husbands.

THE EIGHTH DREAM

“I saw at a palace gate” said The King, “a big pitcher full to the brim standing alongside a number of empty ones. From all directions there kept coming a constant stream of people carrying water and pouring it into the pitcher that was full and ignoring the empty ones. Naturally, the water from the full pitcher kept overflowing and ran away but still none bothered to even look at the empty ones.”

The Buddha said: “When the rulers of a country are unrighteous country, would be poor and have less money in their treasury, they (the rulers) will get the people to work for them to fill the coffers in their treasury. The ordinary folk will toil for the ruler neglecting their own sustenance. And as they work for the welfare of the rulers, the king’s treasury would be filled to overflowing – just as the pitcher in your dream – but their own barns would be empty, just as the pitchers that were neglected and empty.

THE NINTH DREAM

The King then related his ninth dream: "Sir, I saw a deep pool with shelving banks all round and overgrown with five kinds of lotuses. From every side two-footed and four-footed creatures flocked to drink of its waters. The water in the middle was muddy, but the water was clear and sparkling at the margin where the various creatures went down into the pool."

The Buddha explained "Whenever the rulers are found wanting and rule their countries according to their whims and fancies without any regard to fairplay and justice. These rulers shall hunger after riches and wax fat on bribes and shall not show any mercy, love or compassion to the people. Due to insufferable taxes and the oppressive conditions in the country, people shall flee from the villages and towns."

FOOTNOTE

In modern terms, this is called brain drain, and Sri Lanka is one country that has had more than her fair share of this problem.

THE TENTH DREAM

The King then related his next dream. "I saw rice boiling in a pot without getting done. I mean it looked as though it was sharply marked off and kept apart, so that the cooking seemed to go on in three distinct stages. One part was sodden, another hard and raw but the last part cooked to a nicety. What shall come off it, sir?"

“Around such rulers” the Buddha commented “the people surrounding the kings too would be of the same ilk, as also Brahmins, householders, townsmen and country-folk. Rains will not fall in due season. When they fall, it falls not on the whole area that has been tilled but only on some. On some areas there will be heavy rains and spoil the crop and in other areas there will be no rain at all and the crop would be ruined due to drought and wither.”

THE ELEVENTH DREAM

The King then related his next dream. “Sir, I saw sour buttermilk bartered for precious sandalwood worth 100,000 pieces of money. What shall come of it?”

The Buddha replied: “In the future the Dhamma will wane. This is because shameless brethren (monks) shall arise who for their bellies’ sake shall preach the very words I preached against. Their preaching will not lead to Nibbana. Nay, their only thought as they preach by fine words and sweet voices shall be to induce men to give them costly raiment and gifts. Others, seated in the highways, at street corners, at the doors of kings’ palaces, shall stoop to preach for money as they barter away for food, raiment or gifts, the doctrine the worth whereof is Nibbana. They shall be as those who barter away precious sandalwood worth 100,000 pieces of money for sour buttermilk.”

FOOTNOTE

This is very clearly observed today. Many monks are certainly not teaching the true Dhamma. Whereas the basic teaching of the Tathagathas is to subdue sensual pleasures, some monks are busy composing music and seen accepting awards, titles and prizes offered by the laity for their troubles! The teaching of Samatha and Vipassana meditation as taught by the Tathagathas would be a thing of the past as the Sasana deteriorates rapidly. There would be hardly any inspiration for samaneras/learners to begin orthodox practice. Yet, as the Buddha preached in the Anguttara Nikaya in the Books of Ones:

“ Monks, those who point out what is not Dhamma as Dhamma, who point out what is not the Discipline as the Discipline, and what is the Discipline as not the Discipline, who point out what is not uttered by the Tathagatha as what is uttered by the Tathagatha....., the conduct of such monks cause loss to many folks, loss and injury and misery to devas and mankind. Moreover, such monks beget great demerit (to themselves) and cause the disappearance of the true Dhamma.”

THE TWELFTH DREAM

The King said: "My Lord, I saw empty pumpkins sinking in the water. What will come of it?"

The Buddha replied: "In the days when the world is perverted with unrighteous rulers, the kings will not show favour to the scions of nobility but to the lowborn and the latter will become great lords whilst the nobles sink to obscurity and poverty. Everywhere, it is the word of the lowborn that shall be established just as the empty pumpkins had sunk till they rested on the bottom. So too among the Sangha, in the greater and lesser conclaves and in enquiries regarding bowls, robes, lodgings and the like, the counsel of the wicked and the vile shall be considered, not that of the noble monks. Thus everywhere it shall be the same as when the pumpkins sank."

THE THIRTEENTH DREAM

The King said: "Sir, I saw huge blocks of solid rock, as big as houses, floating like ships upon the waters. What shall come of it?"

The Buddha explained: "In the days when unrighteous kings rule, they show honour only to the lowborn, and who shall be treated as great lords whilst the nobles sink into poverty and oblivion. Not to the nobles but to the upstarts shall respect be paid. In the royal presence or in the courts of justice the words of

the nobles and the learned in the law (it is them the solid rocks signify) shall drift idly by and not sink deep into the hearts of men: when they speak the upstarts merely laugh. So too it is in the assemblies of the Sangha. The words of such worthies shall not sink deep but drift idly by even as the rocks floated upon the waters.

FOURTEENTH DREAM

“My Lord” said the King, “I saw tiny frogs, no bigger than tiny flowerets, swiftly pursuing huge black snakes, chopping them up like so many lotus-stalks and gobbling them up.”

The Buddha interpreted this dream as follows: “When the world is decaying, the wife will dominate over the husband and the household staff. Thus like the tiny frogs who gobble up large snakes, wives will hold sway over their husbands when the world begins to decay and when men’s passion and lust predominates.

THE FIFTEENTH DREAM

“My Lord”, said the King, I saw a village crow, in which dwelt the ten vices* or immoral conduct, being escorted by a retinue of those birds, because of their golden sheen, are called Royal Golden Mallards. What does it signify”?

*1. Killing or injuring living beings. 2. Taking or destroying what is not yours. 3. Indulging in sexual misconduct. 4. Telling lies. 5. Backbiting and spreading rumour. 6. Using abusive language 7. Taking part in frivolous language. 8. Covetousness 9. Malevolence & 10. Wrong views.

The Buddha replied: “ In future times weak kings will arise who are not adept in the skills of any art or skill that is necessary for a ruler and as a result are cowards. Fearing to be deposed and cast from the royal estate, these weak kings shall raise to power not their peers but their footmen, bath attendants, barbers and such-like. Thus shut out from royal favour and unable to support themselves, the nobles shall be reduced to dancing attendance on the upstarts as when the lowly crow had Royal Golden Mallards for a retinue.”

THE SIXTEENTH DREAM

The King now related his final dream. “So far it used to be panthers who killed goats but I saw goats chasing panthers and devouring them. The bare sight of goats afar made wolves flee in terror and hid themselves in the thickets. Such was my dream.”

The Buddha interpreted this dream as follows: In the days when the lowborn shall be made royal favourites and be raised to lordship the nobles would sink into obscurity and distress. Gaining influence in

the courts of law because of their favour with the king, these upstarts shall claim the ancestral homes, the raiment and all the property of the old nobility. Pleading before courts of law by the nobles, will not help and the minions will threaten the old nobles with physical injury. Hereupon the terrified nobles shall affirm that the property really belongs to the overbearing upstarts. Likewise in the Sangha when the noble monks would be forced to flee to the jungle. And this oppression of the nobles and of the good monks by the low-born and evil monks respectively shall be like the scaring of panthers by goats."

FOOTNOTE

In the future when the rulers driven by greed, hatred and delusion, and only want to enrich themselves, the lowborn shall be made royal favourites while the nobles will sink to obscurity and distress. Adhamma will rule the land. Gaining influence in the courts of law, these plebian-types shall forcefully claim the ancestral estates of the nobles and deprive the latter of their rightful wealth. Through fear the nobles would be forced to relinquish their ownership. Similarly, in the Sangha, the evil monks would hold sway over the virtuous ones and force the latter to flee to the jungle just as the goats scared the panthers.